

CĂRȚI ROMANTICE

*Femeia
misterioasă*

AMANDA
QUICK

AMANDA QUICK

Femeia misterioasă

The Mystery Woman
Amanda Quick
Copyright © 2013 Jayne Ann Krentz

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Femeia misterioasă
Amanda Quick

Copyright © 2015 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUICK, AMANDA

Femeia misterioasă / Amanda Quick;
trad.: Graal Soft. – București: Lira, 2015

ISBN 978-606-741-417-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

AMANDA QUICK
Femeia misterioasă

Traducere din limba engleză
Ciprian Prundeanu

*Pentru Frank, cu dragoste,
mereu și pentru totdeauna*

capitolul 1

Tocul uneia dintre ghetetele ei înalte cu nasturi alunecă pe dâra de sânge ce se scurgea pe sub ușă, și Beatrice Lockwood aproape că își pierde echilibrul. Inspiră brusc și reuși să apuce mânerul ușii la timp ca să-și recapete stabilitatea.

Nu avea nevoie de simțurile ei de medium ca să știe că ceea ce urma să găsească de cealaltă parte a ușii urma să o bântuie pentru totdeauna. Cu toate acestea, groaza care o cuprinsese îi declanșă cealaltă viziune. Își coborî privirea și văzu energia violentă imprimată în urmele de pe podea. Alte urme întunecate, fluorescente se vedeau și pe mâner. Curenții paranormali erau încărcăți cu o lumină malefică ce îi îngheța sângele în vene.

Își dorea să fugă urlând în noapte, dar nu îi putea întoarce spatele bărbatului care îi devenise prieten și care îi oferise o carieră bănoasă și respectabilă.

Tremurând de frică, deschise ușa biroului doctorului Roland Fleming. Flacăra lămpii cu gaz dinăuntru fusese micșorată, dar în cameră era suficientă lumină cât să îl poată vedea pe bărbatul întins la podea, sângerând.

Roland se mândrise întotdeauna cu felul în care arăta în costumele lui croite manual și cu lavaliererele elegant legate. Părul lui grizonant, ondulat, era tuns mereu la modă, favoriții și mustața îi erau aranjate cu gust. Își atribuisese titlul de doctor, dar, așa cum îi explicase lui Beatrice, era, în realitate, un artist. Personalitatea lui charismatică și prezența impozantă asigurau mereu un public numeros la prelegerile lui despre paranormal.

Dar, în acea seară, cămașa lui elegantă din olandă albă și haina de culoare albastru-închis din lână erau îmbibate cu sânge. Ochelarii cu rame de aur căzuseră

lângă el pe podea. Beatrice se grăbi să ajungă la el și îi descheie cămașa cu mâini tremurânde, căutând rana.

Nu avu nevoie de mult timp să găsească tăietura adâncă din piept. Sângele încă țâșnea din ea și culoarea acestuia îi spunea că era vorba despre o rană fatală. Cu toate astea, își apăsă palmele cu fermitate peste carnea sfâșiată.

- Roland, șopti ea. Dumnezeuule, ce s-a întâmplat?

Roland gemu și își deschise ochii cenușii, amortiți și incapabili să se concentreze din cauza șocului. Dar când o recunosc, ceva ce semăna cu spaima transversă dincolo de vâlul morții ce se lăsase peste el. O prinse de încheietură cu una din mâinile lui însângerate.

- Beatrice.

Vocea îi era răgușită din cauza efortului pe care îl făcea ca să vorbească. Din pieptul lui ieși un horcăit îngrozitor.

- A venit după tine. I-am spus că nu ești aici. Nu mă crezut.

- Cine a venit după mine?

- Nu știu cum îl cheamă. Un nebun obsedat de tine. Este și acum în clădire, căutând ceva care să îl ducă la tine. Pentru numele lui Dumnezeu, fugi!

- Nu pot să te las aici, șopti ea.

- Trebuie. Este prea târziu pentru mine. Pe tine te vrea.

- De ce?

- Nu știu, dar oricare ar fi motivul, sunt sigur că este unul teribil. Nu mă lăsa să mor cu asta pe conștiință. Am destule motive pentru care să mă căiesc. Du-te! Acum, te implor.

Nu avea ce să facă pentru el, și amândoi știau asta. Cu toate acestea, ea ezită.

- Știi că pot să am grijă de mine, zise ea. Își ridică aflat într-un toc fixat pe coapsă. La urma urmei, tu m-ai învățat să îl folosesc.

- Prostii, mă tem că nu îl vei putea folosi împotriva bărbatului care mi-a făcut asta. Se mișcă foarte rapid și este complet lipsit de scrupule. Fugi!

Beatrice știa că el avea dreptate în privința micului pistol de la jartieră. Când o învățase să îl folosească, îi explicase și faptul că astfel de arme nu aveau precizie de la distanță. Erau făcute pentru a fi folosite de aproape; peste lățimea unei mese de joc sau într-o trăsură puteau fi letale. Dar în alte împrejurări, erau doar niște jucării.

- Roland...

El o strânse mai puternic de încheietură.

- Mi-ai fost ca o fiică, Beatrice. Ultima mea dorință este ca tu să te salvezi. Onorează-mi viața îndeplinindu-mi această dorință. Pleacă acum. Folosește ieșirea secretă. Ia-ți sacul și felinarul. Dacă scapi din clădire, nu trebuie să te mai întorci niciodată. Te va căuta. Ca să supraviețuiești acestei nopți, trebuie să-ți amintești tot ce te-am învățat despre ieșirea pe scenă. Regula numărul unu este cea mai importantă.

- Să devin altcineva. Da, înțeleg.

- Nu o uita, zise Roland gâfâind. Este singura ta speranță. Pleacă acum, de dragul meu. Piende-te în lume și, orice s-ar întâmpla, rămâi pierdută. Acest monstru nu va renunța ușor.

- Îmi vei lipsi, Roland. Te iubesc.

- Ai adus lumină în viața mea singuratică și incertă, draga mea. Și eu te iubesc. Acum pleacă.

Roland tuși din nou și de data asta gura i se umplu de sânge. Beatrice își dădu seama că pieptul nu i se mai mișca. Inima lui Fleming încetase să bată. Oribilul șuvoi roșu ce izvorâse până atunci din rană deveni doar un firicel lent.

Și în liniștea teribilă ce se lăsă, auzi pași pe scările de la capătul culoarului.

Cu pistolul în mână, se ridică în picioare și se grăbi spre dulapul din partea îndepărtată a camerei.

De când începuse să lucreze pentru el, Beatrice aflase că, indiferent unde își stabileau Academia, Roland

avea mereu câte o ieșire secretă. El îi explicase că existau două motive pentru care era bine să își iei măsuri de precauție. Primul era că, atunci când afacerile mergeau bine, strângeau sume importante de bani care ar fi putut să atragă răufăcători dornici să îi jefuiască.

Dar al doilea, cel mai important, afirmase el, era că, prin însăși natura carierelor lor, aflau uneori secrete care le puneau viața în pericol. Oamenii aveau tendința de a se destăinui parapsihologilor, mai ales în timpul ședințelor particulare, foarte avantajoase din punct de vedere financiar, la care clienții căutau sfaturi. Secretele erau întotdeauna periculoase.

Se pregăti să audă un scârțâit metalic atunci când deschise ușa dulapului și respiră ușurată când sunetul nu se auzi. Roland unse bine balamalele. Își ridică fustele mânjite de sânge și intră în dulap. Apoi închise ușa și pipăi în întuneric după maneta care acționa panoul ascuns.

Ușa interioară se deschise cu un sunet înăbușit. Aerul umed și rece al nopții ce venea dinspre străvechiul pasaj de piatră o lovi în față. Prin crăpătura ușii exterioare venea suficientă lumină cât să scoată la iveală micul felinar ascuns, cutia de chibrituri și cei doi saci de pânză de pe podea. Puse pistolul înapoi în toc și ridică felinarul și chibriturile.

Își puse sacul ei peste umăr și privi spre sacul lui Roland. Era prea greu ca, pe lângă al ei, să îl mai care și pe acesta, dar în el se aflau bani. Avea nevoie de ei ca să supraviețuiască până găsea vreo modalitate să se reinventeze.

Deschise rapid cel de-al doilea sac și căută în el. În beznă, fu nevoită să se bazeze pe ceea ce îi spuneau degetele. Dădu peste o pânză, simți apoi forma tare a unui carnet înainte să dibuie un plic. Presupunând că banii pentru urgențe se aflau înăuntru, îl deschise, dar acesta se dovedea a fi plin cu poze. Le puse la loc în sac și încercă din nou. De data asta, dădu peste un teanc de scrisori legate cu o sfoară.

Agitată deja, căută din nou în sac și găsi în cele din urmă o tașcă moale de piele, plină cu bani. O luă și o vârî în propriul sac.

Era pe punctul să aprindă felinarul și să se aventureze în întunericul tunelului, când îl auzi pe ucigaș revenind în biroul lui Roland. Neputând să reziste tentației, privi rapid prin crăpătura dintre ușile dulapului.

Putea să vadă foarte puțin din corpul bărbatului aflat în acel moment deasupra lui Fleming, doar o parte din cizmele lui grele de piele și marginea unei pelerine negre, lungi.

- M-ai mințit. Vocea avea un accent rusesc puternic. Dar nu mă vei învinge murind, ticălos bătrân. Am găsit perucile. Am găsit costumele pe care le poartă pe scenă. Și o voi găsi. Va fi ceva aici care să-mi spună unde se află. Omul Oaselor nu dă niciodată greș.

Silueta în pelerină neagră traversă camera și ieși din raza vizuală a lui Beatrice. Auzi cum sunt deschise sertarele și știi că aveau să mai treacă doar câteva secunde înainte ca ucigașul să încerce ușa de la dulap.

- Ah, da, acum înțeleg, șuieră intrusul. Ești aici, nu-i așa, târfă mică? Ai călcat în sângele lui, proasto. Îți văd pașii. Ieși acum din dulap și nu o să te rănesc. Sfidează-mă și vei plăti.

Pașii ei. *Desigur*. Nu se gândise la asta.

Nu mai putea să respire. Tremura atât de puternic, că abia reuși să închidă panoul greu de lemn care alcătui spatele dulapului. Când Roland îl instalase, se asigurase că acesta, la fel ca lacătul, erau destul de solide. Mai devreme sau mai târziu, Omul Oaselor urma să treacă de acest obstacol, dar, cu puțin noroc, ea avea să aibă timp suficient să scape.

Un pumn bătut în panoul dulapului.

- Să știi că nu te poți ascunde de mine. Eu nu dau niciodată greș.

Beatrice aprinse felinarul. Lumina acestuia trimitea umbre malefice de-a lungul pasajului de piatră.

Ridică sacul mai sus pe umăr și fugi în întuneric.

Era sigură de un singur lucru – nu avea să uite nicio dată teribila energie ce radia din urmele pașilor Omului Oaselor.

capitolul 2

Câteva luni mai târziu...

– Teribil de cald, nu? observă Maud Ashton.

Se folosi de o mână înmănușată pentru a-și face vânt cu evantaiul, și de cealaltă pentru a ridica paharul cu limonadă la buze.

– Nu ar fi de mirare ca doamnele să leșine chiar pe ringul de dans.

– Da, este chiar cald, consimți Beatrice. Dar ringul de dans are acele uși franțuzești care dau spre grădina. Dansatorii au parte de aerul răcoros al serii. Bănuiesc că de asta nu au leșinat deja.

Ea și Maud, ambele doamne de companie, erau așezate pe o băncuță aflată într-o nișă liniștită de lângă sala de bal. Amărăciunea din vocea lui Maud era de neconfundat. Beatrice o înțelegea. Își petrecuse doar puțin timp în compania celeilalte femei în acea seară, dar fusese suficient cât să audă mare parte a poveștii triste a lui Maud. Era o poveste nefericită, dar nu una neobișnuită printre cele condamnate să își facă o carieră din a fi însoțitoare angajate.

Maud o asigurase că suferise o soartă mai rea ca moartea – o pierdere catastrofală a statutului social ca urmare a falimentului soțului ei. După criza financiară prin care trecuse, domnul Ashton plecase în America pentru a-și reface averea în Vestul Sălbatic și nu se mai auzise nimic de el. Maud se trezise – singură și de vârstă mijlocie – încărcată cu datoriile soțului ei. Nu avusesese de ales, fusese nevoită să se angajeze ca doamnă de companie.

Lumea ei fusese la un moment dat extrem de diferită. Căsătoria cu un gentleman înstărit, din păturile superioare ale societății, îi oferise intrarea în rândul societății alese, pe care acum era forțată să o privească de la distanță. Existase o vreme când și ea purtase rochii elegante, sorbise șampanie și valsase până dimineața în lumina candelabrelor strălucitoare. Acum era obligată să se mulțumească doar cu o poziție la marginile societății. Însoțitoarele profesioniste își întovărășeau angajatoarele, adesea văduve sau fete bătrâne, peste tot: la serate, la petrecerile ținute la casele de țară, la prelegeri sau la teatru. Dar, precum guvernantele, erau practic invizibile pentru cei din jurul lor.

Lumea putea fi un loc aspru pentru o femeie scăpată, nevoită să o înfrunte de una singură. Existau puține posibilități respectabile când venea vorba de angajare. Maud avea tot dreptul să își blesteme soarta, se gândi Beatrice. Dar, pe de altă parte, nimeni nu jurase să o vâneze din motive necunoscute. Nimeni nu ucisese un om nevinovat în timpul acelei vânători.

-Jur, balul acesta nu se mai termină, mormăi Maud. Se uită la ceasul care atârna de cârligul ei pentru chei, lângă o sticlută de săruri. Dumnezeu, este abia miezul nopții. Probabil că vom fi aici până la trei. Și apoi, la alt bal până la cinci. Îmi vine să mă arunc de pe un pod. Cred că mai iau o dușcă de gin să înveselesc puțin limonada asta oribilă.

Scotoci în săculețul ei și scoase o sticlută din el. Însă, când începu să toarne ginul în limonadă, paharul îi alunecă printre degete și conținutul se vărsă peste fustele gri-închis ale rochiei lui Beatrice.

- Dumnezeu! exclamă Maud. Îmi pare tare rău.

Beatrice se ridică rapid și își scutură rochia.

- Este în regulă. Nu este nici o problemă. E o rochie veche.

Avea rochii mai noi, mai scumpe și mai la modă, dar le rezerva pe cele vechi pentru acele seri când avea misiuni de îndeplinit pentru Agenția Flint & Marsh.

- Ce neîndemânatică pot să fiu!

Maud scoase o batistă și începu să se agite, încercând să tamponeze pata umedă ce apăruse pe rochie.

Dezastrul se petrecu cât ai clipi. Doar fiorul prevestitor din ceafă o avertiză că ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Se întoarse cu fața spre ringul de dans. Dar Daphne Pennington dispăruse.

În alt context, mai normal, situația nu ar fi fost atât de alarmantă. Cu siguranță nu ar fi fost prima oară când nesăbuita tânără se strecura în grădină pentru câteva sărutări furate.

Dar în acea seară, circumstanțele nu erau deloc unele normale. Ceea ce făcea situația de o mie de ori mai amenințătoare era faptul că și bărbatul cu baston și cu cicatrice pe față dispăruse.

Îl observase cu câteva minute înainte, când simțise că este privită. Cercetase de îndată camera aglomerată pentru a vedea cine o privește. Nimeni nu se uita vreodată de două ori la o doamnă de companie.

Își încrucișase privirea cu cea a bărbatului cu cicatrice, care se sprijinea într-un baston de fildeș și oțel. Acea întâlnire a privirilor o făcuse să se cutremure, pentru că, în sinea ei, simțise ceva straniu, un sentiment acut de recunoaștere. Dar era, de asemenea, sigură că nu îl mai văzuse pe bărbat niciodată în viața ei.

Nu era genul pe care să îl uiți cu ușurință. Nu țietura violentă care îi distrusese partea stângă a acelei fețe fioroase, ascuțite, sau faptul că folosea un baston îl făcea atât de memorabil. Mai degrabă era vorba despre impresia de putere care emana dinspre el. Era sigură că străinul avea un spirit de oțel și că în ochii lui se putea citi o promisiune de nezdruccinat. Și-l putea imagina cu ușurință ținând în mână o sabie amenințătoare în locul aceluia baston.

Preț de câteva secunde, timp în care ea își ținuse respirația, el o privise fix, concentrat. Apoi, de parcă ar fi fost satisfăcut de ceea ce văzuse, păruse să își piardă interesul. Se întorsese și se îndepărtase pe un culoar și

Era clar, din felul în care pășea și din înțepeneala picio-
rului stâng, că bastonul nu era doar un moft. Depindea
de el.

Începuse să respire din nou, dar simțurile ei rămăse-
seră în alertă. Intuiția îi spunea că avea să îl mai vadă pe
acel bărbat. Conștientizarea aceea o tulbură, dar nu la
fel de mult ca faptul că dorea să îl întâlnească din nou.
Își spuse că asta se datora dorinței de a afla ce anume
din deghizarea ei îi atrăsese lui atenția. Obiectivul ei
era, până la urmă, să rămână neobservată.

Dar în acel moment era imperios să rămână concen-
trată pe sarcina ei. Daphne și omul cu cicatrice nu erau
singurii care lipseau din sala de bal. Partenerul de dans
al lui Daphne, Richard Euston, un tânăr gentleman ară-
tos, care îi fusese prezentat lui Daphne de un prieten al
familiei Pennington, dispăruse la rândul său.

Situația se înrăutățea rapid.

- Mă scuzi, zise Beatrice. Se pare că domnișoara Pen-
nington s-a retras într-o cameră. Poate că și-a rupt rochia
sau i s-au găurit pantofii de dans. Trebuie să mă duc să
văd dacă are nevoie de ajutorul meu.

- Dar rochia ta, exclamă Maud neliniștită. Va fi
stricată.

Beatrice o ignoră. Își luă săculețul și plecă grăbită pe
coridor.

O rochie distrusă ar fi reprezentat un dezastru pentru
majoritatea însoțitoarelor care aveau garderobe limita-
te, dar aceasta era cea mai mică dintre preocupările ei în
acea seară. Venise momentul să își justifice salariul exce-
lent pe care agenția Flint & Marsh i-l plătea. Se ruga să
nu fie prea târziu.

Daphne și Euston dansaseră lângă ușile de la terasă
când îi văzuse ultima oară. Probabil că pe acolo se stre-
curaseră afară din încăpere.

Bunica lui Daphne, Lady Pennington, se afla în cea-
laltă parte a sălii de bal, unde stătea de vorbă cu alte
trei doamne. Nu avea cum să ajungă la ea să îi spună

ce se întâmplase fără să piardă timp prețios făcându-și loc prin mulțime.

Beatrice studiase toate ieșirile din sala de bal cu o oră mai devreme, când sosise împreună cu Lady Pennington și cu Daphne. În acel moment, ajunsese la concluzia că dacă cineva ar fi avut intenția să o compromită pe Daphne, așa cum se temea bunica ei, ticălosul urma cu siguranță să își ademenească victima în grădinile întunecate.

La capătul coridorului slab luminat, Beatrice deschise ușa pe care o observase mai devreme. Ieși în noaptea de vară și se opri puțin să se orienteze.

Un zid înalt înconjura grădinile întinse. Felinare colorate luminau o porțiune din jurul terasei, dar ea se afla într-o zonă neluminată de lângă șopronul grădinărilor. Poarta care dădea spre cărarea îngustă ce ieșea de pe proprietate nu se afla departe. Oricine ar fi încercat să răpească o tânără lady ar fi avut cu siguranță o trăsură închisă în așteptare. Terasa sălii de bal se afla la o oarecare distanță de poziția ei. Dacă se mișca rapid, putea să ajungă la poartă înaintea lui Daphne și a răpitorului ei.

Dacă se mișca rapid și dacă trăsese concluziile corecte. Atâția „dacă”. Era posibil să se fi înșelat. Poate că în acel moment Daphne se bucura de un flirt nevincovat cu foarte atrăgătorul domn Euston, care nu avea intenții rele.

Dar asta nu explica dispariția străinului cu cicatrice. Intuiția îi spunea că nu era o coincidență că și el dispăruse.

Își așază săculețul lângă trepte, își ridică tivul fustei și scoase micul pistol din tocul de deasupra genunchiului. Apoi se grăbi spre poartă, de-a lungul unui culoar format de două rânduri de gard viu înalt. Rochia ei gri o ajută să se piardă în umbre.

Când se apropie de poartă, auzi sunetul înăbușit al unui cal dând din copita potcovită pe aleea aflată de cealaltă parte a zidului.

Ajunse la capătul celor două rânduri de gard viu și se opri. În lumina lunii, putu să vadă că poarta era ușor deschisă. Așa cum se temuse, o trăsură mică, rapidă, se afla acolo în așteptare. Cu siguranță în vehicul se afla un al doilea bărbat.

În acel moment, auzi zgomotele ușoare făcute de pași ce înaintau rapid prin grădină. Oricine o răpise pe Daphne urma să ajungă în dreptul ei în doar câteva secunde. Nu putea înfrunța doi adversari deodată. Îi trecu prin minte că, dacă ar fi reușit să încuie poarta, bărbatul din trăsură nu ar mai fi avut cum să vină în ajutorul tovarășului său.

Se grăbi spre poartă și reuși să o închidă înainte ca vizitiul trăsurii să își dea seama ce se întâmplă. Închise zăvorul și se întoarse chiar când Richard Euston țâșni din umbră.

Euston nu o văzu la început pentru că era prea concentrat să o țină strâns pe Daphne, care se zbătea curajos. Măinile fetei erau legate în față și în gură avea un căluș.

Beatrice îndreptă mica armă spre Euston.

- Dă-i drumul domnișoarei Pennington sau trag!
De la această distanță nu pot să ratez.

- Ce mama naibii? exclamă Euston, oprindu-se pe loc. Uimirea lui se transformă în furie. Ești doar o însoțitoare. Ce naiba crezi că faci? Deschide poarta!

- Dă-i drumul, repetă Beatrice.

- Să fiu al naibii dacă o fac, replică Euston. Valorează o avere. Lasă jos prostia aia de pistol. Știm amândoi că nu o să tragi. Ești o însoțitoare plătită, nu o gardă de corp.

- Eu nu blufez niciodată, zise Beatrice.

Armă pistolul și îndreptă țeava spre mijlocul lui Euston. Acesta păru uimit că ea chiar intenționa să îl împuște, dar își reveni rapid și o trase pe Daphne în fața lui ca scut.

O umbră se desprinse din întunericul din spatele lui Euston, care nu mai apucă să vadă mâna cu mânușă neagră ce i se strânse dintr-odată în jurul gâtului.

Incapabil să respire, cu atât mai puțin să vorbească, Euston îi dădu drumul lui Daphne și se luptă să se elibereze. Dar lupta se sfârși în câteva secunde și se prăbuși, fără cunoștință, la pământ.

Plesnitura unui bici se auzi de cealaltă parte a zidului. Copitele izbiră pământul și roțile trăsorii scârțâiră pe pietrele de pavaj. Vehiculul demară în mare grabă, vizitiul dându-și evident seama că ceva se întâmplase cu planul de răpire.

Daphne se grăbi să ajungă lângă Beatrice, și ambele îl priviră pe bărbatul cu baston de fildeș și oțel pășind în lumina lunii. Beatrice ținu arma îndreptată spre acesta.

- Este un lucru firesc ca însoțitoarele plătite să fie înarmate? întrebă el.

Vocea îi era întunecată, joasă și uimitor de calmă, de parcă ar fi fost obișnuit să înfrunte arme de foc. De parcă găsea în ea o curiozitate interesantă.

- Cine sunteți? întrebă Beatrice. Dacă te gândești să continui ceea ce a început Euston, mai bine te-ai răzgândi.

- Te asigur, nu am nici o intenție să o răpesc pe domnișoara Pennington. Cu dumneata vreau să vorbesc.

- Cu mine?

Șocată, nu reuși decât să se holbeze la el, cuprinsă de o stare vecină cu spaima.

- Permite-mi să mă prezint, continuă el pe același ton calm, controlat. Joshua Gage, la dispoziția dumitale. Avem prieteni comuni pe Lantern Street.

Beatrice simți o ușurare copleșitoare. El nu se referea la zilele ei de la Academia pentru Științe Oculte a lui Fleming. Era vorba despre Lantern Street. Se forță să se concentreze, încercând să-și amintească dacă întâlnise pe cineva cu numele Gage în timpul cât lucrase pentru Flint & Marsh. Nu reuși.

- Pe cine cunoști pe Lantern Street? întrebă ea cu precauție.

- Pe angajatoarele dumitale, doamnele Flint și Marsh. Ele pot garanta în privința mea.

- Din păcate, în mod convenabil, nici una din ele nu este prin preajmă pentru a oferi aceste referințe, răspunse ea.

- Poate că asta va fi de ajuns.

Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o carte de vizită.

- Îmi dau seama că nu poți vedea ce scrie în lumina lunii, dar când o să te întorci în sala de bal vei reuși să o citești. Dacă o duci pe Lantern Street dimineată, doamnele Flint și Marsh vor recunoaște sigiliul. Spune-le că mesagerul domnului Smith le transmite salutări.

- Cine este domnul Smith?

- Fostul meu angajator.

O senzație stranie îi străbătu corpul, punându-i simțurile în alertă. Avu dintr-odată tulburătoarea premoniție că dacă lua cartea de vizită viața avea să i se schimbe pentru totdeauna în moduri pe care nici măcar nu și le putea imagina. Nu avea să existe o cale de întoarcere. „Ridicol“, gândi ea.

Făcu precauță câțiva pași prin iarba umedă și, practic, îi smulse omului cartea de vizită din mână. Preț de o secundă, amândoi atinseră bucata imaculată de carton. Un fior aproape electric îi străbătu șira spinării. Își spuse că era doar imaginația ei, dar nu putea să dea la o parte certitudinea intuitivă că lumea ei tocmai fusese dată peste cap. Ar fi trebuit să fie îngrijorată, poate înfricoșată. În schimb, era în mod inexplicabil entuziasmată.

„O proastă entuziasmată“, se gândi. Până la urmă, nu avea nici un dubiu că mesagerul domnului Smith era un om periculos.

Privi spre cartea de vizită. Era un nume pe ea - probabil cel al misteriosului domn Smith -, dar era imposibil de descifrat în lumina lunii. Cu degetele neacoperite de mănușă, putea să simtă conturul în relief al unui

sigiliu. Ezită și apoi strecură cartea de vizită în buzunarul rochiei.

- Mai este mult până dimineată, și sunt decizii importante de luat în seara asta, anunță ea, încercând să pară autoritară.

Simțea că echilibrul puterii se înclinase dinspre ea spre domnul Gage. Nu era o evoluție dorită. Un singur pas greșit, și ea știa că el avea să preia controlul situației, asta presupunând că nu o făcuse deja. Acesta era cazul ei, și Daphne era responsabilitatea ei. Trebuia să rămână la comanda situației.

- Foarte adevărat, iar explicațiile detaliate ar necesita mai mult timp decât avem noi la dispoziție, consimți Joshua. Trebuie să o duci pe domnișoara Pennington înapoi în sala de bal înainte să existe vreun motiv de bârfă.

Avea dreptate. Daphne era prioritatea ei. Misterul domnului Gage va trebui să aștepte. Trebuia să ia o decizie și să o facă de îndată.

- Presupun că faptul că le cunoști pe doamnele Flint și Marsh va fi suficient ca referință în această seară, spuse ea.

- Îți mulțumesc.

Joshua părea amuzat.

Beatrice lăasă jos pistolul și se întoarse pentru a-și ridica discret fustele. Îl puse la locul lui și își coborî poalele rochiei.

Când se îndreptă, văzu că Daphne se holba la ea, fascinată. Joshua o privea la rândul său, cu mâinile împreunate pe măciulia bastonului. Expresia îi era indescifrabilă, dar Beatrice avu impresia că el găsea atrăgătoare ideea că ea se deplasează înarmată.

Majoritatea bărbaților ar fi fost mai mult decât șocati se gândi ea. Ar fi fost oripilați. Se concentrează să îi scoată călușul din gură lui Daphne și să îi dezlege mâinile.

- Domnișoară Lockwood, spuse Daphne inspirându-se adânc după ce îi fusese scos călușul, nu știu cum să îți mulțumesc. Se întoarse spre Joshua Gage. Nici

dumneavoastră, domnule. N-am mai fost atât de îngrozită în viața mea. Și mă gândesc acum că bunica a avut dreptate de la început - cineva dorea, într-adevăr, să mă compromită. Nu m-am gândit niciodată că ar putea să fie chiar domnul Euston. Părea un gentleman atât de rafinat.

- S-a terminat acum, zise Beatrice cu blândețe. Îți vine să leșini?

- Dumnezeule, nu am să leșin.

Zâmbetul lui Daphne era slab, dar hotărât.

- N-aș îndrăzni să mă las pradă unei asemenea slăbiciuni după ce te-am văzut apărându-mă cu un pistol. Ești o inspirație pentru mine, domnișoară Lockwood.

- Îți mulțumesc, dar mă tem că domnul Gage are dreptate, zise Beatrice. Trebuie să ne întoarcem în sala de bal imediat sau lumea va începe să vorbească. Nu este nevoie de prea mult pentru a terfeli reputația unei domnișoare.

- Rochia mea este în stare bună, dar mă tem că mi-au fost distruși pantofii de dans, răspunse Daphne. Sau udat și au pete de iarbă peste tot. Toți vor ști că am petrecut mult timp în grădină.

- Tocmai de aceea însoțitoarele plătite care acompaniază tinerele lady la baluri insistă să aducă o pereche de pantofi de dans în plus, îi spuse Beatrice. Îi am în săculeț. Haide, trebuie să ne grăbim.

Daphne porni spre sală, dar apoi se opri pentru a privi silueta inertă a lui Richard Euston.

- Ce se va întâmpla cu el?

Joshua se retrase ușor în umbră.

- Nu vă faceți griji, domnișoară Pennington. Mă ocup eu de el.

Daphne înțepeni alarmată.

- Nu trebuie să îl dați pe mâna poliției, zise ea. Dacă faceți asta, va fi un mare scandal. Mama și *papa* mă vor trimite la țară și voi fi obligată să mă mărit cu un văduv bătrân și gras, de vârsta bunicului meu. Asta ar fi o soartă mai rea ca moartea.

- Euston nu va spune nimic poliției, o liniști Joshua. Va dispărea.

- Dar cum este posibil? întrebă Daphne. E cunoscut în înalta societate.

Joshua o privi pe Beatrice.

- Nu crezi că dumneata și domnișoară Pennington ar trebui să plecați?

Nu îi păsa câtuși de puțin dacă Euston dispărea pentru totdeauna, se gândi Beatrice, dar faptul că Joshua era încrezător că putea să realizeze asta era un gând cam tulburător. În orice caz, avea alte probleme pe moment. Să îi salveze reputația lui Daphne Pennington era în fruntea listei.

- Ai dreptate, domnule Gage, zise ea. Haide, Daphne.

Își grăbi protejată spre ușa laterală a casei.

- Pe mai târziu, domnișoară Lockwood, salută Joshua Gage încet în spatele ei.

Ea nu se putu decide dacă aceste cuvinte erau o amenințare sau o promisiune.

Puțin mai târziu, se afla într-un separeu cu Lady Pennington, o femeie mărunță, elegantă, cu părul cenușiu, privind-o pe Daphne pe ringul de dans cu un alt tânăr gentleman. Cu noii ei pantofi de dans, cu ochii strălucind de mister și entuziasm, era fermecătoare.

- Privește-o, zise Lady Pennington cu mândrie. Nici n-ai bănuși că acum mai puțin de douăzeci de minute cineva a încercat să o răpească și să o compromită. A fost la un pas de ruină.

- Nepoata dumneavoastră este o tânără cu adevărat curajoasă, răspunse Beatrice. Nu multe tinere de familie bună pot să treacă printr-un astfel de incident și apoi să revină de îndată pe ringul de dans de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Daphne îi moștenește pe cei din familia mea, proclamă Lady Pennington cu un aer de satisfacție rece. Beatrice zâmbi.

- Așa cred și eu, doamnă.

Lady Pennington se uită la ea prin monoclul cu mâner aurit.

- Mi-ai salvat nepoata în această seară, domnișoară Lockwood. Ți sunt îndatorată pe vecie. Angajatoarele tale din Lantern Street mă asigură că ești bine plătită pentru serviciile tale, dar vreau să știi că mâine îți voi trimite un mic cadou personal, pe care sper să îl accepti ca dovadă a recunoștinței mele.

- Vă mulțumesc, dar nu este necesar.

- Prostii, insist. Nu mai discutăm despre asta.

- Trebuie să vă asumați și dumneavoastră o parte din merit, doamnă, zise Beatrice. Dacă nu ați fi devenit suspicioasă și nu le-ați fi contactat pe doamnele Flint și Marsh, povestea s-ar fi sfârșit cu totul altfel.

- A fost doar un sentiment pe care l-am avut acum câteva zile, spuse Lady Pennington. N-am avut cum să știu exact ce și cum.

- Cred că asta se numește intuiție feminină, doamnă.

- Orice ar fi fost, știam că Euston nu este ceea ce vrea să pară, dar cu siguranță a reușit să ascundă adevărata lui față și starea lui financiară. Părinții lui Daphne s-au lăsat complet prostiți de el. Nepoata mea va moșteni o mare avere. Dacă Euston ar fi reușit să o compromită, ar fi urmat un scandal teribil.

- Dar dumneavoastră controlați finanțele familiei, observă Beatrice. Din ce am văzut în ultimele zile, nu cred că ați fi insistat ca Daphne să se mărite cu Richard Euston, chiar dacă și-ar fi dus planul la capăt.

- Nu, desigur că nu, se cutremură Lady Pennington. Euston își dorea în mod clar doar banii ei. Și eu m-am măritat din motive similare și, te asigur, nu aș fi făcut-o pe nepoata mea să treacă printr-o asemenea experiență infernală. Eu, una, pot fi recunoscătoare că soțul meu a avut decența să se lase ucis într-un accident la curse acum mulți ani. Cu toate astea, reputația lui Daphne ar fi fost ruinată dacă Euston ar fi avut succes în seara asta. Ar fi fost obligată să se retragă din societate.

- A părut alarmată de posibilitatea de a fi trimisă înapoi la țară. Era îngrijorată de perspectiva căsătoriei cu o persoană pe care a descris-o ca fiind un văduv gras și suficient de bătrân să-i fie bunic.

- Lord Bradley, chicoti Lady Pennington. Da, am încercat să o îngrozesc cu această amenințare, în încercarea de a o face să fie atentă în oraș. Este o tânără lady plină de energie.

- Evident că seamănă cu dumneavoastră în această privință, doamnă.

- Da. Lady Pennington încetă să mai zâmbească. Gura i se strânse într-o linie sumbră. Dar nu o să accept ca viața să îi fie ruinată din cauza acestui temperament. Suntem sigure că Euston nu mai reprezintă o problemă?

Beatrice scoase cartea de vizită din buzunar și o cercetă din nou. Numele scris era pur și simplu „domnul Smith“. Sigiliul în relief era o imagine elegantă a unui leu heraldic.

Se gândi la siguranța din vocea lui Joshua Gage atunci când o asigurase că Euston avea să dispară.

- Ceva îmi spune că Richard Euston nu vă va mai deranja pe dumneavoastră sau pe familia dumneavoastră de acum înainte, spuse ea.

capitolul 3

Joshua scrâșni din dinți din cauza durerii arzătoare din picior și îl ridică pe inconștientul Euston în trăsură.

Henry, cu fața ascunsă de o pălărie cu borul coborât și de gulerul mantiei grele, privi de pe capră.

- Sigur nu aveți nevoie de ajutor, domnule? întrebă el.

- Unde ai fost când a trebuit să îl târăsc pe ticălos din grădină și pe cărare acum câteva minute? întrebă Joshua.

- N-am știut că trebuie să scăpăm de un cadavru în seara asta, domnule. Ca în vremurile bune, nu?

- Nu e mort. Nu încă, cel puțin. Și nu, nu ca în vremurile bune.

- Cum ziceți, domnule. Unde îl ducem?

- Într-un loc frumos și liniștit de lângă docuri, unde putem avea o conversație privată, zise Joshua.

- Ah, deci va avea parte de o bălăceală nocturnă după ce terminați cu el, nu?

- Depinde de răspunsurile pe care mi le dă.

Joshua își lăsă povara pe banchetă și se așeză cu atenție pe cea din fața ei. Un alt spasm de durere îi străbătu piciorul când se întinse să închidă portiera trăsorii.

- Piciorul naibii, zise el cu voce șoptită.

Iarăși își pierdea concentrarea. Inspiră încet și își folosi toți anii de antrenament ca să își scoată durerea săcâitoare din minte. Când recăpătă controlul, apucă portiera cu mai multă forță și o închise.

Euston mormăi, dar nu își deschise ochii.

Joshua apucă mânerul bastonului și bătu în tavanul trăsorii de două ori. Vehiculul porni.

Se gândi dacă ar trebui să-și folosească fularul pe post de mască, dar decise că nu avea să fie nevoie. Lămpile din interiorul trăsorii nu erau aprinse, iar perdelele de la geamuri erau trase. Puțina lumină care intra în trăsura avea să cadă direct pe fața lui Euston, nu pe a lui. Învățase de multă vreme să rămână în umbră.

Se lăsă pe spate și se gândi la maniera în care planurile lui îndelung gândite fuseseră date peste cap de evoluția evenimentelor, mai ales de acțiunile neanticipate ale domnișoarei Beatrice Lockwood.

Nu venise la acel bal cu intenția de a ajuta la împiedicarea unei răpiri. Pe Beatrice o urmărise el de la bun început, dar lucrurile evoluaseră în mod neașteptat.

Se gândi la tot ce aflase despre ea în cursul scurtei lor întâlniri. Vorbise cu ea preț de doar câteva momente în grădină, dar avusese întotdeauna abilitatea de a evalua rapid caracterul altora. În trecut, viața lui

depinsese adesea de această aptitudine. Intuiția lui în astfel de probleme nu era în nici un caz infailibilă. Picioarul rănit și cicatricea erau dovezile eșecurilor lui spectaculoase. Pentru Mesager, în mod evident, nu existau jumătăți de măsură.

Dar era sigur măcar de o concluzie în privința lui Beatrice Lockwood: femeia avea să fie o problemă mult mai complicată decât se așteptase.

Își masă absent picioarul dureros, gândindu-se la ea. Impresia lui inițială putea fi rezumată printr-un singur nume, gândi el. *Titania*. Precum regina spiridușilor din mituri și legende și din *Visul unei nopți de vară* a lui Shakespeare, Beatrice era un adversar de temut.

Ochii albaștri ca o lagună, trăsăturile delicate și aerul de inocență fragilă nu îl păcăliseră câtuși de puțin. Așa cum nu o făcuse nici rochia ei demodată. Se obișnuise de multă vreme să vadă sub straturile unei deghizări. Beatrice era o actriță excelentă – îi recunoștea acest talent –, dar nu îl păcălise.

Reușise însă să îl surprindă. Nu era sigur ce părere avea despre asta. Cu siguranță nu era un lucru bun, dar simți un sentiment care zăcuse îngropat în el timp de un an. Sentimentul de anticipare. Aștepta cu nerăbdare următoarea întâlnire cu Beatrice Lockwood.

Dar mai întâi trebuia să rezolve problema care apăruse atât de neașteptat în acea seară.

capitolul 4

Cam după ora două și jumătate dimineața, trăsura familiei Pennington se opri în fața unei mici case de pe Lantern Street. Un singur felinar lumina scările, lângă ușa din față. Un lacheu o ajută pe Beatrice să coboare din trăsură.

- Ești sigură că vrei să fii lăsată aici? întrebă Lady Pennington. Privi ușa biroului prin monoclu. Agenția

Flint & Marsh este închisă. Nu se vede nici o lumină la geamuri.

- Doamnele Flint și Marsh locuiesc deasupra biroului, explică Beatrice. Le voi trezi.

- La o asemenea oră târzie? întrebă Daphne.

- Vă asigur, vor fi foarte interesate de cele petrecute astă-seară, zise Beatrice.

- Foarte bine atunci, spuse Lady Pennington.

- Noapte bună, domnișoară Lockwood, o salută Daphne. Îți mulțumesc din nou că m-ai salvat de domnul Euston.

Beatrice zâmbi.

- Trebuie să-i mulțumești bunicii tale. Ea a bănu- it că ceva nu era în regulă în comportamentul lui Euston.

- Da, știu, recunosc Daphne. Încă ceva înainte să pleci. Crezi că ai putea să mă înveți să trag cu un pistol mic, precum cel pe care îl porți tu? Ar fi grozav să am și eu unul.

- Despre ce Dumnezeu vorbești? întrebă Lady Pennington tăios. Ce pistol?

- Este o poveste lungă, se scuză Beatrice. O voi lăsa pe domnișoara Daphne să vă dea detaliile, zise ea.

Urcă scările spre ușa discret marcată a agenției Flint & Marsh și ridică hotărâtă ciocănelul. Fu nevoie de câteva bătăi bune înainte ca o lumină să apară de undeva din adâncul casei. Se auziră apoi pași pe hol.

Doamna Beale, slujnica de vârstă mijlocie, deschise încet ușa. Era îmbrăcată într-un capot de bumbac, papuci, iar pe cap avea o bonetă din dantelă. Nu părea foarte mulțumită.

- Este ora trei dimineața, domnișoară Lockwood. Ce faceți aici la ora asta?

- Știți că nu le-aș trezi pe doamnele Flint și Marsh dacă nu ar fi important, doamnă Beale.

Doamna Beale oftă adânc.

- Nu, presupun că nu. Intrați, atunci. Sper că nu a murit nimeni de data asta.

- N-am pierdut nici un client, dacă la asta vă referiți.

- Știam eu. A murit cineva.

Beatrice ignoră remarca. Se întoarse din nou spre trăsură și făcu semn cu mâna pentru a le arăta celor dinăuntru că totul era în regulă înainte de a intra în hol. Eleganta trăsură Pennington porni pe strada tăcută.

Doamna Beale închise ușa și o zăvorî.

- Voi urca și le voi trezi pe doamne.

- Nu este nevoie să ne trezești, anunță Abigail Flint din capul scărilor. Eu și Sara coborâm imediat. Cine a murit?

- Nimeni, repetă Beatrice. Cel puțin, nu cred.

Sara Marsh apăru și ea.

- Nepoata clientei noastre e teafără?

- Daphne este teafără, dar a fost la mustață, zise Beatrice.

- Ce vrei să bei? întrebă doamna Beale, resemnată. Ceai sau coniac?

- A fost o noapte foarte lungă, doamnă Beale, spuse Beatrice.

Doamna Beale oftă din nou, de această dată cu înțelegere.

- Deci aduc coniacul.

La scurtă vreme după aceea, Beatrice stătea cu angajatoarele ei în fața unui mic foc. Toate aveau pahare de coniac în mână. Abigail și Sara erau îmbrăcate în cămăși de noapte, înfolfite în capoate, cu papuci și bonete.

- Este evident că doamna Pennington a avut dreptate să își asculte instinctele când domnul Euston s-a arătat atât de interesat de Daphne, concluzionează Abigail. Lady Pennington poate că nu are aptitudini de medium, dar nimic nu se compară cu intuiția unei bunici când vine vorba despre astfel de lucruri, asta zic eu mereu.

Abigail era o femeie cu lunii ascuțite, înaltă, subțire și trecută de prima tinerețe. A avea trăsături pregnante ce includeau un nas formidabil și o bărbie ascuțită. Parul ei negru devenea din ce în ce mai mult argintiu. Ochii

ei aveau ceva straniu, misterios, și Beatrice era sigură că ascundeau vechi mistere și secrete.

Temperamentul ei putea fi cel mai bine descris ca încăpățânat. Era înclinată să aibă o viziune pesimistă despre lume și, mai ales, despre natura umană. Când Sara o tachina că se aștepta întotdeauna la ce era mai rău, Abigail îi explica invariabil că era rareori dezamăgită tocmai din această cauză.

Tovarășa ei de afaceri și de viață era opusul ei complet, și ca aspect, și ca temperament. Sara Marsh avea o vârstă similară, dar era greu să detectezi urme de gri în părul ei blond. Era rotundă în acel mod plăcut pe care bărbații - tineri și bătrâni - îl găseau în mod invariabil atrăgător. Era veselă, optimistă și curioasă.

O femeie de știință autodidactă, era fascinată de diferitele tipuri de dovezi lăsate la locul unei crime. Avea un laborator extrem de bine dotat în subsolul casei lor, unde examina totul de la amprente la mostrele de otrăvit ce li erau aduse de agenții Flint & Marsh.

Doamna Beale declara adesea că într-o zi Sara avea să declanșeze accidental o explozie sau să dea drumul unor gaze otrăvitoare ce urmau să îiucidă pe toți cei din casă.

Ambele posedau ceea ce numeau un al șaselea simț. În tinerețe, deținuseră o librărie frecventată mai ales de cei interesați de paranormal. Dar, cu câțiva ani în urmă, închiseseră prăvălia pentru a lansa ceea ce se dovedise a fi o afacere de succes - o agenție de detectivi particulari. Firma Flint & Marsh atrăgea clienți înstăriți, din păturile superioare ale societății, care doreau să plătească pentru investigații discrete.

Volumele de la librărie umpleau acum rafturile înșiruite de-a lungul pereților din salon, de la podea la tavan. Multe dintre cărți erau încărcate cu energie. Beatrice era conștientă de curenții paranormali prezenți în atmosfera din cameră.

-Excelent lucrat, draga mea, o felicită Sara. Nu trebuie să te învinovățești pentru ceea ce s-a petrecut în grădină.

-Euston aproape că a reușit să o răpească, și asta a fost din vina mea, zise Beatrice. Am lăsat ca atenția să-mi fie distrasă din cauza unei limonade vărsate. Și când bărbatul cu baston a dispărut din sala de bal în aproximativ același moment când a dispărut și Daphne, am crezut că era și el implicat în răpire.

-Până la urmă, un final cam haotic, dar totul este bine când se termină cu bine, concluzionă Sara.

Abigail pufni.

-Lucrurile nu par să se fi terminat bine pentru domnul Euston. Nu că aș fi prea îngrijorată pentru soarta lui. Sunt doar curioasă despre gentlemanul care ți-a sărit în ajutor, cel cu baston și cicatrice. Acea partea a poveștii tale este extrem de îngrijorătoare.

-Da, zise Sara. Spune-ne despre el.

Beatrice se strădui să găsească cuvintele potrivite pentru a explica reacția ei la vederea lui Joshua Gage.

-A apărut întâia oară în sala de bal. A rămas acolo puțină vreme, dar știam că este conștient de prezența mea, că mă privește. Ezită. Că mă studiază, acesta ar fi un cuvânt mai potrivit.

Abigail se încruntă.

-Nu ar fi trebuit să observe o doamnă de companie care stă într-un colț al unei săli de bal.

-Știu, zise Beatrice. Dar a făcut-o. Mai mult, după ce s-a prezentat în grădină și s-a oferit să scape de domnul Euston, s-a folosit de dumneata și de doamna Marsh ca referințe pentru caracterul lui. Apoi a anunțat că vrea să discute cu mine mâine. Privi spre ceas. Astăzi, de fapt.

-Ei bine, asta lămurește lucrurile, zise Sara. Dacă știe de Flint & Marsh și dacă știe că ești unul dintre agenții noștri, trebuie să fie cineva implicat într-un caz anterior. Este o explicație perfect rezonabilă.

Ochii lui Abigail se îngustaseră.

-Dar nici una dintre noi nu îi recunoaște numele.

- Poate pentru că nu l-am cunoscut niciodată, observă Sara răbdătoare. Dar evident că îl cunoaște pe unul dintre clienții noștri.

- Era ceva... neliniștitor la el, spuse Beatrice. Abigail se încruntă.

- Spunea că vrea să vorbești cu el dimineată?

- Da. A mai spus și că Euston nu va mai fi o problemă. A fost foarte clar în această privință. Ca să fiu cinstită, sunt oarecum îngrijorată că Euston ar putea sfârși în râu.

- Poate că ar merita o asemenea soartă, dar politica noastră, la Flint & Marsh, este să evităm orice fel de scandal, zise Sara ușor neliniștită.

- Prostii, se găsesc cadavre în râu tot timpul. Abigail dădu problema uitării cu un gest al degetelor ei lungi. Cel al lui Euston va fi doar unul printre multe altele.

Beatrice se cutremură și schimbă o privire cu Sara, care scoase un oftat de suferință. Abigail era adesea inclinată să abordeze problemele la modul pragmatic.

- Știi foarte bine, draga mea, că nu apar prea des în râu cadavre de gentlemen din înalta societate, zise Sara. Euston nu era un personaj de vază, dar era cunoscut în anumite cercuri. Este evident că are niște legături. Așa a reușit să îi fie prezentat lui Daphne Pennington de către un prieten respectabil al familiei Pennington. Dacă este găsit mort în circumstanțe misterioase va urma foarte probabil o anchetă a poliției. Știm cu toții că nu ne putem permite ca Flint & Marsh să fie asociată cu un astfel de lucru.

- Ai dreptate, desigur. Abigail bătu darabana pe brațul scaunului. Putem doar spera că domnul Gage o să fie foarte atent ca dispariția lui Euston să nu provoace vreo problemă.

Beatrice își dresе glasul.

- A lăsat impresia că are o anumită experiență în astfel de probleme.

Abigail se însenină.

- Cu atât mai mult nu are rost să ne facem griji în privința lui Euston.

- V-aș aminti că Euston era în viață când l-am văzut ultima oară, zise Beatrice. Este posibil ca domnul Gage să nu recurgă la măsuri extreme în această seară.

- Ceea ce ne preocupă în acest moment, vorbi Sara, este interesul lui față de tine, Beatrice. Ești sigură că nu te-a recunoscut de pe vremea când făceai parte din Academia pentru Științe Oculte a lui Fleming?

- Foarte sigură. Beatrice mai sorbi o dată din coniac și își lăsă paharul jos. Crede-mă când îți spun că nu este un bărbat pe care să îl uiți cu ușurință.

Abigail ridică din sprâncene.

- Atât de urâtă este cicatricea?

- Nu cicatricea îl face memorabil, răspunse Beatrice. Sau piciorul șchiop, de altfel. Sunteți sigure că nu îi recunoașteți numele?

- Foarte sigure. Abigail își țuguie buzele. Deși presupun că ar putea să fie un client de pe vremea când aveam librăria. Am avut sute de clienți de-a lungul anilor. Nu avem cum să ținem minte chiar toate numele.

- Era să uit, mi-a dat și o carte de vizită, zise Beatrice. Lăsă paharul de coniac și băgă mâna în buzunarul rochiei ei. Cred că numele de pe cartea de vizită este al fostului lui angajator. Zicea că îl veți recunoaște.

Sara își luă ochelarii de citit de pe masă și îi așeză pe nas.

- Hai să vedem.

Beatrice îi întinse cartea de vizită. Când Sara o privi, expresia îi fu cuprinsă dintr-odată de șoc. Urmări sigiliul cu leu cu vârful degetului.

- Domnul Smith, șopti ea. Dar nu e posibil. Nu după atâta vreme.

- Domnul Smith? se încruntă Abigail. Trebuie să fie vreo greșeală. Lasă-mă să văd cartea de vizită.

Sarah îi întinse cartonașul lui Abigail, care îl studie cu o uimire crescândă, transformată rapid într-un șoc ce o lăsă cu gură căscată.

- Cerule, șopti Abigail. Atinse și ea sigiliul. Chiar crezi că este în viață?

- Ne-am întrebat mereu dacă zvonurile despre moartea lui sunt adevărate, zise Sara.

Beatrice cercetă fața Sarei și apoi o privi pe Abigail.

- Cine este acest domn Smith?

- Să fiu a naibii dacă am știut vreodată, răspunse Abigail. Nu l-am întâlnit niciodată, desigur. Aveam mereu de-a face cu Mesagerul lui.

Tonul ei sumbru nu o îngrijoră pe Beatrice la fel de mult ca faptul că degetele lui Abigail tremurau strângând cartea de vizită. Nu era ușor să o faci pe Abigail Flint să tremure. Avea tendința să își respecte numele de familie.¹

- Sunt sigură că nu Smith era numele real al Leului, spuse Sara. Dar doar numele și acest sigiliu ne erau cunoscute în legătură cu el. Așa cum a explicat Abby, când lucram cu el, ni-l trimitea mereu pe acest Mesager.

- Domnul Gage m-a rugat să vă spun că Mesagerul vă transmite salutări, zise Beatrice.

- Oh, Doamne, șopti Sara. Situația devine din ce în ce mai ciudată.

- Puteți să mi-l descrieți pe Mesager? întrebă Beatrice.

- Nu-ți putem da o descriere fizică, răspunse Abigail. Când ne întâlneam cu el, era mereu într-o locație aleasă de el și stătea mereu ascuns în umbră. Nu l-am văzut niciodată la lumina zilei. Se opri. Dar sunt destul de sigură că nu șchiopăta. Tu ce crezi, Sara?

- Nu era nici un semn că poartă baston, adăugă Sara. Țin minte cum ne înfricoșa mereu când vorbea din întunericul locului ales pentru întâlnire. Nu l-am auzit niciodată sosind sau plecând. Era ca și cum el însuși era o umbră.

- Hm, făcu Beatrice. Se gândi la mersul împiedicat al lui Gage și la felul cum se sprijinea în baston. Ei bine, se mai întâmplă și accidente. Și îmi imaginez că un bărbat cu profesia lui atrage numeroși dușmani.

¹ Cremene

- Foarte adevărat, admise Abigail.

- Ați spus că acest Mesager lucra pentru domnul Smith, continuă Beatrice. Nu înțeleg care era atunci rolul lui Smith. De ce avea nevoie de un mesager?

Sara și Abby se priviră. Apoi Sara se întoarse spre Beatrice.

- Eu și Abby am ajuns de mult la concluzia că Smith este un jucător în Marele Joc, așa cum le place presei și romancierilor să numească spionajul.

- Vreți să spuneți că este spion? întrebă Beatrice.

- Un maestru al spionajului, răspunse Abigail. Mesagerul m-a asigurat că stăpânul lui se află în serviciul Coroanei și că nu avem vreun motiv să ne îndoim de asta. Din ce am putut deduce, influența lui Smith se extindea și în afara Angliei, în Europa și chiar mai departe. Dar știi cum este cu legendele.

- Nu poți ști niciodată întregul adevăr, adăugă Sara.

- Hmm, mormăi Beatrice. Cred că asta a fost în avantajul domnului Smith și al mesagerului lui. Oamenii se tem întotdeauna mai mult de necunoscut decât de ceea ce le este cunoscut.

Sara făcu o grimasă.

- De fapt, în cazul domnului Smith, oamenii raționali se temeau mai mult de Mesagerul lui, barbarul trimis mereu să îi vâneze pe trădători și pe spionii străini din mijlocul nostru. Mesagerul a dejuat numeroase comploturi și conspirații, unele dintre ele chiar bizare.

- Și l-am ajutat într-o ocazie, adăugă Sara, cu o urmă de mândrie în glas.

- Nu înțeleg, zise Beatrice. Ce vrei să spui prin bizare?

- Când domnul Smith își trimitea Mesagerul să investigheze vreo conspirație sau un act de spionaj, era sigur că amenințarea era departe de a fi una obișnuită. nu era genul de caz pe care să-l rezolve Scotland Yardul. Exista întotdeauna și o latură paranormală.

Abigail râse scurt, lipsit de umor.

- Nu că Mesagerul ar fi recunoscut vreodată posibilitatea vreunei explicații paranormale în cazurile pe care

le investiga. Nu credea în energia psihică. Asta mi s-a părut întotdeauna amuzant, întrucât era evident că posedă și el un astfel de talent.

- Mulți oameni nu iau foarte în serios latura paranormală a naturii lor, sublinie Sara. Caută alte explicații când sunt puși în fața propriilor abilități.

- Care era natura abilității Mesagerului? întrebă Beatrice.

- Părea să aibă un talent de-a dreptul nefiresc de a găsi oameni și lucruri, zise Abigail. Dacă pornea în urmărirea unei persoane sau a unui lucru, îl găsea întotdeauna.

- Vorbiți și despre Mesager, și despre domnul Smith la trecut, observă Beatrice. Ce s-a întâmplat cu ei?

- Nimeni nu știe, răspunse Abigail. Cam acum un an au început să apară zvonuri despre moartea domnului Smith. Au fost doar șoapte la început, dar au devenit mai puternice cu timpul. Într-un final, eu și Sara am ajuns la concluzia că sunt adevărate.

- Mesagerul a dispărut cam în aceeași perioadă, continuă Sara. De aceea am presupus că murise și el. Cu siguranță nu ne-a contactat în toate lunile de atunci. Ca să îți spun drept, i-am dus dorul.

- Prostii, o contrazise Abigail hotărâtă. Era un individ foarte misterios. Mă neliniștea de fiecare dată. Se opri. Recunosc însă că plătea bine pentru informații.

- Problema este, vorbi Sara gânditoare, că în ciuda părerii lui despre paranormal, înțelegea valoarea unei abordări științifice în investigarea crimelor. Îmi respecta mereu opiniile, spre deosebire de anumiți inspectori de la Scotland Yard la care mă pot gândi și care nu au luat niciodată în seamă sfaturile mele, doar pentru că sunt femeie.

- Doar pentru că Mesagerul îți respecta talentul științific nu înseamnă că nu era extrem de periculos, observă Abigail.

- Da, știu, recunosc Sara. Dar trebuie să mărturisesc că mi-a făcut plăcere să analizez diversele bucățele de informație pe care mi le trimitea.

Abigail o privi pe Beatrice.

- Am presupus că Mesagerul a fost ucis de orice sau oricine l-a ucis și pe domnul Smith. A fost doar o teorie a noastră pentru dispariția lor simultană.

Beatrice se gândi un moment la cele aflate.

- Dar dacă domnul Smith și Mesagerul sunt una și aceeași persoană? Asta ar explica de ce ambii au dispărut în același timp.

Abigail și Sara se priviră.

- Este o posibilitate, recunosc Sara. Dar înclin să mă îndoiesc de asta. Am avut mereu impresia că domnul Smith conducea un imperiu extins de spioni și de informatori. Mesagerul, pe de altă parte, părea să se dedice doar investigațiilor de aici, din Londra.

- Avea legături care se întindeau de la cele mai exclusive cluburi de gentlemen până la lumea interlopă, adăugă Abigail.

- Este evident că bărbatul pe care l-am întâlnit în această seară vrea să credeți că el este Mesagerul pe care lați cunoscut odată, zise Beatrice.

Abigail se încordă.

- Poate că este un impostor. Asta ar explica foarte multe. Poate că cineva a crezut că dacă Mesagerul este mort, îi poată prelua identitatea împreună cu legăturile acestuia.

- Nu cred că este atât de simplu, dragă, o contrazise Sara. De ce ar face cineva așa ceva?

- Mesagerul Leului era temut în anumite cercuri, îi răspunse Abigail. Trebuie să fi avut acces la multe secrete, unele dintre ele cu siguranță dăunătoare unor oameni foarte sus-puși. Unii ar ucide să obțină o asemenea reputație pentru că ar avea parte și de capacitatea de a-i intimida și de a-i controla pe alții.

- Care era, mai exact, natura reputației lui? întrebă Beatrice. Pe lângă faptul că era periculos, desigur.

-Așa cum ți-a spus și Abby, găsea întotdeauna ceea ce căuta, zise Sara. Celălalt lucru semnificativ este că nu-și călca niciodată cuvântul. Oricine lucra cu el știa că, dacă făcea o promisiune, acea promisiune era ținută. Pe lângă asta, era necruțător. Dacă îl întâlneai, știai pur și simplu că putea fi oprit doar omorându-l.

-Și tocmai în acest fel, am presupus noi, a fost oprit într-un final, adăugă Abigail.

-Mă scuzați, vorbi Beatrice, dar cum, mai precis, ați ajuns voi două să aveți legături cu acest Mesager? Ați spus că l-ați ajutat în unele dintre cazurile lui.

Sara privi spre volumele legate în piele ce înconjurau pereții salonului.

-Librăria l-a adus la noi la început. Clienții noștri erau oameni interesați de domeniul paranormalului. Indiferent de faptul că el nu credea în paranormal, era adesea implicat în investigarea crimelor cu elemente paranormale.

-Fie că el recunoștea sau nu asta, noi cu siguranță am recunoscut legăturile psihice din majoritatea acelor cazuri, zise Abigail. Inițial ne-a folosit librăria pentru documentare. Apoi a descoperit interesul Sarei pentru tehnicile științifice de investigație.

-Un lucru a dus la altul și, înainte să ne dăm seama, eu și Abby am devenit asistentele lui ocazionale, încheie Sara.

Abigail ridică din sprâncene.

-A avut o influență foarte mare asupra noastră, ca să fiu sinceră. Acest ajutor pe care i-l dădeam lui ne-a convins într-un final să ne deschidem propria agenție de investigații. S-ar putea spune că, dacă n-ar fi fost Mesagerul, ne-am fi chinuit în continuare financiar cu micuța noastră librărie.

-Cu alte cuvinte, observă Beatrice, amuzată, îi datorez actualul meu post de agentă la Flint & Marsh acestui Mesager.

-Este cu siguranță un mod de a privi lucrurile, fu de acord Sara.

Beatrice se cutremură.

- Există cu siguranță un element de ironie aici. Sara miși ochii, afișând o expresie gânditoare.

- Nu ironie.

- Coincidență? întrebă Abigail, în mod clar tulburată.

- Știi că nu cred în coincidențe, spuse Sara. Nu, ceea ce se întâmplă pare să fie o confluență a mai multor evenimente mici care au un lucru în comun.

- Și anume? întrebă Beatrice.

- Un element paranormal. Trebuie să ne gândim doar la câteva dintre ingredientele acestui amestec - cariera ta anterioară de la Academia lui Fleming, munca pe care o faci pentru noi, reapariția Mesagerului după atâtea luni, talentul lui neobișnuit și faptul că a investigat adesea cazuri cu un element paranormal. Sara scutură din cap, tulburată. Nu pretind să înțeleg încă exact, dar există o explicație, sunt sigură de asta.

- Dar oare ce Dumnezeu vrea de la mine? întrebă Beatrice. Și cum a dat de mine la balul din această seară?

- Nu avem de unde să știm de ce și-a concentrat atenția asupra ta, răspunse Abigail neliniștită, dar modul cum te-a găsit la balul din această seară este destul de simplu. Am crezut că am clarificat asta - Mesagerul găsește mereu ceea ce caută.

Ochii Sarei erau umbriți.

- Este evident că pe tine te caută, draga mea.

capitolul 5

Traficul nu era aglomerat, iar felinarele stradale erau acum mai îndepărtate unele de celelalte. Mirosul răului se simțea puternic în aer. Ajunseseră la destinație.

Joshua își folosi bastonul pentru a împunge geamul bine îmbrăcată de pe bancheta din fața lui.

- Trezește-te, domnule Euston. Ai fost un mare deranj pentru mine în această seară. Nu doresc să-mi mai pierd timpul în compania ta.

Euston mormăi și își deschise ochii. Suficientă lumină intra prin fereastra parțial acoperită pentru a arăta uimirea ce i se întipărise pe trăsăturile chipeșe.

- Unde mă aflu? bâigui el. Benson? Tu ești?

- Ridică-te, zise Joshua.

- Ce?

Euston reuși să se îndrepte pe scaun și încercă să se concentreze. Mirarea lui se transformă în spaimă.

- Nu ești Benson. Cine naiba ești?

- Nu este nevoie să-mi aflu numele. Tot ce este necesar este să înțelegi instrucțiunile pe care am să ți le dau.

- La naiba, despre ce vorbești?

- Până mâine-dimineață vei fi indezirabil în înalta societate. Numele tău va dispărea de pe listele cu invitați de la toți amfitrionii din oraș. Nici un club nu te va lăsa să intri pe ușa din față. Sfatul meu ar fi să pleci în America sau să faci un tur al continentului cu prima ocazie.

- Cum îndrăznești să mă ameninți? șuieră Euston.

- Dă-mi voie să fiu foarte clar: Nu te ameninț. Eu nu ameninț niciodată. Îți dau cuvântul meu că până mâine la prânz toți cei care contează pe lumea asta vor ști că ești un escroc și un vânător de zestre.

- Nu poți demonstra asta. Familia fetei nu-ți va permite niciodată să mergi la poliție, asta în orice caz.

- N-am de gând să mă duc la poliție, spuse Joshua. Nu este nevoie să o fac. Știm amândoi că societatea nu cere dovezi înainte să judece pe cineva. Lumea bună este mai fericită să înghită de-a gata zvonuri și șușoteli. Îți promit că veștile că ai fost dat de gol ca un vânător de zestre care încearcă să-și găsească o moștenitoare vor cuprinde orașul în câteva ore și, fără îndoială, vor apărea și în presă.

- Nu poți să-mi faci asta. Blufezi.

- Vei descoperi mâine că nu o fac.

Trăsura se opri. Joshua deschise portiera. Ceața umplu cabina, aducând cu ea încă o doză din mirosul râului. Un singur felinar cu gaz se afla la capătul străzii, dar ceața înghițea cea mai mare parte a luminii. Din umbre se vedeau depozitele de lângă râu.

- Aici cobori, Euston, anunță Joshua. Du-te rapid, înainte să-mi pierd răbdarea. A fost o noapte lungă și nu sunt în cea mai bună dispoziție. Te-ai pus în calea planurilor mele în această seară. Nu apreciez astfel de lucruri.

Euston privi neliniștit în întunericul ce se întindea în fața lui.

- Nu cunosc acest cartier. Este evident periculos. Cum mă voi întoarce la locuința mea?

- Există o tavernă dincolo de acel depozit. Mă gândesc că se vor găsi câteva trăsuri acolo. Dar o să vrei să mergi rapid. Ai dreptate, acest cartier este sălașul multor hoți și tâlhari.

Euston nu se mișcă.

- Du-te, îl îndemnă Joshua. Apoi rosti foarte, foarte încet: Acum.

Euston tresări de parcă ar fi fost biciuit. O zbughi pe ușă și aproape că se împiedică, sărind pe caldarâm. Întorcându-se, se opri pentru a privi trăsura.

- Nu știi cine ești, ticălosule, spuse el, dar mă voi asigura că vei plăti pentru asta, chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac.

- Mă tem că va trebui să te așezi la o coadă foarte lungă pentru asta.

Joshua trase portiera și bătu de două ori în acoperiș. Henry deschise trapa.

- Unde mergem, domnule?

- La Saint James.

- În regulă.

Henry închise trapa, smuci hăturile și porniră prin ceață.

Joshua dădu la o parte una dintre draperii și privi în întunericul de afară. Durerea ascuțită din coapsa

devenise o amorțeală ce pulsa. Se consolă gândindu-se că îl aștepta un coniac excelent la reședința sa din oraș.

Nimic nu mersese conform planului în acea seară. Ar fi fost mai corect să spună că nimic nu mersese conform planului de la începutul întregii afaceri, își aminti el. Și tocmai asta făcea lucrurile mult mai interesante.

Cu două săptămâni înainte, se afla la casa lui de la țară cufundându-se tot mai adânc în nisipul mișcător al rutinei lui înfiorător de monotone pe care singur și-o impusese. Zilele lui plictisitoare începeau cu meditațiile de dimineață urmate de limitatele exerciții de arte marțiale pe care le mai putea face cu piciorul rănit. Exercițiile erau urmate de câteva ore dedicate rezolvării afacerilor. Administra întreaga avere a familiei pentru sora lui, pentru nepotul lui și pentru sine. După-amiaza târziu își făcea plimbarea șchiopătată, adesea dureroasă, pe dealurile ce se întindeau deasupra mării.

Noaptea lui erau cel mai adesea lipsite de somn. Când reușea, într-un final, să adoarmă, visele îi erau variații pe aceeași temă recurentă. Retrăia explozia, vedea corpul Emmei întins pe podeaua de piatră și îl auzea pe Clement Lancing strigând la el din cealaltă parte a zidului de piatră. „Tu ai făcut asta, ticălosule. Este moartă din cauza ta.”

Toate visele lui se terminau la fel, cu Victor Hazelton privindu-l din umbre, acuzându-l tăcut că nu reușise să o salveze pe Emma.

Era perfect conștient că recent, în timpul plimbărilor sale de după-amiaza, începuse să petreacă mult prea mult timp stând periculos de aproape de marginea prăpastiei, contemplând haosul ce se întindea departe sub el. Era atât de ușor ca un om cu un picior beteag să se împiedice și să cadă.

Dar avea responsabilități de care nu putea fugi. Faptul că sora lui, Hannah, și nepotul lui, Nelson, depindeau de el îl făcea să se întoarcă dinspre apele involburate de la baza stâncilor în fiecare după-amiază.

Viața lui organizată cu atâta grijă se sfârșise brusc însă când primise telegrama de la Nelson.

Te rog să vii la Londra de îndată. Mama are nevoie de tine.

Exista o singură forță suficient de puternică să îi smulgă din iadul lui privat, se gândi Joshua, aceeași forță care îi făcuse imposibil să caute neantul în opiu sau în mare - responsabilitatea față de familie. Pentru încă o oară în aproape un an, avea o misiune de îndeplinit.

Plănuise să petreacă o săptămână sau două la Londra ca să rezolve problema și apoi să se retragă din nou în izolarea lui. Dar cazul, care păruse simplu și direct la început, se dovedea mult mai complicat și infinit mai interesant decât anticipase. În ciuda piciorului care îl durea, se simțea înviorat și revigorat. Faptul că o găsisse pe Beatrice Lockwood în acea seară se dovedise a fi un tonic pentru starea lui de spirit.

Pornise în căutarea unei aventuriere dubioase care avea evident un trecut în care trăise pe cont propriu pentru a descoperi că aceasta nu era tocmai ceea ce părea. Pistolul de la jartieră, pe care îl folosise ca să îl oprească pe Euston, fusese doar una dintre surprizele neașteptate și contrariante din acea seară.

Când îi luase urma la agenția de pe Lantern Street era deja conștient că falsa inocență pe care o afișa Beatrice era doar dovada unui talent actoricesc și, în fond, îi era utilă în noua ei carieră de agentă a Flint & Marsh. Dar el știa că, dacă fusese vreodată inocență, acea inocență dispăruse de multă vreme. Ca femeie singură pe lume, era unica responsabilă de propria siguranță și supraviețuire. În astfel de situații, o persoană făcea tot ceea ce era necesar. El înțelegea și respecta asta. Cu siguranță nu ar fi învinovățit-o dacă ar fi coborât de pe pedestal din când în când. Admira faptul că spiritul ei era asemenea unei flăcări strălucitoare.

Instinctele ei de supraviețuire funcționau cu siguranță, ceea ce făcea ca modalitatea riscantă în care își apărase clienta în acea seară să fie și mai uimitoare. Adevărat, știa că însoțitoarele plătite angajate de Flint & Marsh alcătuiau un grup unic. Doamnele Flint și Marsh erau, până la urmă, o pereche aparte. Cu toate astea, nu te așteptai ca o femeie ca Beatrice - o femeie care, printre altele, avusese o carieră de fals parapsiholog, și apoi îi escrocase pe unii dintre foștii ei clienți - să vină în ajutorul altora. Când era vorba de pericol, majoritatea oamenilor inteligenți - bărbați sau femei, indiferent de mediul din care se trăgeau - reușeau să se facă nevăzuți. Iar Beatrice procedase astfel în ocazii precedente, gândi el. Dispăruse de la Academia pentru Științe Oculte a doctorului Fleming chiar după uciderea șefului ei.

Ceea ce ridica noi întrebări despre cele petrecute în noaptea morții lui Fleming. Morgan de la Scotland Yard și presa de cancan aveau convingerea că Beatrice îl ucisese, furase încasările din acea seară și apoi dispăruse. Dar Joshua fusese sceptic din start în privința acelei teorii. Acum simțea că instinctele lui fuseseră corecte. Orice s-ar fi petrecut în seara morții lui Roland Fleming, crima nu fusese o simplă tâlhărie.

Henry opri trăsura în fața unuia dintre cluburile cele mai prestigioase din St. James. Joshua își luă bastonul, pălăria și mănușile. Pregătindu-se pentru durerea ce avea să urmeze, deschise portiera trăsorii, prinse mânerul și se folosi de treapta de fier pentru a coborî pe caldarâm.

Zilele în care ar fi putut sări sprinten din vehicul și să aterizeze cu o ușurință de atlet erau de mult trecute, se gândi el. Chiar și Euston, în continuare amețit după scurta perioadă de inconștientă, reușise să aterizeze mai elegant după ce fusese aruncat din trăsură.

Joshua trimise amintirea lui Euston și a propriului trecut la dracu' și urcă treptele clubului. Un portar în vârstă apărură din holul din față pentru a-i bloca accesul.

- Vă pot ajuta, domnule?

Joshua scoase din buzunar plicul ce conținea una dintre vechile lui cărți de vizită și îl întinse bărbatului.

- Am un mesaj pentru Lord Allenby. Te rog să îi dai asta de îndată și să îi spui că îl aștept în trăsură.

Portarul privi suspicios plicul, dar îl acceptă.

- Îi voi transmite mesajul, domnule.

Tonul omului arăta că nu prea credea că va urma și un răspuns. Dispăru în club și închise ușa cu fermitate.

Joshua șchiopătă înapoi spre trăsură și urcă. Se așeză și își masă piciorul cât aștepta. „Nu mai durează mult”, își promise el. „Voi bea coniac în curând.”

Lucrul minunat la cluburile de gentlemen din Londra era că timpul se oprea în loc în interiorul acestor stabilimente. Schimbarea avea loc extrem de încet, dacă avea loc vreodată. Joshua fusese întotdeauna de părere că previzibilitatea și dependența membrilor de obiceiurile lor erau lucruri extrem de utile. Allenby, de exemplu, se mândrea mereu cu aflarea celor mai recente bârfe. Și când venea vorba de transmiterea mai departe a acestor bârfe, puteai conta cu siguranță pe el.

Allenby, un bărbat solid, de aproape șaptezeci de ani, apăru pe treptele din față ale clubului. Observă trăsura aflată de cealaltă parte a străzii și porni spre ea.

- Nu luați loc lângă mine, domnule? întrebă Joshua din umbra trăsurii neluminate.

- Să fiu al naibii, chiar tu ești, nu-i așa? Mesagerul lui Smith. Allenby se urcă cu greu în vehicul și se așeză. Îți recunosc vocea. Auzisem că ești mort. Am bănuț că cineva încearcă să ne păcălească.

- Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp pentru mine, spuse Joshua.

- Desigur, desigur. De dragul vremurilor de altădată și toate alea. Îți voi fi mereu îndatorat, domnule, pentru ce-ai făcut pentru fiul meu acum mulți ani. Mă bucur să te văd în viață. Cu ce te pot ajuta?

- După cum se întâmplă, am un mic favor să-ți cer.

- Desigur, desigur, zise Allenby.

Joshua se instalează și mai adânc în întunericul dintr-un colț.

- Am aflat recent informații destul de tulburătoare despre caracterul unui gentleman pe nume Euston.

- Euston? Euston?

Allenby făcu ochii mici încercând să identifice personajul.

- Tânărul despre care se spune că încearcă să o cucerească pe moștenitoarea Pennington?

- Da, confirmă Joshua. Euston nu este tocmai ceea ce pare, din păcate. Finanțele lui sunt în ruină și și-a inventat legăturile din societate.

- Ha! Vânător de zestre, nu-i așa?

- Mă tem că da. Îl cunoști pe tatăl tinerei. M-am gândit că poate ai vrea să-i spui.

- Cu siguranță, cu siguranță, răspunse Allenby. Îl știu pe Pennington de ani de zile. Am fost la Oxford împreună. E datoria mea să-i spun că un vânător de zestre este pe urmele fiicei lui.

- Îți mulțumesc.

- Asta este tot? întrebă Allenby.

- Da. Îți apreciez ajutorul în această problemă.

- Desigur, desigur. Allenby făcu o pauză și își dresă vocea. Nu aș îndrăzni să întreb de ce ai lipsit în ultimul an, dar portarul a amintit de un baston.

- Folosesc un baston mai nou, confirmă Joshua.

- Accident, nu?

- Ceva de genul ăsta, da.

- Ei bine, atunci, permite-mi să-ți spun că sunt încântat că ai supraviețuit, zise Allenby.

- Îți mulțumesc, domnule.

- Plec atunci. Pennington va trece cu siguranță pe la club mai târziu. Mă voi asigura să primească informațiile despre Euston.

Allenby coborî greoi din trăsură și se îndreptă din nou spre club.

Și asta rezolva totul, se gândi Joshua. Până dimineață, Euston avea să fie persona non grata în toate casele

înstărite ale Londrei. În cluburile de gentlemen ale Londrei bârfele călătoreau mai rapid ca un foc de pistol.

capitolul 6

Jumătate de oră mai târziu, Joshua urca treptele din față ale propriei case. Cumpăraseră reședința cu ani în urmă, atunci când devenise Mesagerul Leului. Cerințele lui de la acea vreme fuseseră simple. Avea nevoie de intimitate. O adresă modestă, pe o stradă liniștită, unde vecinii își vedeau de propriile treburi și se potriveau perfect. Nici unul dintre oamenii respectabili din jurul său nu avea vreo bănuială că locuitorul de la numărul cinci se ocupa cu investigații clandestine în numele Coroanei. Din punctul lor de vedere, era un burlac cu posibilități financiare limitate, care supraviețuia din venitul de conștopist la o companie de transporturi.

Reședința fusese închisă în ultimul an, dar Chadwick, mereu de nădejde, făcuse o treabă remarcabilă, având grijă de toate aranjamentele necesare pentru această întoarcere grabnică la Londra.

Joshua intră în holul slab luminat. Își scoase pălăria și o aruncă de-a lungul spațiului mic, spre masa bine lustruită de lângă perete. Își permise un scurt moment de satisfacție atunci când aceasta ateriză exact unde intenționase. Piciorul lui rănit nu îi permitea să se miște rapid, iar mișcările fluide de arte marțiale care la un moment dat îi fuseseră ca o a doua natură îi erau aproape imposibile acum.

Dar, la naiba, când venea vorba de pălăria lui, țintea la fel de bine ca în vremurile bune.

- Impresionant, Gage, îi zise el bărbatului din oglindă. Data viitoare când mai ai parte de un duel cu pălării, îți vei învinge cu siguranță adversarul.

Bărbatul cu fața brăzdată de cicatrice și cu ochii lipsiți de suflet îl privi la rândul său.

Își propuse să îi spună lui Chadwick să scoată acea oglindă din hol.

Sprijini bastonul de masă, suficient cât să își scoată mănușile și haina. Chadwick avea să știe că sosise acasă. Chadwick știa tot ce se petrecea pe domeniul lui. Dar știa și că, dacă nu era chemat, nu avea vreun motiv să coboare din pat.

Joshua puse mănușile pe masă, prinse bastonul și porni pe hol, spre biroul lui. Nu se sinchisi să aprindă lampa. Întotdeauna văzuse excelent noaptea. Lumina lunii ce intra prin geamuri îi era suficientă ca să vadă ce făcea.

Își desfăcu cravata, deschise gulerul de la cămașă și traversă camera spre masa unde se afla coniacul. Turnă într-un pahar și se lăsă cu precauție într-unul din scaunele de piele, după care își întinse piciorul stâng. Zvâcnea mai puternic ca de obicei. Joshua avea să plătească un preț mare pentru că îl cărase pe inconștientul Euston până la trăsura.

Dar prețul, oricât de mare, meritase, se gândi el. O găsisse pe misterioasa Beatrice.

capitolul 7

Beatrice deschise ușa plăcutei căsuțe din oraș cu puțină vreme înainte de răsărit. George, care lucra pentru doamnele Flint și Marsh ca vizitiu și ca om bun la toate, așteptă în stradă, în trăsura mică și învechită, până când ea ajunsese în siguranță în holul din față. Se opri în prag.

- Îți mulțumesc, George, zise ea. Îmi pare rău că a trebuit să mă aduci la o asemenea oră.

- Nu este nici o problemă, domnișoară Lockwood. George își ridică pălăria. Nu mai este mult până răsare soarele. Până ajung înapoi, toți se vor fi trezit și voi avea parte de cafea și de micul dejun.

Smuci ușor hățurile pe crupa calului și vehiculul porni în josul străzii.

Beatrice închise ușa și o încuie. Casa era cufundată în liniște. Doamna Rambley, menajera, era încă în pat, în camera ei de lângă bucătărie. Clarissa Slate probabil că dormea și ea.

Flacăra lămpii de perete fusese micșorată peste noapte, dar răspândea suficientă lumină ca Beatrice să poată vedea scările. Urcă la etaj și străbătu holul.

Ușa de la una dintre camere se deschise. Clarissa apărură în prag cu o lumânare în mână. În timpul zilei, avea de obicei o înfățișare severă. Își purta părul negru strâns într-un coc și ochelarii îi ascundeau ochii chihlimbarii, serioși. Rochiile ei erau în culori întunecate și cu o croială atât de sobră că majoritatea oamenilor credeau că se află într-un doliu permanent. Dar, în acea dimineață, îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, din bumbac, cu părul revărsat pe umeri, arăta complet diferit - mult mai inocentă și mai vulnerabilă.

Desigur, aparențele erau mereu înșelătoare când venea vorba despre agentele de sex feminin care lucrau pentru Flint & Marsh, își reaminti Beatrice. Toate aveau propriile secrete.

- Am auzit trăsura lui George pe stradă, spuse Clarissa. De ce te întorci la o asemenea oră? S-a întâmplat ceva în cazul Pennington? Ești teafără?

- Da, sunt teafără, o liniști Beatrice. Cazul s-a încheiat brusc la balul de la familia Trent. Richard Euston a acționat. A încercat să o răpească pe domnișoara Pennington cu intenția de a o compromite și a o forța apoi să se mărite cu el.

- Nu a reușit, sper?

- Nu, dar situația s-a complicat și este o poveste lungă. Îți promit să îți spun totul dimineață.

Clarissa zâmbi.

- Nu mai am mult de așteptat, atunci. Este aproape dimineață. Încearcă să dormi puțin.

- Nu cred că voi reuși. Știi cum te simți după terminarea unui caz. Ai mereu acea senzație de surescitare.

- Înțeleg, rosti Clarissa cu blândețe. Poate că o baie fierbinte și un pahar de coniac ar ajuta.

Beatrice zâmbi.

- M-am oprit la birou înainte să vin acasă. Doamnele Flint și Marsh m-au servit deja cu coniac. Întoarce-te în pat. Îți promit să îți spun totul dimineată.

- Foarte bine.

Clarissa începu să închidă ușa.

- Mă bucur că ești acasă, teafără. Am avut un sentiment de neliniște întreaga seară. Începusem să mă îngrijorez și eram pe punctul să trimit un mesaj la Flint & Marsh să mă asigur că ești teafără. Dar apoi senzația s-a domolit.

- Nai greșit în intuiția ta, răspunse Beatrice. Domnișoara Daphne a fost la un moment dat în pericol, dar totul s-a sfârșit cu bine. Din păcate, am mai rămas cu o problemă.

Sprâncenele negre ale Clarissei se ridicară.

- O problemă?

- Al cărei nume este Joshua Gage.

capitolul 8

- Domnul Gage este aici?

Beatrice își ridică privirea de la ziarele de dimineată, cuprinsă de un sentiment amestecat de încântare și de teamă.

- Sunteți sigură, doamnă Rambley?

Menajera era o femeie de temut, în jurul vârstei de patruzeci de ani, având constituția unei statui grecești solide. Nu ascunse faptul că era jignită de sugestia că ar fi putut greși identitatea vizitatorului.

- Acesta este numele pe care mi l-a dat gentlemanul. Doamna Rambley se îndreptă de spate și privi în josul nasului ei impozant. A spus că îl așteptați.

- Nu la ora zece dimineța, zise Beatrice, exasperată.

Ea și doamna Rambley erau singure în casă. Clarissa plecase cu o oră mai devreme pentru a primi detaliile noului ei caz pentru Flint & Marsh.

Iritarea doamnei Rambley se transformă dintr-odată în neliniște. Beatrice se simți imediat vinovată. Nu era vina menajerei că Joshua Gage alesese să sosească la acea oră. Doamna Rambley încă se obișnuia cu angajatoarele ei neobișnuite și cu carierele lor la fel de neobișnuite. Era îngrijorată acum că făcuse o greșală gravă permițându-i gentlemanului să intre în micuța lor casă.

- Îi voi spune domnului Gage că nu sunteți acasă, zise ea. Își coborî vocea și șopti: Arată destul de periculos. Are o cicatrice înfricoșătoare pe față și nu vreau să știu cum a ajuns să șchiopăteze. Sunt sigură că povestea este una înfiorătoare.

Dădu să se întoarcă.

- Nu vă mai deranjați, doamnă Rambley. Nu cred că are vreun rost să îi sugerați să plece. Din câte l-am cunoscut, nu cred că este ușor să scapi de domnul Gage. Vă rog să îl conduceți în salon. Și îmi cer scuze că v-am repezit.

- Nu este nevoie, răspunse doamna Rambley răgușit. Este cu siguranță cam devreme ca să primim vizitatori.

- Mai ales bărbați, confirmă Beatrice. Nu are sens să vă sfiți, doamnă Rambley. Știu ce gândiți și sunt de acord cu dumneavoastră. Nu se cuvine. Întrebarea reală aici este însă ce-o fi fost în capul domnului Gage?

Fața doamnei Rambley se încordă de îngrijorare.

- Vă este teamă că ar putea să fie o problemă, doamnă? Credeți că ar putea încerca să vă forțeze în vreun fel? Pot să trimit după un polițist.

- Ar fi într-adevăr interesant de văzut cum s-ar ocupa Gage de un polițist, dar vom amâna acest experiment. Și da, anticipez că domnul Gage se va dovedi a fi o pricină pentru mine personal.

- Dacă sunteți sigură, doamnă.

Beatrice se gândi la ceea ce văzuse în pașii lui Gage în noaptea precedentă. Avea motive întemeiate să fie precaută în preajma lui. Dar nu reușea să fie înfricoșată de acest bărbat. Era neliniștită, da, și curioasă. Ambele emoții erau logice. Dar nu putea explica fiorul care venea din conștientizarea faptului că el se afla acolo, în casa ei, așteptând-o.

- Destul de sigură, zise ea.

- Foarte bine, atunci.

Beatrice se ridică și se îndreptă spre ușă. O ascultă pe doamna Rambley cum îl conduce pe Joshua în salon. Sunetul vocii lui, joasă și puternic masculină, îi atâță simțurile, așa cum o făcuse și în noaptea precedentă. Gândul că lucrurile aveau să se petreacă altfel la lumina zilei se dovedise iluzoriu.

Doamna Rambley se grăbi să se întoarcă în salonul de dimineață.

- Voi aduce o tavă cu ceai, doamnă.

- Nu cred că va fi nevoie, începu Beatrice.

Dar doamna Rambley se grăbea deja spre bucătărie.

Beatrice inspiră adânc, pentru a se calma, își îndreptă umerii și străbătu holul spre salon. Încercă intenționat să facă cât mai puțin zgomot, în ceea ce știa că este o încercare inutilă de a-l surprinde pe Joshua. Purta o rochie simplă, de casă, care nu era suficient de lungă să se frece de podea și să facă zgomot, iar tălpile moi ale pantofilor îi mascau pașii.

Se opri în pragul ușii și își ascuți simțurile, deschizându-le pentru a privi podeaua. Energia ardea în pașii lui Joshua, dar nu văzu nimic care să îi schimbe prima impresie despre el. Era un bărbat de gheață și de foc: un om capabil de o mare pasiune, dar și de un control de fier.

Dacă o femeie s-ar fi găsit prizonieră în iad, cu siguranță acest bărbat ar fi fost cel potrivit să o elibereze.

Stătea la geam, cu ambele mâini împreunate pe mânerul bastonului. Era cu spatele întors la ea și nu dădea

vreun semn că ar fi auzit-o. Ea zâmbi ca pentru sine. Era sigură că el știa că se află în spatele lui.

Era bine îmbrăcat, se gândi ea, dar într-un mod rezervat, discret. Haina și pantalonii erau de nuanța cea mai întunecată de gri. Bănuia că el purta adesea culori întunecate. I se potriveau cu siguranță.

- Bună dimineța, domnule Gage, spuse ea pe un ton politicos, dar rece. Nu te așteptam la micul dejun.

El se întoarse politicos spre ea, de parcă abia atunci ar fi realizat prezența ei. Pentru întâia oară, îi vedea fața aspră, cu cicatrice, în lumina zilei. Ochii lui de prădător erau un amestec fascinant de verde și auriu. Amuzamentul pe care îl simțea la el îi spunea că el știuse cu exactitate unde se aflase ea la fiecare pas pe care îl făcuse pentru a ajunge din salonul de dimineță în acesta. Știa și că el era conștient că ea încercase să se apropie pe furis.

„Dumnezeule, jucăm un fel de joc de-a șoarecele și pisica unul cu celălalt. Este ca și cum ne-am vedea unul pe celălalt ca fiind o provocare”, gândi ea.

Joshua nici măcar nu o atinsese. Cel mai mult se apropiaseră în noaptea precedentă, când el îi dăduse cartea de vizită. Dar exista o intimitate tulburătoare între ei, cel puțin din partea ei, se gândi ea. Senzația agita lucruri din adâncul ei și îi făcea pulsul să crească. Întreaga dimineță încercase să se convingă că senzațiile prin care trecuse în noaptea trecută fuseseră provocare de pericol și de emoția evenimentelor. În acea dimineță, nu mai era sigură. Mai exista și altceva între ei, își zise. Ceva inexplicabil. Ceva misterios.

- Îmi cer scuze dacă te-am întrerupt de la micul dejun, domnișoară Lockwood, vorbi Joshua. Tonul lui avea aceeași politețe rece precum fusese al ei. Eu mă trezesc devreme. Uit uneori că alții dorm până târziu. Mai ales după ceea ce trebuie să fi fost o noapte lungă pentru dumneata.

De nicăieri, Beatrice își aminti una dintre regulile lui Roland Fleming: „Nu urca pe scenă, dacă nu ești pregătită să o controlezi și să îi controlezi pe spectatori”.

- Sunt obișnuită cu nopțile lungi, zise ea. Intră în cameră. În profesia mea, acestea tind să apară des.

- Asta nu mă surprinde.

- Una dintre multele întrebări care m-au ținut trează după ce-am ajuns în sfârșit în pat este cea legată de soarta domnului Richard Euston.

- Euston nu va mai fi o problemă pentru domnișoara Pennington.

- Ar putea să fie, dacă leșul lui este scos din râu de dimineață. Toată lumea știe că petrecea mult timp în compania ei. Ar fi un deznodământ nefericit dacă s-ar zvonii că propunerea i-a fost refuzată și că s-a sinucis din acest motiv. Unii ar putea să creadă că domnișoara Daphne este o tânără lady superficială și crudă.

Joshua o privi gânditor un moment. Ea avea impresia că el nu era obișnuit ca acțiunile și deciziile să îi fie puse la îndoială.

- M-am oprit la reședința lui Euston în drumul meu aici, spuse el într-un final. Proprietarul lui m-a informat că Euston și-a împachetat lucrurile și a plecat pe continent.

- Fascinant. Și cât de convenabil pentru toate părțile implicate.

- Eu sunt un adept al soluțiilor convenabile, spuse Joshua.

Beatrice zâmbi și se așeză pe canapea.

- Cu toate astea, aș vrea să știu ce l-a făcut pe domnul Euston să părăsească țara într-o asemenea grabă.

- Contează?

- Având în vedere implicarea mea personală în această afacere, da, domnule Gage, contează. Nu dorești să ieși loc?

El se gândi un moment înainte să se așeze pe un scaun. Își propri bastonul ca să fie aproape de el.

- Chiar în momentul acesta, circulă zvonuri cum că domnul Euston nu ar fi fost ceea ce părea, răspunse Joshua. Situația lui materială era într-o stare dezastruoasă, și s-a aflat că este un escroc în căutarea unei tinere moștenitoare căreia să îi ia averea. În mod norocos pentru toți cei implicați, Lord Pennington a descoperit adevărul la timp pentru a-și proteja fiica de atențiile unui asemenea ticălos.

- Cerule! Beatrice se uită la el cu o mirare crescândă. Presupun că aceste zvonuri au pornit de la dumneata, domnule?

De data asta, Joshua nu răspunse. Doar o privi. Ea era sigură că detecta o anumită căldură în ochii lui.

- Da, desigur, ești responsabil de acele zvonuri, reluă ea hotărât. Trebuie să recunosc, sunt impresionată.

Sprânceană lui se ridică.

- Chiar așa?

- Este o soluție genială la această problemă. Euston nu va mai putea să se miște în societate, și reputația lui Daphne Pennington a rămas neatinsă. Tatăl ei va fi creditat cu demascarea lui Euston. Așa cum am zis, genial.

- Îți mulțumesc, spuse el sec. Are și avantajul de a fi adevărat.

- Într-adevăr. Ei bine, atunci, din partea clienței mele, îți mulțumesc pentru ajutorul de noaptea trecută.

Josh înclină din cap politicos, dar aproape imperceptibil.

- Cu multă plăcere.

Jocul de-a șoarecele și pisica reveni din nou în mintea lui Beatrice.

"Eu nu sunt șoarece, domnule Gage."

Cești de ceai zdrăngănită pe hol. Doamna Rambley se apropia de salon. Nu avea cum să o împiedice, se gândi Beatrice. Avea să fie nevoită să îl invite pe Joshua la ceai.

- Vei bea un ceai, sper, spuse ea, oarecum lipsită de politețe. Cred că menajera mea aduce chiar acum o tavă.

Un colț al gurii lui se ridică arătând un amuzament evident.

- Mulțumesc. Nu mi-ar strica o ceașcă de ceai tare. De fapt, mai bună ar fi o cafea tare. Așa cum ai spus, a fost o noapte lungă.

- Da, a fost, nu-i așa? zise Beatrice. Destul de ciudat, chiar îmi savuram cafeaua când ai sosit dumneata. O voi ruga pe doamna Rambley să aducă o cafetieră. Sunt sigură că a rămas destulă cafea.

- Nu este nevoie să îmi reamintești că ți-am întrerupt micul dejun, domnișoară Lockwood. Sunt perfect conștient că deranjez.

Doamna Rambley apăru, cu obrajii roșii de efort, cărând o tavă grea încărcată cu cel mai bun ceainic, cele mai bune cești și argintărie din casă. Așeză tava pe măsuta joasă din fața canapelei.

- Să torn, doamnă? întrebă ea.

- Se pare că domnul Gage ar prefera cafea, zise Beatrice. Poți să aduci, te rog, cafetiera pentru micul dejun?

- Da, doamnă.

Doamna Rambley îl privi scurt, curioasă pe Joshua și ieși din salon.

O liniște grea se lăsă în salon. Când deveni clar că Joshua nu avea de gând să vorbească, Beatrice se hotărî că nici ea nu avea să o facă. Amândoi puteau să joace acest joc.

Doamna Rambley reapăru și făcu loc cafetierei pe tavă.

- Vă mulțumesc, doamnă Rambley, spuse Joshua.

- Cu plăcere, domnule.

Doamna Rambley se înroși și o privi pe Beatrice, așteptând.

- Asta a fost tot, doamnă Rambley, vă mulțumesc, zise aceasta.

- Da, doamnă.

Menajera plecă. Joshua îi ascultă pașii pe hol un moment. Apoi se ridică în picioare și traversă camera,

cu bastonul izbind greu covorul. Închise ușa, se întoarse la scaun și se așază din nou.

Beatrice îl privi, devenind din ce în ce mai îngrijorată. Era evident că el nu dorea ca menajera să audă ce avea de spus. Turnă cafea în ambele cești și îi întinse o ceașcă și o farfurioară lui Joshua. Când degetele lui atinseră porțelanul, încă un fior o străbătu. Dădu drumul farfurioarei atât de rapid că fu aproape să verse cafeaua. Dar Joshua nu păru conștient de acest cvasidezastru.

- Cine te-a învățat să folosești un pistol de jartieră, domnișoară Lockwood? întrebă el.

- Un fost angajator, răspunse ea.

- O fi acel fost angajator cumva doctorul Roland Fleming, proprietarul Academiei pentru Științe Oculte?

Preț de o clipă ei i se tăie respirația. Era ca și cum întreaga încăpere s-ar fi înclinat dintr-odată, făcând-o să își piardă echilibrul. Ceașca de cafea îi tremura în mână. Pulsul i-o luă razna și cunoscuse o spaimă cum nu mai simțise din noaptea când fugise de la locul uciderii lui Fleming.

Avu nevoie de întregul ei talent actoricesc pentru a se aduna.

- N-am nici o idee despre ce vorbești, domnule Gage. Afișă zâmbetul ei de scenă. Sau să-ți spun Mesagere?

- Văd că ai vorbit cu doamnele Flint și Marsh.

- Le-am trezit din somn de dimineață. Au fost, trebuie să recunosc, destul de șocate de cartea de vizită pe care mi-ai dat-o. Este evident că dumneata și fostul dumitale angajator, domnul Smith, le-ați lăsat o impresie memorabilă.

- Asta a fost acum mult timp.

- Cred că a trecut doar un an de când ați lucrat cu ele.

- Au fost unsprezece luni, două săptămâni și patru zile foarte lungi, mărturisi Joshua.

Ea privi cicatricea de pe fața lui și apoi bastonul.

- Vorbești ca un prizonier care măsoară timpul mar când zilele pe pereții celulei.

- Nu este departe de adevăr, recunosc, Joshua sorbind din cafea.

- Doamnele Flint și Marsh au presupus că ai murit, dar bănuiesc că îți dai seama de asta, zise Beatrice.

- Ca să spun drept, nu m-am gândit la asta din nici un punct de vedere.

- Domnul Smith este în viață, deci? întrebă Beatrice. Ochii lui Joshua deveniră reci.

- Afacerile noastre comune nu au de-a face cu domnul Smith.

- Deci este în viață.

- Ar fi mai corect să spunem că s-a retras.

Ea privi spre bastonul lui.

- Pot să presupun deci că și dumneata te-ai retras în ultimul an?

- Da, confirmă el.

Apoi mai sorbi din cafea.

Ea își ascuți simțurile și privi din nou spre urmele lăsate de el pe covor. Strălucirea arzătoare din reziduurile metafizice îi spunea că această retragere nu fusese o experiență plăcută pentru Joshua. Deloc surprinzător, având în vedere rănilor lui, avusese parte de durere fizică. Dar mai erau dovezi și ale unui alt tip de suferință, cel care lăsa o umbră pe inimă și în simțuri.

- Angajatoarele mele m-au informat că odinioară ai investigat cazuri care aveau legături cu paranormalul, dar că dumneata personal nu crezi în paranormal, îndrăzni ea.

- N-am ascuns niciodată faptul că îi consider pe așa-ziii parapsihologi niște șarlatani sau, în cel mai bun caz, niște nebuni.

O privi, așteptând un răspuns din partea ei. Ea îi zâmbi și sorbi din cafea.

Ochii lui se strânsură la colțuri.

- Am spus ceva ce vă amuză, domnișoară Lockwood?

- Îmi pare rău. Așeză ceașca înapoi pe farfurioară. Mă tem că ideea înfricoșătorului Mesager - un investigator presupus genial care poate găsi pe oricine - apelând

la serviciile doamnelor Flint și Marsh pe post de consultante, dar fără să-și dea seama că ambele posedă talente paranormale, este una comică.

- Un investigator *presupus* genial?

- Nu a fost intenția mea să-ți insult aptitudinile. Sunt sigură că ești foarte bun, domnule.

- Doar te-am găsit pe dumneata, nu-i așa?

Ea deveni rece.

- Da, m-ai găsit. Și dacă ai făcut un asemenea efort ca să mă acuzi de escrocherii parapsihologice, ți-ai pierdut vremea. Nu m-am mai ocupat de asemenea lucruri de luni întregi.

- Nu sunt interesat de talentele dumitale de scenă din timpul colaborării cu academia doctorului Fleming. Sunt convins că prestațiile dumitale erau excelente. Admir mereu aptitudinile și competența sub orice formă.

- Înțeleg.

- Și dacă tot vorbim despre asta, nu neg că doamnele Flint și Marsh posedă capacități de observație considerabile. Mai mult, am respectat întotdeauna abordarea științifică a doamnei Marsh în ceea ce privește investigațiile. Dar nu văd vreun motiv să atribui aceste abilități unor simțuri paranormale.

Nu avea rost să îl contrazică. Așa cum observaseră și doamnele Flint și Marsh, cei care nu credeau în paranormal găseau întotdeauna explicații alternative pentru evenimentele parapsihice.

- Unde ai fost în ultimul an, domnule Gage? Întreabă ea.

- M-am retras la țară și aș fi fost mulțumit să rămân acolo dacă nu ai fi fost dumneata, domnișoară Lockwood.

Ea lăasă ceașca pe farfurioară cu o grijă deosebită.

- Dacă nu m-ai căutat ca să mă acuzi de escrocherii, atunci ce dorești de la mine, domnule?

- Adevărul ar fi un început foarte bun. Dar, din experiența mea, adevărul este ultimul lucru cu care vor

oamenii să înceapă. De dragul noutății totuși, haide să încercăm. Îți voi spune ce știu. Poți confirma sau nega faptele în timp ce le povestesc.

- De ce ar trebui să cooperez în acest joc, domnule? El o studie, evaluând-o.

- Cred că vei dori să mă ajuți pentru că eu caut un șantajist și, în acest moment, domnișoară Lockwood, dovezile te indică pe dumneata ca fiind principalul suspect.

capitolul 9

Ea se holbă la el, rămasă fără cuvinte. Crezuse că era pregătită pentru aproape orice, dar acela era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Când reuși în sfârșit să își recapete suflarea, se ridică în picioare, cu pumnii strânși lângă corp.

- Să mă acuzi de escrocherii este una, zise ea. Dar cum îndrăznești să mă acuzi de șantaj?

El nu păru afectat de furia ei.

- La loc, te rog, spuse el, părând aproape obosit. Dacă rămâi în picioare, bunele maniere mă vor obliga și pe mine să mă ridic și aș prefera să rămân așezat. Făcu o pauză. Din cauza piciorului, înțelegi.

- Oh.

Ea ezită. Incapabilă să se gândească la ce altceva să facă, se lăsă înapoi pe canapea.

- Te rog să explici, domnule.

- Nu este nimic complicat. Cel puțin, nu părea să existe vreo complicație când am început. Sora mea este șantajată.

- Sunt șocată, desigur, dar sunt sigură că n-am cunoscut-o niciodată pe sora dumitale.

- Aici greșești, domnișoară Lockwood, ai cunoscut-o, deși poate nu-ți amintești întâlnirea. Numele ei este Hannah Trafford.

- Nu știu cine ești... Beatrice se întrerupse, amintindu-și dintr-odată de o femeie atrăgătoare, bine îmbrăcată, cam în jur de treizeci de ani, ale cărei amprente psihice radiaseră anxietate. Domnișoara Trafford este sora dumitale?

- A participat la mai multe demonstrații ale Academiei lui Fleming. Te-a văzut pe scenă de nenumărate ori și a fost atât de impresionată, că a rezervat câteva ședințe în particular.

- Țin minte întâlnirile, dar nu a fost nimic neobișnuit la ele. Eu cu siguranță nu m-am folosit de cele aflate de la domnișoara Trafford ca să o șantajez.

- Cineva de la Academie a descoperit secretul cel mai bine păstrat al surorii mele în timpul tratamentului, care a implicat cu siguranță hipnoză.

- Dar n-am folosit niciodată hipnoza în timpul ședințelor private, zise ea. Doctorul Fleming era expert în asta. Sunt destul de sigură că domnișoara Trafford nu a făcut ședințe cu el. Ea a insistat ca ședințele să fie cu mine.

- Ceea ce te face suspecta principală, mai ales având în vedere că doctorul Fleming este mort.

- Nu înțeleg nimic, șopti ea, îngrozită.

- Din câte am putut să îmi dau seama, nu mai erau și alți angajați la Academie.

- Nu, zise Beatrice. Cel puțin, nu pe vremea întâlnirilor mele cu domnișoara Trafford. Am avut o femeie medium, care conducea ședințe de spiritism. Destul de populară. Dar a fugit cu asistentul doctorului Roland. Am înțeles că acum sunt în turneu în America.

- M-am interesat de acel cuplu. Ai dreptate. Sunt în turneu în America. E greu de crezut că ar șantaja oamenii din Londra, pentru că instrucțiunile din bilețul de șantaj indică locul primei plăți - un conac de pantă numit Alverstoke Hall.

- N-am auzit niciodată de el, zise ea. Dar, pe de altă parte, am de-a face cu înalta societate doar când sunt în misiune.

- Lord Alverstoke este un bine-cunoscut excentric, a cărui colecție de antichități egiptene este mai impresionantă chiar decât cea de la British Museum.

Beatrice se încruntă.

- Ce are el de-a face cu acest șantaj?

- N-am nici o idee, zise Joshua. Încă. Dar, având în vedere ce știu despre Alverstoke, bănuiesc că este folosit de cineva. Mi s-a spus că devine foarte ușor confuz zilele acestea și că se comportă mai degrabă distrat. Va organiza o petrecere la conac la sfârșitul săptămânii. Este un eveniment anual în timpul căruia se laudă cu colecția lui. Alverstoke și sora mea se cunosc vag, dar nu a mai fost niciodată invitată la aceste petreceri anuale. Nu-i plac petrecerile la țară și antichitățile egiptene. Dar șantajistul i-a pus în vedere să fie prezentă la aceasta.

- Alverstoke Hall va fi plin de oaspeți, zise Beatrice. Până la urmă, acoperirea perfectă pentru un șantajist. Atât de mulți suspecți.

- Exact. Presupunând pe moment că nu ești expertă în hipnoză...

Ea se uită urât la el.

- Nu sunt.

- Atunci să luăm în considerare un alt scenariu. Sora mea îmi spune că își amintește întâlnirile cu dumneata. Când ajungea la Academie, doctorul Fleming o conducea întotdeauna într-o cameră întunecată și îi spunea că vei sosi de îndată. Își amintește consultațiile.

Beatrice ridică o mână ca să îl oprească.

- Un moment, domnule. Sora dumitale m-a și descris?

- A descris-o pe Miranda Clarvăzătoarea. Adică pe dumneata, domnișoară Lockwood. Foloseai o perucă neagră și un văl întunecat.

- Cu alte cuvinte, domnișoara Trafford nu m-a văzut niciodată, așa este? Nu ar putea să mă identifice.

- Nu, dar știu că ai fost Miranda, așa că nu are rost să-ți pierzi timpul negând asta, zise Joshua calm. Ca să continui, la fiecare întâlnire, sora mea a fost condusă

în sala de consultații. Dumneata intrai. Ea vorbea o vreme. Dar acum mă întreb dacă nu cumva în timpul unei astfel de consultații nu s-a întors doctorul Fleming în cameră pentru a o băga într-o transă și apoi să îi afle secretul. Poate că i-a făcut și o sugestie posthipnotică să uite că el a fost vreodată în cameră. Sora mea a plecat de la Academie amintindu-și doar de consultația cu dumneata.

-Nu asta s-a întâmplat, insistă Beatrice. Sunt foarte sigură că domnișoara Trafford nu a cerut niciodată terapie hipnotică. Doctorul Fleming nu a tratat-o niciodată în prezența mea sau cu altă ocazie.

-Atunci cum a aflat cineva de la Academie secretul ei?

-Nu știu. Beatrice se opri, încercând să-și adune gândurile. Ce te face atât de sigur că persoana care o șantajează pe sora dumitale a avut în vreun fel de-a face cu Academia?

-Biletul primit de sora mea sugera că secretul ei fusese aflat prin forțe paranormale la Academie. Am scos din calcul posibilitatea implicării puterilor parapsihice, desigur.

-Desigur.

El ignoră sarcasmul. Sau poate că, pur și simplu, nu observa gheața din tonul ei, gândi ea.

-Sora mea însă are un interes de lungă durată pentru paranormal, continuă el. Hannah a consultat un număr de parapsihologi de-a lungul anilor și aparține unei mici societăți de cercetători. Este convinsă că dacă a spus cuiva secretul ei fără să-și dea seama, asta se putea întâmpla doar în timpul ședințelor private de la Academie.

Beatrice își îngustă privirea.

-Și de ce sunt eu suspecta evidentă?

-Ea te consideră una dintre puținele talente psihice autentice pe care le-a întâlnit în timpul cercetării ei. Ceilalți nu sunt suspecti probabili. Unul se află la azil. Cealaltă este o bătrână fragilă care nu practică parapsihologia profesionist și care nu acceptă clienți. Alți doi sunt niște singuratici care suferă de nervi zdruncinați

și care nu primesc vizitatori. Ultimul își câștigă traiul din jocul de cărți. Acum doi ani a plecat spre America atunci când a auzit că pot fi câștigați bani mulți la mesele de joc din vestul Americii. Deci mai rămâi doar dumneata, domnișoară Lockwood.

Beatrice se înfioră.

- Înțeleg.

- Poate că ai fi interesată să afli că s-a instalat un nou chiriaș în camerele unde dumneata și doctorul Fleming vă desfășurați afacerile. Joshua își termină cafeaua și își puse ceașca și farfuria deoparte. Dar proprietarul a fost suficient de cumsecade să mă lase să cercetez proprietatea.

Ea îl privi îngrijorată.

- Ce-ai sperat să găsești după atâtea luni?

- Printre alte lucruri, am găsit câteva pete de sânge vechi pe podeaua biroului, zise Joshua. Sângele este foarte greu de spălat.

Beatrice fusese pe punctul să soarbă din cafea, dar degetele îi tremurau ușor. Așeză din nou ceașca pe farfuria cu mare atenție.

- Am găsit și un vechi tunel de piatră ce iese printr-un dulap din birou, adăugă Joshua cu blândețe.

Ea inspiră adânc.

- Ai căutat cu mare atenție, domnule Gage. Prin acel tunel am scăpat în noaptea în care a fost ucis Roland. Făcu o pauză, când amintirile îi reveniră. Eu și Roland țineam pachete de urgență în tunel în cazul în care am fi fost forțați să fugim de hoți sau de clienți nemulțumiți.

- Sau, mai degrabă, lui Fleming îi era teamă că unul dintre clienții lui șantajați avea să vină să îl caute, zise Joshua. Ridică dintr-o sprânceană. Sau poate se temea că altcineva din domeniu ar fi încercat să îi fure secretele.

- Doamne!

Beatrice era prea zguduită pentru a mai gândi clar. Nu pot să cred că Roland șantaja oameni.

Dar ultimele cuvinte ale lui Roland îi reveniseră în minte. „Nu mă lăsa să mor cu asta pe conștiință. Am destule motive pentru care să mă căiesc.”

- Spuneai că dumneata și Fleming aveți pachete de urgență în tunel? întrebă Joshua.

- Da. A trebuit să-l las pe-al lui acolo în acea noapte. Nu le-am putut căra pe amândouă. Dar am deschis sacul lui și am scos banii pe care îi ținea înăuntru. Eziță. Am observat că mai erau câteva obiecte ciudate în sac. Un carnet. Un plic cu fotografii. Câteva scrisori.

- Nu ai putut căra sacul lui Fleming, zise Joshua. Și poate că ai scos câteva obiecte de șantaj împreună cu banii și le-ai lăsat pe restul acolo?

Beatrice fu cuprinsă de furie.

- Nu! strigă ea. Am luat doar banii. M-am întrebat de ce ținea acele lucruri în pachet, dar m-am gândit că erau doar amintiri care aveau însemnătate personală pentru el. Cel care l-a ucis pe Roland trebuie să fi găsit sacul când a reușit să intre prin dulap. Găsește-l și îl vei afla pe șantajist, domnule Gage.

Ochii lui Joshua ardeau.

- Exact asta intenționez să fac. Cu ajutorul dumitale, domnișoară Lockwood.

capitolul 10

- Mă crezi? întrebă ea, în continuare îngrijorată.

- Da, răspunse el.

- Chiar nu crezi că eu l-am ucis pe Roland și că nu eu sunt cea care îi șantajează pe clienții Academiei?

- Sunt destul de sigur că nu dumneata l-ai ucis pe Fleming.

- Ah, zise ea, simțindu-se mai bine. Acum că m-ai cunoscut, nu mai crezi că sunt capabilă de crimă și de șantaj.

- Toată lumea este capabilă de crimă în circumstanțele potrivite. Se opri, evident reflectând la cealaltă

jumătate a problemei. Și probabil și de șantaj. Așa cum am spus, totul depinde de circumstanțe.

Ea încetă să mai zâmbescă.

- Ai o părere cinică despre natura umană, domnule Gage.

- Prefer să mă gândesc la ea în mod realist, răspunse el. Dar în acest caz, sunt sigur că nu dumneata ești ucigașa.

- Într-adevăr? Cum poți fi sigur de asta?

- Din mai multe motive. Primul este că am citit raportul de autopsie. A fost făcut un raport pentru că moartea lui Fleming a constituit o adevărată senzație la vremea respectivă.

Beatrice scutură din cap.

- Toate acele speculații ridicole din presă despre faptul că ar fi fost ucis de forțele de pe lumea cealaltă. Halucinant.

- Fleming conducea o afacere numită Academia pentru Științe Oculte, observă Joshua, pe tonul lui sec. Pare normal că atunci când a fost ucis presa a luat-o razna cu speculații despre spirite și forțe paranormale.

- Presa, poate, dar mă așteptam la mai multe din partea poliției, zise ea. Recunosc că nu au atribuit moartea fantomelor, dar și-au concentrat atenția pe mine.

- Asistenta care lipsea, da. Trebuie să recunoști că aveau motive întemeiate. Era logic să presupună că dumneata erai făptașa. Erăi femeia misterioasă din întreaga afacere. Nimeni nu te văzuse vreodată, din cauza costumului dumitale.

- Roland s-a gândit că vâlul și hainele de văduvă ar adăuga un anumit dramatism reprezentațiilor, zise ea. Era de părere și că voi fi mai în siguranță. Spunea că în publicul de la spectacolele paranormale se află mereu și indivizi ciudați. Îi era teamă că aș putea deveni ținta vreunui dereglat.

Joshua încuviință din cap cu un aer serios.

- O precauție înțeleaptă.

- Într-un final, chiar asta s-a întâmplat. Bărbatul care la înjunghiat pe bierul Roland era un astfel de nebun, cineva care făcuse o fixație pentru mine. Roland a încercat să mă protejeze.

Expresia lui Joshua deveni aproape funebră.

- Ești sigură de asta?

- Nu există dubii. Bărbatul care l-a ucis venise după mine. L-am auzit jurând să mă vâneze. Acesta este motivul principal pentru care a trebuit să dispar.

- Un bărbat cu o fascinație nepotrivită față de o femeie despre care crede că are puteri psihice îl ucide pe bărbatul care îi stă în cale și apoi fură documentele de șantaj ale victimei și exploatează acele secrete. Joshua se gândi la asta. Este posibil.

- Este singura explicație logică, spuse ea, exasperată.

- Hmm.

Ea îl studie un moment.

- Ce anume din raportul de autopsie te-a convins că nu eu l-am ucis?

- Roland Fleming era un bărbat bine făcut. Rana era în partea de sus a pieptului. Forța și unghiul de pătrundere indică faptul că ucigașul era un bărbat înalt, puternic și, cel mai probabil, un expert în manipularea cuțitului. Fie asta, fie a fost extrem de norocos din prima încercare. În orice caz, dumneata ești o femeie mărunțică și delicată. Dacă ai fi folosit un cuțit, rana ar fi arătat cu totul altfel. De fapt, probabil că nu ți-ai fi asumat riscul de a folosi un cuțit. În experiența mea, femeile preferă abordările mai curate. Otrava, de exemplu.

Ea se cutremură de maniera rece, calculată în care el analiza crima.

- Dumnezeule! exclamă ea. Inspiră adânc. Este evident că ai experiență în astfel de lucruri.

El o privi cu ochi de pasăre de pradă, fără să vorbească.

- Dacă ai ajuns deja la concluzia că nu eu sunt ucigașă, de ce încerci să mă înspăimânți cu banulețele divine? întrebă ea.

- Îmi cer scuze, spuse el. Știam că nu ești ucigașa, dar ceea ce nu am știut - și nu știu în continuare - este natura legăturii dumitale cu ucigașul.

Beatrice îngheță.

- N-am nici o legătură cu el.

- De care să știi, o corectă el încet.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-aș avea vreo legătură cu un ucigaș?

Ochii lui se încrețiră la colțuri.

- Este ceva la acest caz care mă face să cred că totul este legat, inclusiv dumneata și asasinul.

- Asasinul?

- Părerea mea este că cel care l-a ucis pe Fleming este un profesionist, care, probabil, a fost angajat pentru asta.

- Deci mai este și altcineva implicat.

- Așa cred, da. Caut doi oameni - asasinul și pe angajatorul lui. Dar locul dumitale unde este în acest tablou, domnișoară Lockwood?

- N-am nici o idee.

- Poți să îl descrii pe ucigaș?

- Nu fizic. Dar i-am auzit vocea. Vorbea cu un puternic accent rusesc. Beatrice se opri. Își spunea Omul Oaselor. L-am auzit zicând „Omul Oaselor nu dă niciodată greș”. L-am văzut și urmele.

Joshua se încruntă.

- Urmele?

- Știi că nu mă vei crede, dar am văzut urme paranormale pe podeaua biroului în acea seară. Le-aș recunoaște dacă le-aș vedea din nou. Se cutremură. Atâta energie violentă.

- Hmm.

Sprânceană ei se ridică.

- Nu credeam că vei fi impresionat de această observație.

El lăsă remarca să treacă.

- La naiba! Cazul devine din ce în ce mai bizar.

Ea mai turnă cafea pentru amândoi.

- Cum ați descoperit că eu sunt Miranda Clarvătătoarea? întrebă ea.

- Mă pricep cel mai bine la găsitul oamenilor.

- Doamnele Flint și Marsh mi-au spus asta. Ea îi cerea chipul. Care este secretul dumitale, domnule?

- Nu este nici un secret în a găsi ceea ce este pierdut. Doar să cauți în locul potrivit.

Doamnele Flint și Marsh aveau dreptate, se gândi ea posomorâtă. Fie că dorea sau nu să o recunoască, Joshua părea să posede un talent paranormal de a găsi pe oricine și orice își propunea.

Agitată, se gândi la posibilitatea de a-și face bagajul și de a-și rezerva un loc pe următorul vapor spre America. Dar chiar când planul lua formă în capul ei, știu că era condamnată. Nu avea rost să fugă. Joshua o găsise o dată. Avea cu siguranță să o găsească și a doua oară.

Dar poate că mai era un mod prin care să întoarcă întreaga situație în favoarea ei, se gândi. Era adevărat, Joshua avea propriile motive pentru a-l găsi pe ucigaș, dar, dacă avea succes - și având în vedere talentul lui, aceasta era o posibilitate reală -, ea urma să fie într-un final liberă de teama copleșitoare care o urmărise de aproape un an.

- Nu neg că Roland m-a prezentat ca fiind Miranda Clarvătătoarea în timpul asocierii mele cu Academia pentru Științe Oculte, zise ea. Dar cu siguranță nu am șantajat niciodată pe nimeni. Singurul motiv pentru care nu îți cer să părăsești de îndată casa mea este pentru că simt că am o datorie față de dumneata, după evenimentele din noaptea trecută.

El o privi cu ochi neliniștitori.

- Și pentru că ți-a trecut prin minte că sunt într-o poziție să-ți fac încă o favoare. Atunci când o să-l găsesc pe șantajist, el mă va conduce la ucigașul lui Fleming. Vei obține și dreptate pentru moartea lui Fleming, dar te vei elibera și de neliniștea pe care probabil că o simți

de câteva luni încoace. Este greu să te uiți mereu peste umăr, nu-i așa?

Era de parcă i-ar fi citit gândurile. Se luptă cu impulsul de a-i vărsa ceașca de cafea în cap. Serios, cum de putuse să se gândească la faptul că acest bărbat ar fi atrăgător?

- Vorbești de parcă nu ai nici un dubiu că ești în stare să-i găsești pe ucigașul lui Roland și pe șantajist.

- Găsesc mereu ceea ce caut, confirmă el.

Nu se lăuda, își dădu ea seama. Din punctul de vedere al lui Joshua, afirma doar un lucru evident.

- Ai dat vreodată greș, domnule Gage? întrebă ea, sincer interesată de răspunsul lui.

- Nu, răspunse el. Făcu apoi o pauză. Dar uneori am ajuns prea târziu.

Și deodată, ea știu fără vreo îndoială că una dintre acele ocazii - unul dintre momentele când el ajunsese prea târziu pentru a salva pe cineva - explica umbra din urmele lui și, cel mai probabil, cicatricea și bastonul.

El își întinse piciorul și își schimbă ușor poziția pe scaun. Beatrice își putea da seama din încordarea aproape insesizabilă a colțului gurii că mișcarea îi provocase durere.

- Pari să nu te simți confortabil, domnule Gage.

- O rană veche. Mă deranjează din când în când.

- Ca, de exemplu, în momentele când ridici un om inconștient pe umăr și îl cari o anumită distanță până la o trăsură în așteptare?

Gura lui se strâmbă într-un surâs sumbru.

- Devin prea bătrân pentru asemenea exerciții.

- Richard Euston nu era un bărbat mărunt.

Joshua se purtă de parcă n-ar fi auzit acest comentariu.

- M-am oprit la birourile Flint & Marsh în această dimineață.

- Serios?

- Doamnele Flint și Marsh m-au asigurat că ești una dintre agentele lor cele mai bune, zise el.

- Mă bucur să aud că sunt mulțumite de serviciile mele.

- Le-am informat și că vreau să te angajez ca doamnă de companie, adăugă el cu răceală.

- Poftim?

- Dacă ești de acord, vom întinde o capcană pentru a-l prinde pe șantajist, care ne va conduce, la rândul său, spre asasinul care l-a ucis pe fostul dumitale angajat, zise Joshua.

- Nu prea pare să am de ales, răspunse ea. Te voi ajuta cu planul dumitale.

- Mulțumesc.

- Spune-mi, domnule, ca punct de interes general, acesta este modul obișnuit în care rezolvi lucrurile? întrebă ea.

- Îmi pare rău. Nu sunt sigur că înțeleg la ce te referi.

Ea îi zâmbi rece.

- Mă întreb doar dacă ești obișnuit să te folosești de presiune și de amenințări când încerci să obții cooperarea altora?

- Găsesc că presiunea este o tehnică eficientă. Și nu fac niciodată amenințări - doar promisiuni.

- Știi acea veche zicală: „Prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet“?

- Nu mi-a plăcut niciodată mierea.

capitolul 11

Clement Lancing porni generatorul de curent și introduse capătul sârmei de aur în borcanul de sticlă plin cu material de conservare. Restul firului lung îl înfășură în jurul statuii lui Anubis care se afla lângă masa lui de lucru.

Mici bule apărură în lichidul de conservare. Clement era sigur că substanțele chimice începeau să își schimbe

culoarea. Dar, când privi statuia, văzu că ochii de obsidian ai zeului cu cap de șacal rămăseseră reci.

Cu toate acestea, îndrăznea în continuare să spere. Apa Egipteană fierbea deja. Privi șobolanul inert scufundat în substanțele chimice. Era sigur că vede mișcări mici, spasmodice ale picioarelor. Un scurt moment, creșterea profundă de comă indusă de formulă.

Era frustrant să fie forțat să reînceapă să experimenteze pe șobolani, dar nu îndrăznea să folosească iar oameni. Asta provocase dezastrul din urmă cu un an. Gage se retrăsese, dar probabil sursele acestuia se aflau în continuare pe străzi. Dacă începeau să dispară iar oameni din cartierele sărace, aceste vești urmau să ajungă mai devreme sau mai târziu la Gage. Avea să recunoască tiparul de acțiune. Gage era foarte, foarte bun la identificarea tiparelor.

Clement lăsă firul scufundat în lichid vreme de două minute, cel mai mult de până atunci. Dar, când îl scoase din borcan, conservanții redeveniră transparenti și lipsiți de culoare. Șobolanul rămase țeapăn, complet lipsit de mișcare. Din toate punctele de vedere părea mort.

Dar nu era mort, se gândi Clement. Nu exista vreo dovadă de descompunere. Creatura era într-o stare de animație suspendată. Era în viață. Trebuia să fie în viață. Nu putea să accepte alternativa.

Se holbă la șobolan o vreme, înainte să își ridice ochii să privească celelalte nouă borcane aliniat pe un raft din apropiere. Fiecare conținea un șobolan inert cufundat în Apă Egipteană. Pregătise formula cu mare atenție, urmând cu exactitate instrucțiunile dintr-un vechi papyrus, instrucțiuni pe care i le tradusese Emma.

Nu era nici un dubiu că Apa funcționase. Problema era sursa de energie – afurisita de statuie. Trebuia să găsească femeia cu talentul necesar pentru a activa energia închisă în acei ochi de obsidian.

Privi statuia și regăsi toată furia frustrată care amenința să îl mănânce de viu. Abia reuși să se abțină

să nu zdrobească statuia cu un ciocan. Emma avusese nevoie de luni de zile să găsească ochii. De îndată ce îi inserase în statuie, amândoi simțiseră puterea închisă în aceasta.

Dar o putere care nu putea fi eliberată și folosită era inutilă. Emma fusese puternică, dar nu suficient de puternică. Și totuși, făceau progrese atunci când îi lo- vise dezastrul.

În ultimele luni făcuse nenumărate experimente cu electricitate, sperând că sursele moderne de energie să depășească și ultimul obstacol rămas. Dar acum devenise evident că nu avea cum să evite instrucțiunile de pe papyrus. „Cel ce doarme poate fi trezit doar de cea care posedă abilitatea să aprindă giuvaierele.“

Trebuia să o găsească pe Miranda Clarvăzătoarea.

Londra era plină de parapsihologi care susțineau că au talente psihice, dar majoritatea erau escroci sau pur și simplu țcăniți. Să găsească o femeie cu un talent veritabil fusese ca proverbiala căutare a acului în carul cu fân. Cu toate acestea, avusese noroc. Miranda Clarvăzătoarea era cu adevărat talentată, dar fugise și dispăruse pe străzile din Londra.

Timpul se scurgea. Conform papyrusului, cel care dormea trebuia trezit înainte de trecerea unui an plin. După acea perioadă procesul devenea ireversibil. Nu avea de ales. Femeia aceea trebuia găsită, și el avea o singură modalitate prin care să facă asta.

Riscul era extraordinar, dar se putea baza pe un singur bărbat care să o găsească.

Clement se îndepărtă de masa de lucru și traversă podeaua de piatră a laboratorului spre sarcofagul din cuarț. Sarcofagul provenise din mormântul unui important preot al unui cult egiptean antic. Era diferit de orice altul ce fusese descoperit, iar capacul nu era făcut din piatră masivă. În schimb, în el era incastrat un cristal gros, transparent.

Sarcofagul fusese gol când el și Emma îl descoperiseră. Inițial crezuseră că mumia fusese furată de hoții

de morminte. Doar după ce Emma descifrase hieroglifile inscripționate pe margini, înțeleseseră amândoi importanța descoperirii.

Rămase acolo privind prin capacul de cristal. Sarcofagul nu mai era gol. Emma se afla în el, dormind profund. Era cufundată în Apă Egipteană. Ochii îi erau închiși. Frumosul ei păr negru plutea în substanțele chimice. Nu fusese loc în cutie și pentru fustele voluminoase pe care le purtase în acea zi îngrozitoare. Fusese obligat să o pună în sarcofag îmbrăcată doar în cămașă de noapte.

Era vina lui Gage că ea murise. Ticălosul era responsabil de tot ceea ce mersese prost.

Furia îl cuprinse din nou, amenințând să îl sufoc. Își strânse pumnii.

- S-a făcut, Emma. L-am trimis pe Gage să o găsească. Nu va da greș. El nu dă greș niciodată. Va sosi în curând. Până atunci, dormi, iubita mea.

Privi mai de aproape și observă că lichidul din sarcofag era mai scăzut decât fusese cu o zi înainte. Capacul era bine închis, dar lichidul putea întotdeauna să se evapore.

Se duse la rafturile din partea îndepărtată a camerei și luă recipientul cu săruri speciale. Era timpul să mai pregătească Apă Egipteană cu care să reumple sarcofagul.

capitolul 12

Joshua stătea pe o pernuță în fața mesei joase, negre și se concentra asupra lumânării ce ardea în suportul ei. Un mic gong suspendat într-un cadru de lemn era așezat într-o parte a lumânării. Nu mai era altă mobilă în camera care fusese transformată într-un loc de meditație.

La un moment dat făcuse aceste exerciții stând pe podea cu picioarele încrucișate, dar acum îi era imposibil

să mai adopte o asemenea poziție, din cauza rănilor. În orice caz, poziția lui fizică nu conta. Exersase acea rutină a meditației din adolescență. Putea să intre într-o transă ușoară aproape în orice condiții.

Deși nu mai avea nevoie de flacăra sau de gong ca să intre în starea cea mai adâncă, se simțea liniștit de aceste ritualuri familiare. În acea dimineață, avea multe lucruri la care să se gândească.

Ridică micul ciocan și lovi gongul ușor. Sunetul jos răsună în cameră. Începu cu exercițiile de respirație. Una dintre axiomele mentorului său îi veni în minte.

Controlează respirația și vei controla și restul.

Găsi ritmul de inspirație-expirație și lovi din nou gongul. De această dată urmări tonul într-o stare de transă autoindusă.

În această stare, simțurile lui continuau să funcționeze. Putea să miroasă parfumul slab al lumânării și să audă zgomotele făcute de roțile unei trăsurii în stradă, dar era de parcă s-ar fi aflat într-o altă dimensiune. Un perete invizibil ținea la distanță distragerile, împiedicându-le să îi afecteze concentrarea. În acest tărâm putea contempla lucrurile într-o altă lumină, să vadă tipare și legături care nu erau imediat vizibile când nu era într-o stare normală de conștiență.

Medită la Beatrice Lockwood. Știa că era esențială pentru succesul planului său. Dar ceea ce nu înțelegea era legătura ei cu ceilalți factori din caz. Ea introducea o notă discordantă de haos în precizia de ceas a planului. Ca regulă, el făcea tot ce îi stătea în puteri să controleze elementele de nesiguranță. Dar, uneori, aceste curenți de haos erau exact ceea ce avea nevoie pentru a deschide ușile care altfel ar fi rămas închise.

Haosul însă era, prin definiție, imprevizibil. Haosul era o energie care, prin chiar natura ei, nu putea fi controlată sau controlată. Era putere pură, și puterea avea întotdeauna un potențial periculos.

Ridică micul ciocan și lovi gongul a treia oară. Sune-
tul rămase în atmosferă câteva secunde înainte să dispa-
ră treptat.

Cobori mai adânc.

Beatrice Lockwood era importantă și nu doar pentru
că avea nevoie de ajutorul ei ca să îi găsească pe șantajist
și pe ucigaș.

Era importantă pentru el în feluri pe care încă nu le
înțelegea în întregime.

Încerca să distingă tiparele din haos când auzi bătaia
ușoară în ușă. Chadwick nu l-ar fi întrerupt în timpul
exercițiilor dacă nu ar fi avut vreun motiv important.

leși rapid din transă și stinse flacăra. Apucând mâ-
nerul bastonului, se ridică în picioare și traversă spațiul
mic, pătrat.

Deschise ușa. Chadwick stătea pe hol, îmbrăcat ima-
culat ca de obicei. Un bărbat slab, deșirat, cu o vârstă
imposibil de deslușit, purta îmbrăcămintea lui forma-
lă de majordom cu aplombul unui militar de carieră
în uniformă. În caz de pericol, era mai netulburat ca
mulți militari pe care îi cunoscuse Joshua. Chadwick se
ocupase de îngrijirea stăpânului lui după dezastrul care
aproape că îl lăsase pe Joshua fără un picior și fără un
ochi. Chadwick avusese de înfruntat sângele, febra,
delirul și izbucnirile temporare ale pacientului său în-
tr-o manieră calmă, demnă și eficientă.

- Îmi cer scuze că v-am întrerupt în timpul meditați-
ei de dimineață, domnule, zise Chadwick. Dar tânărul
domn Trafford este aici. Spune că este urgent.

- Cu Nelson totul este urgent.

- Să vă amintesc că nepotul dumneavoastră are
optsprezece ani, domnule? Răbdarea nu este o virtute
a tinerilor.

- Poate că ai dreptate, zise Joshua. Viața este scurtă, la
urma urmei. Spune-i că am să cobor în câteva minute.
Poate că îi găsești ceva de mâncare? Pare mereu înfome-
tat când ajunge la ușa noastră.

- Devorează o brișă chiar în acest moment, domnule.

Se auziră pași urcând treptele. Nelson apăru în capul scării și înaintă pe hol, mișcându-se cu o grație naturală, athletică, ce îl făcu pe Joshua să ofteze. La un moment dat și el se mișcase cu o grație similară. Precum Nelson, avusese o coordonare fizică excelentă și reflexe rapide. Poetul avea dreptate, reflectă el, tinerețea era irosită pe cei tineri.

- Domnișoara Lockwood a fost de acord cu planul, unchiule Josh? întrebă Nelson, infulecând ultima bucată din brișă.

Nelson avea părul negru, trăsăturile ascuțite și statura athletică ce îi caracteriza pe bărbații din familia Gage. Deborda de o sete de aventură pe care Joshua și-o amintea mult prea bine. Când împlinise optsprezece ani, și el tânjise după aventură, pericol și o cauză nobilă. Asta înainte să descopere că asemenea aventuri erau prea des însoțite de sânge, moarte și trădare.

Dar nu avea nici un rost să îi avertizeze pe tinerii ca Nelson de realitatea lucrurilor ce îi așteptau. Nu ascultau de avertismente. Natura lor făcea acest lucru imposibil.

„Am devenit mult prea blazat”, se gândi Joshua. Știa că nu avea cum să îl oprească pe Nelson. Putea doar să încerce să îl oprească pe nepotul lui să repete greșelile pe care le făcuse și el. Dar cum instruii un tânăr în legătură cu pericolul pe care îl reprezenta increderea în alții? Unele lucruri le învățase dând de greutate.

- Da, domnișoara Lockwood a fost de acord să ne ajute, răspunse el. Dimineapă, am anunțat-o pe mama ta că va participa la petrecerea de la țară a lui Lord Alverstoke împreună cu o însoțitoare plătită de la agenția Flint & Marsh.

- Genial, zise Nelson. Fața i se încordă însă de frustrare. Mi-ai dori totuși să pot merge și eu.

- Nu este posibil. Nici unul din noi nu poate participa ca musafir, întrucât nu am primit invitații.

- Unde te vei afla tu? întrebă Nelson.

- Am făcut aranjamente să închiriez o casuță lângă domeniul pentru weekend. Mă voi da drept artist venit la țară să picteze peisaje.

Nelson se încruntă.

- Dar tu nu pictezi.

- Nu este cine știe ce să întind niște vopsea pe o pânză atâta timp cât nu intenționez să și termin tabloul.

- Trebuie să fii pe aproape, în caz că doamnele au nevoie de tine. Nu te poți aștepta ca domnișoara Lockwood să aibă singură grijă de șantajist. Este doar o doamnă de companie.

- Domnișoara Lockwood are secrete bine ascunse, zise Joshua.

„Ca să nu mai vorbim de pistol“, adăugă el în tăcere.

- Dar ai dreptate. Cu siguranță nu intenționez să o las să se ocupe singură de șantajist. Dacă planul meu este dus corect la capăt, nici domnișoara Lockwood, nici mama ta nu vor intra în contact cu el. Nu-ți face griji, Nelson. Le voi supraveghea eu pe femei.

- Mama este foarte îngrijorată în privința planului tău. Tot vorbește despre cum era să fii ucis în timpul ultimului tău caz. Spune că temperamentul tău este similar cu cel al altor bărbați Gage. Își face griji că lucrurile se vor termina prost.

- Știi că Hannah are tendința să se agite.

- Este adevărat. Nelson privi spre baston și se strâmbă. Dar ea spune că nu poate uita teribila premoniție pe care a avut-o înainte ca tu să pleci din Londra ca să investighezi cazul precedent.

- Este o situație foarte diferită.

Nu putea să mai spună nimic liniștitor, se gândi Joshua. Hannah avea motive întemeiate să fie îngrijorată. Ea era cea care, la șaptesprezece ani, fusese lăsată să adune cioburile și să aibă grijă de fratele ei mai mic atunci când tatăl lor văduv, un căutător de aventuri, murise în timpul unei vânători în Vestul Sălbatic. Edward Gage fusese împușcat din greșală de unul dintre tovarășii săi și murise.

După sosirea telegramei ce anunța moartea lui Edward Gage, Hannah avusese de înfruntat încă un dezastru, cel al situației lor financiare. După ce aflase de moartea clientului său, responsabilul cu afaceri al lui Edward fugise cu averea familiei Gage.

Cu amenințarea foarte reală a temniței datornicilor în față, Hannah urmase singura cale respectabilă. Acceptase cererea de căsătorie a lui William Trafford, un bărbat înstărit care fusese cu generozitate de acord ca și fratele mai mic al miresei să locuiască cu ei.

Trafford se dovedise a fi un om decent, erudit, care îi tratase pe Hannah și pe Joshua cu bunătate. Era trecut de șaizeci de ani - suficient să îi fie bunic lui Hannah. Un văduv fără copii din prima lui căsătorie, fusese încântat când Hannah îi dăruise un băiat.

Trafford murise de infarct câțiva ani mai târziu, dar nu înainte să îl instruiască pe Joshua corespunzător în administrarea averii pe care le-o lăsase lui Hannah, Nelson și Joshua. Supravegherea investițiilor familiei se dovedise un lucru simplu și plictisitor pentru Joshua. Bărbații Gage aveau un talent să facă bani.

Deja la acel moment, Joshua căzuse în ghearele aceluia „om oribil”, așa cum îi spunea Hannah. Acel om oribil era Victor Hazelton, cunoscut în lumea tenebroasă a spionajului ca Domnul Smith.

Hannah i se devotase lui Nelson, cu dorința de a se asigura ca el să urmeze pașii erudiți ai tatălui său și nu pe cei ai bunicului sau ai unchiului din partea ei de familie. O vreme totul mersese cum trebuie. Până nu demult, Nelson fusese copilul ascultător care încercase mereu să își mulțumească mama.

Dar în ultimul an, arătase ceea ce Hannah numea sângele sălbatic care păta întreaga descendență a bărbatilor Gage. Se temea că el avea să se afunde în lumea jocurilor de noroc și a cluburilor întunecate ale lumii interlope a Londrei, așa cum o făcuseră și bunicul, și străbunicul lui. Așa cum o făcuse și Joshua o vreme.

Avea dreptate să se îngrijoreze, se gândi Joshua. Cu două luni în urmă, venise la Londra într-o rară vizită de afaceri și fusese obligat să îl scoată cu forța pe Nelson din unul dintre cele mai rele tripouri din oraș. Sosise chiar când managerul clubului trimisese gărzile de corp să îl dea afară pe Nelson. Era acuzat că trișase. Violența iminentă plutea în aer.

Cu câteva nopți în urmă, fusese obligat să își amâne investigația șantajistului pentru a repeta povestea.

- Privește în felul acesta, unchiule Josh, spusese Nelson, cu o voce impleticită de vinul ieftin, câștig mereu.

- Nu este nici un mister în asta, răspunsese Joshua. Ai norocul familiei Gage când vine vorba de cărți. Din păcate, norocul ăsta nu se aplică și la alte lucruri.

- Hmm. Probabil ar fi mai bine să nu îi spui mamei despre ce s-a întâmplat.

- De acord. Nu i-am spus nici data trecută.

Hannah ar fi fost îngrozită să afle că Nelson își petrecea din ce în ce mai des nopțile căutând distracțiile nocturne și plăcerile întunecate ale celor mai periculoase străzi ale Londrei.

Joshua era perfect conștient că Nelson trecea prin ceea ce trecuse și el în acea etapă agitată, inconștientă a vieții. Era de parcă un foc ar fi ars în el. De parcă ar fi fost în căutarea unui canal în care să-și verse întreaga energie care amenința să îl consume. Așa fusese și el atras spre străzile întunecate ale lumii interlope a Londrei.

Victor Hazelton îl găsisse pe acele străzi și îi schimbase viața pentru totdeauna. Victor îl înțelesese. Bărbatul cunoscut ca Domnul Smith îi arătase cum să își controleze energia intempestivă care ardea în el, îl învățase cum să se concentreze și să controleze forțele sălbatice ale naturii. Victor îi devenise mentor și tată în fiecare fel în afară de sânge.

Joshua avea acum o viață întreagă în care să se gândească cum îl dezamăgise pe Victor, bărbatul care îl salvase de el însuși.

- Dacă totul merge conform strategiei mele, problema se va rezolva peste o zi sau două la Alverstoke Hall, rise el.

- Cu toate acestea, poate că ar fi util să mă aflu și eu pe acolo, sugerează Nelson, în continuare plin de speranță.

„La naiba”, se gândi Joshua. Încercase să nu îl implice pe Nelson în această investigație, ca o favoare pentru Hannah. Ea nu dorea ca el să fie expus lumii în care se mișcase odinioară Joshua. Dar Nelson era cel care își dăduse prima oară seama că Hannah era șantajată. Avea tot dreptul să ia parte.

- Întâmplător, zise Joshua, mai am o sarcină esențială de care vreau să te ocupi tu.

Entuziasmul lui Nelson era palpabil. Aproape că strălucea de însuflețire.

- Și anume?

- Vreau să te interesezi de uciderea lui Fleming. Acum câteva luni a fost o adevărată senzație în presă, din cauza asocierii dintre Fleming și paranormal. Vreau să discuți cu toți cei care locuiau sau lucrau în apropierea clădirii unde avea camere Academia pentru Științe Oculte. Vânzători, servitori, chiriași, cei care au livrat marfă acolo, polițistul local, băiatul cu cartofi copti. Întreabă-i dacă au observat străini în cartier în zilele de dinaintea crimei.

Nelson se încruntă.

- Nu înțeleg. Ai spus că ucigașul este probabil șantajistul. Te duci la conacul de la țară al lui Alverstoke ca să-l găsești.

- Am examinat raportul de autopsie azi-dimineață. În el sunt anumite informații care mă fac să cred că avem de-a face cu un ucigaș plătit. Este posibil ca el să fie și șantajistul, dar acum sunt mai degrabă inclinat să cred că acela a angajat un profesionist. Și este posibil ca nu șantajul să fi fost scopul inițial.

- Ce vrei să spui?

- Cel care l-a trimis pe ucigaș la Academie dorea să o răpească pe domnișoara Lockwood.

- De ce? întrebă Nelson.

- Sunt oameni care devin obsedați de paranormal și oameni care susțin că practică astfel de prostii. Se pare că vreun individ dereglat și-a fixat atenția asupra domnișoarei Lockwood și l-a trimis pe acest ucigaș să o prindă. Este evident că asasinul a dat greș, dar a găsit material de șantaj și l-a dat angajatorului său, care acum încearcă să profite din asta.

- De ce să aștepte aproape un an ca să o șantajeze pe mama?

Joshua zâmbi aprobator.

- Excelentă întrebare. Din câte știm, poate că șantajistul a extorcat bani de la alte victime în ultimele luni și abia acum a ajuns să o amenințe pe Hannah. Dar sunt și alte posibilități.

- Și anume?

- Nu știu, răspunse Joshua. De aceea ne referim la eforturile noastre ca fiind o investigație. Căutăm răspunsuri.

- Mda. Nelson era animat și entuziast în același timp. Nu știam că poți angaja un ucigaș la fel cum angajezi o menajeră sau un grădinar.

- Este mai complicat decât sună, mai ales dacă dorești să angajezi un expert, îi explică Joshua. Cred că ucigașul lui Fleming a fost, într-adevăr, un expert. Astfel de oameni lucrează metodic și cu atenție pentru că nu doresc să fie prinși. Studiază obiceiurile zilnice și rutinele posibilelor lor victime un anumit timp înainte să acționeze.

- Înțeleg. Crezi că ucigașul lui Fleming și-a petrecut mult timp privind-o pe Miranda din mai multe unghiuri din apropierea Academiei.

- Eu așa aș fi procedat dacă aș fi fost în locul lui, spuse Joshua fără să se gândească.

Își dădu seama că Nelson îl privea speculativ, cu prea multă curiozitate.

- Las-o baltă, anticipă Joshua rapid o posibilă întrebare. Ar fi extrem de util dacă ai reuși să obții o descriere a ucigașului, dar după atâtea luni va fi greu. Chiar dacă unii oameni și-ar aminti un străin care a petrecut un timp în cartier înaintea crimei, nu și-ar aminti culoarea ochilor sau a părului. Singurul lucru pe care îl știm este că ucigașul vorbea cu un accent rusesc. Asta ar trebui să restrângă considerabil lista de suspecti.

- Încep de îndată, anunță Nelson.

Se întoarse și coborî pe scări.

- Ia-ți notițe, strigă Joshua după el. Vei observa că îți sunt utile când trebuie să compari diferitele descrieri pe care ți le vor da oamenii. Și vor diferi semnificativ, te avertizez. Nici măcar doi oameni nu își vor aminti lucrurile exact la fel. Caută unul sau două elemente care să fie comune tuturor descrierilor.

Nelson se opri la baza scărilor și își ridică privirea.

- Înțeleg.

- Încă un lucru, zise Joshua. Nu-ți folosi numele adevărat. Spune-le oamenilor cu care discuți că ești un scriitor care strânge material pentru un roman polițist despre crima Fleming.

- Am înțeles, strigă Nelson.

Deschise ușa de la intrare și ieși pe trepte, apoi o trânti în spatele lui.

Se lăsă tăcerea. Chadwick chicoti.

- Țin minte zilele când plecați să îndepliniți sarcini cu un entuziasm similar, domnule.

Joshua privi gânditor ușa de la intrare.

- Și eu le țin minte.

În ultimele luni se simțise ramolit, se gândi el, încăpabil să fie interesat în vreun fel de viitor. Dar investigația acestui șantaj îi schimbase dispoziția. Era adevărat, zilele în care cobora fugind scările trecuseră. Dar era cu siguranță nerăbdător să o întâlnească din nou pe Beatrice Lockwood.

capitolul 13

-Asta este cea mai ciudată casă pe care am văzut-o în viața mea.

Beatrice privi spre statuia de bronz a lui Bastet de pe noptieră. Zeița egipteană era reprezentată în forma ei de femeie cu cap de pisică.

-Și vă asigur că în toată cariera mea la Agenția Flint & Marsh, am fost obligată să intru în câteva case extrem de ciudate.

Întinsul conac Alverstoke era plin de antichități egiptene. Unele dintre obiecte erau replici sau chiar falsuri, dar Beatrice era sigură că în casă se afla un număr de relicve autentice, majoritatea provenite din morminte sau temple. Putea să simtă energia impregnată în aceste obiecte.

Mulți oameni - nu doar cei care posedau un anumit talent de medium - erau impresionați de frigul simțit în preajma mormintelor și de pasiunea celor care credeau în misterele religioase de orice fel. Acel fel de energie era absorbit de obiectele pe care oamenii din vechime le puneau în templele lor și în morminte. Când Beatrice intrase în Alverstoke Hall cu puțin timp în urmă, i se ridicase părul pe ceafă și simțise o senzație înțepătoare în palme.

-Toate aceste antichități sunt de vină, zise Hannah Trafford. Privi cu neliniște statuia lui Bastet. Sunt fascinante, dar trebuie să recunosc că este puțin ciudat să decorezi o întreagă casă cu obiecte care își au mai degrabă locul într-un muzeu.

-Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Beatrice. Acea Bastet îmi dă fiori.

Hannah o privi cu o expresie de cunoscătoare.

-Vorbim despre energia paranormală din obiect, nu-i așa?

-Cred că da.

Ea și Hannah se aflau în dormitorul lui Beatrice. Ușa de legătură către camera lui Hannah era deschisă.

Beatrice o putea auzi pe Sally, camerista lui Hannah mișcându-se în timp de despacheta cufărul stăpânei ei. Era nevoie de multă muncă pentru a face asta, întrucât precum multe doamne înstărite, Hannah își adusese cu ea propriile cearșafuri și prosoape.

- Bastetul tău nu este nimic în comparație cu vasul cu rămășițe din dormitorul meu. Hannah se cutremură cu delicatețe. Nu îndrăznesc să mă uit în el. Probabil că aș descoperi ce-a rămas din ficatul cuiva.

Beatrice zâmbi. În timpul drumului de la Londra până în micul sat Alverstoke, ea și Hannah se simțiseră surprinzător de confortabil una în compania celeilalte. Naturalitatea dintre ele putea fi atribuită și faptului că se cunoscuseră deja în calitate de consilier psihic și clientă cu un an în urmă, dar era potențată și de acceptarea paranormalului ca fiind ceva normal. Hannah îi explicase că fusese mereu fascinată de aspectele parapsihice și că studiasse mult domeniul. Era convinsă că ea însăși avuse se parte de premoniții într-un număr de ocazii de-a lungul anilor și era dornică să discute mai multe chestiuni din domeniu cu Beatrice.

Hannah Trafford era o femeie atrăgătoare care se apropia de patruzeci de ani. Părul ei negru era aranjat într-un coc stilat. Ochiul îi erau de același verde-auriu ca cei ai lui Joshua. Era în continuare îmbrăcată în rochia de călătorie maro, la modă, și încălțată cu ghetete înalte pe care le purtase și în tren.

- Chiar dacă nu ne-am afla aici ca să prindem un șarlatanist, mă îndoiesc că am fi reușit să dormim în următoarele două nopți cu antichitățile acestea lângă pat, zise Beatrice. Avem și așa destule pe cap. Sugerez să o lăsăm pe Sally să aranjeze ca Bastetul și vasul să fie depozitate temporar în altă parte.

- Excelentă idee, aprobă Hannah.

Se duse la ușa ce dădea în cealaltă cameră și vorbi scurt cu Sally. Beatrice începu să își despacheteze propriul cufăr mic. În calitate de însoțitoare, adusese

doar două rochii, una pentru zi, pe care o purtase în tren, și una pentru seară.

Hannah se întoarse chiar când Beatrice își punea rochia bătrânească de seară în dulap.

-Las-o pe Sally să se ocupe de asta, zise Hannah rapid.

-Este în regulă, spuse Beatrice. Sunt aproape gata. Nu am cine știe ce.

-Văd asta. Hannah privi șocată spre rochia demodată. Presupun că un agent Flint & Marsh și-ar permite o garderobă puțin mai scumpă.

-Te asigur, șefele mele sunt foarte generoase, confirmă Beatrice. Dar când iau parte la o investigație, încerc să-mi respect rolul de însoțitoare. Am învățat această lecție în fosta mea carieră.

Hannah se afundă într-un scaun și o privi cu o expresie gânditoare.

-Ai dat o reprezentatie foarte bună ca Miranda Clarvăzătoarea. Nu ți-am văzut niciodată părul roșu sub peruca neagră și niciodată nu mi-am dat seama că ai ochi albaștri. Vălul pe care îl purtai era foarte închis la culoare.

-Doctorul Fleming era de părere că Miranda trebuie să fie stăpână pe sine pe scenă. Beatrice duse o cămașă de noapte împăturită la un sertar. Nu credea că pot să reușesc asta fără o costumație. Dar motivul principal pentru care a insistat ca eu să joc rolul Mirandei tot timpul a fost că era îngrijorat în privința celor care ar fi putut deveni obsedați de o femeie pe care o credeau clarvăzătoare.

-Avea dreptate să fie precaut, consimți Hannah. Ai avut două cariere foarte interesante, Beatrice.

-Am fost norocoasă în această privință. Beatrice băgă cămașa în sertar. Ambele au fost bine plătite.

-Nu era doar un spectacol ceea ce făceai ca Miranda, nu-i așa? Chiar ai un talent paranormal? Hannah deveni tensionată, de parcă s-ar fi pregătit pentru vești proaste. Poți să prevezi viitorul?

- Nu.

Beatrice închise sertarul și se așeză pe marginea patului.

- Nu pot să văd viitorul. Nu cred că cineva chiar poate, deși este cu siguranță posibil să prevezi rezultate probabile dacă ai suficiente informații. Dar aceea este o consecință a logicii, nu a ghicitului. Și în experiența mea, nu are nici un rost să li avertizezi pe oameni că se îndreaptă pe o cale greșită.

Hannah zâmbi îndurerată.

- Pentru că nimeni nu vrea cu adevărat sfaturi bune.

- Rar este individul care se lasă condus de logică și nu de pasiune.

Hannah oftă.

- Știu. Care este natura exactă a talentului tău?

- Văd energia psihică pe care alții o lasă în urmele lor și în lucrurile pe care le ating. Culorile și formele acestor curenți îmi spun multe despre individul care le-a generat.

- Trebuie să fie fascinant.

- Nu așa așa descrie asta, zise Beatrice. Nam să neg că talentul îmi este uneori util. Cu excepția celor câtorva perioade când am fost guvernantă și lucrurile nu au mers bine, mi-am câștigat traiul din abilitățile mele paranormale într-un fel sau altul. Dar sunt și aspecte tulburătoare în ceea ce văd.

- Cum poți să spui asta? Este un talent extraordinar să poți să citești alți oameni doar văzându-le urmele picioarelor și ale mâinilor.

- Energia psihică rămâne multă vreme - ani, decenii, secole.

Privi spre statueta Bastet și își ascuți simțurile. Zeița femeie-pisică era acoperită de strat peste strat de energie clocotitoare.

- Pot și acum să văd urme din energia sculptorului care a făcut această statuie și a preotului care a pus-o în camera mortuară. Pot să văd urmele hoțului de morminte

care a furat-o și a colecționarilor obsedați care au avut-o de-a lungul anilor.

- Cum poți să distingi amprentele atâtor indivizi?

- Nu pot, cel puțin nu cu mare precizie, explică Beatrice. Asta este problema cu obiectele vechi și cu casele vechi ca aceasta. De-a lungul anilor, straturile de energie lăsate de oameni creează o ceață întunecată care este... neliniștitoare după atâta vreme.

Își închise simțurile.

- Pot să văd urme ale diferitelor tipare, dar nu urme complete. Talentul meu este precis doar când văd urme recente - cele lăsate în ultimele luni sunt de obicei cele mai clare și cele mai distincte. Cele mai vechi nu se văd clar.

Hannah se ridică și traversă camera ca să închidă ușa. Se întoarse apoi la scaun și se așeză. Prinse brațul scaunului cu o mână și îl ținu strâns.

- Când am rezervat acele consultații private la Academia doctorului Fleming, ai văzut adevărul în urmele mele psihice, spuse ea.

Vocea îi era surprinzător de fermă și de stabilă, dar tensiunea care o cuprinsese vibra în fiecare cuvânt.

- Ai spus că nervii mei sunt foarte afectați și că trebuie să găsească o altă modalitate să-mi calmez agitația interioară. Ai spus că anxietatea mea pornește de la o frică ascunsă.

- Știi acele lucruri înainte să vii la mine, rosti Beatrice cu blândețe. De aceea ai venit.

- Da, desigur. Mi-ai sugerat să identific sursa fricii și să o înfrunt. Mi-ai spus că, dacă nu fac asta, anxietatea va continua să mă roadă din interior. Am încercat să fac ceea ce mi-ai spus, dar n-am putut să îmi găsească pacea. Și acum, blestematul acesta de șantaj a înrăutățit totul. Teama în creștere nu mă lasă să dorm.

Beatrice își deschise simțurile din nou și cercetă urmele lăsate de Hannah pe podea. Unii dintre curenți erau calzi, fierbinți.

- Pot să văd că nervii tăi sunt cu siguranță mai solicitați acum decât erau când te-am consultat întâia oară. Era de așteptat, având în vedere prin câte ai trecut.

Gura lui Hannah se strâmbă într-un zâmbet lipsit de umor. Se ridică în picioare și se duse la geam.

- Un șantaj este suficient să-ți zdruncine nervii.

- Erit să te întreb, spuse Beatrice cu atenție, dar răspunsul ar putea să fie important. N-ai spus nimic despre natura secretului care te-a lăsat vulnerabilă în fața acestei încercări de șantaj. Cu siguranță nu este treaba mea. Dar crezi că există vreo posibilitate ca acest secret să fie legat de anxietatea care te-a adus la mine acum multe luni?

- Nu, cel puțin din câte pot să-mi dau eu seama. Secretul meu este legat de trecutul unei prietene dragi, nu de al meu. A avut parte de un mariaj oribil. Soțul ei a abuzat-o teribil. A murit - era și cazul, așa adăuga eu - în ceea ce unii ar numi circumstanțe suspecte.

- Oh, înțeleg, zise Beatrice. Cu alte cuvinte, prietena ta și-a ajutat soțul să ajungă mai repede pe lumea cealaltă.

Hannah se întoarse. Ochii îi erau goi.

- Este un pic mai complicat.

Ea înțelese dintr-odată.

- Ai fost și tu implicată? Întrebă Beatrice.

- Oarecum. Îți voi spune întreaga poveste. Este corect să îmi știi întregul secret.

- Nu este nevoie...

Dar Hannah începuse deja să vorbească. Vocea îi era întretăiată și încordată. Era ca și cum avea nevoie să scape de secret cât mai rapid.

- Într-o noapte, prietena mea a venit la ușa grădinii mele, povesti ea. Era plină de vânătași și sângera. Soțul ei o bătuse fără milă. Nelson era plecat la școală. Eram singură în casă cu menajera mea. Am dus-o pe prietena mea în bucătărie. Îi bandajam rănilor când soțul ei a spart geamul de la ușa din spate și a intrat peste noi. Avea un cuțit de măcelar și era furios. Nu a ascuns

faptul că intenționa să o ucidă pe prietena mea și să ne ucidă pe mine și pe menajera mea dacă încercam să o ajutăm.

- Este o poveste îngrozitoare, șopti Beatrice. Ce-ai făcut?

- Am luat un scaun de bucătărie și am încercat să îl țin la distanță. Menajera mea a luat și ea o cratiță de fier. Prietena mea era prea rănită ca să mai facă ceva în afară să se târască sub masă. Eu și menajera încercam să o protejăm cu scaunul și cu cratița când Josh a intrat pe ușa de la bucătărie. Hannah se opri. Avea și el un cuțit în mână.

Încetă să mai vorbească.

- Trebuie să-mi spui și restul acum, zise Beatrice. Nu mă poți lăsa în suspensie, pentru numele lui Dumnezeu.

- Până în acea noapte nu știusem cât de talentat este Josh... cu cuțitele, spuse Hannah fără emoție.

- Oh. Beatrice înghiți în sec. Înțeleg. Ei bine, trebuie să spun că mă bucur că a ajuns acolo atunci când a făcut-o.

- Așa cum ne bucurăm toate, spuse Hannah. Se adună. A fost o mare mizerie, desigur. Sânge peste tot. Dar l-am curățat, și Josh s-a ocupat de cadavru. A apărut în râu a doua zi. Toată lumea a presupus că soțul prietenei mele fusese victima unui tâlhar care îl ucisese la întoarcerea de la un bordel.

- Calătorie sprâncenată, aș spune.

- Da, dar ticălosul avea cunoștințe în lumea bună, zise Hannah. Era un om înstărit. Dacă s-ar afla că a fost ucis în bucătăria mea acum trei ani, presa ar lua-o razna. Nu cred că ar mai urma o anchetă a poliției - nu după atâta timp. Josh are legături la Scotland Yard. Sunt sigură că ar reuși să oprească o anchetă, în orice caz. Dar nici măcar acel om oribil pentru care a lucrat atâta vreme nu ar reuși să oprească bârfele din ziare. Eu și prietena mea am deveni notorii peste noapte.

Beatrice bătu darabana pe pătură.

- Nu-mi dau seama cum a reușit doctorul Fleming să-ți afle secretul. Jur că nu a încercat niciodată să te hipnotizeze când ai venit la Academie. Se opri, încrunțată cu el?

- Nu, zise Hannah. Și mai mult, sunt absolut sigură că nici prietena mea nu a spus nimănui. Știu că nu a fost niciodată spectroare la demonstrațiile lui Fleming. Nu este interesată de paranormal. Iar menajera mea îmi este foarte loială. A păstrat mereu secretele mele. Chiar dacă ar fi mărturisit cuiva, nu îmi imaginez că acea persoană ar fi avut vreo legătură cu Academia pentru Științe Oculte. Pare improbabil. Iar Josh nu i-a spus nici măcar acelui om oribil pentru care rezolva probleme. Și Dumnezeu știe, Josh avea încredere în Victor Hazelton ca într-un tată.

- Nu înțeleg, o opri Beatrice. Cine este Victor Hazelton?

- Numele adevărat al acelui om oribil care își spune Domnul Smith.

- Înțeleg, spuse Beatrice. Deci secretul a fost păstrat, dar cumva a ajuns printre materialele de șantaj ale doctorului Fleming.

- Vezi de ce teoria lui Josh că am fost hipnotizată în timpul acelor ședințe private este logică. Era singura explicație pe care o puteam găsi.

- Sincer îți spun că nu-mi dau seama cum ar fi putut să se facă fără știința mea, zise Beatrice.

Hannah oftă.

- Te cred.

- Dar zici că nu evenimentele din bucătărie din acea noapte te-au adus la mine pentru consultații private?

- Nu, răspunse Hannah încet.

- Il vom găsi pe șantajist și, atunci când o facem, vom obține și răspunsurile la întrebările tale, zise Beatrice.

Hannah zâmbi vag.

- Nu mă îndoiesc de asta. N-am aprobat niciodată cariera lui Josh, dar voi fi prima care recunoaște

că are un talent la investigații. Găsește mereu ceea ce își propune.

- Așa mi s-a spus.

capitolul 14

Telegrama era scurtă, dar mesajul îi dădu o stare de agitație febrilă și de entuziasm lui Clement Lancing. Stătea în picioare lângă sarcofag și citi mesajul de două ori pentru a se convinge că veștile erau reale.

Își puse mâna pe capacul de cristal și privi spre femeia care plutea în Apa Egipteană.

- A reușit, Emma. Ticălosul de Gage a găsit-o. N-o să-ți vină să crezi, dar a lucrat ca doamnă de companie în tot acest timp. Nu e de mirare că a fost imposibil de găsit. Căutam în locurile greșite. Strategia demarează iarăși. Gage a mușcat momeala.

Femeia din sarcofag nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit. Somnul ei era prea adânc.

El observă că nivelul Apei scăzuse iar. Era timpul să mai pregătească soluția. Se duse la raftul pe care se aflau substanțele lui chimice. Aproape că rămăsese fără săruri, dar nu avea să mai aibă nevoie de ele multă vreme.

capitolul 15

Salonul cel mare de la conacul Alverstoke era învăluit în energie negativă. Curenții care se învârteau în jurul colecției de antichități egiptene făceau ca simțurile lui Beatrice să intre în stare de alertă.

Statuile masive de piatră ale zeilor, zeițelor și demonilor egipteni, multe împodobite cu capete de animale, supravegheau mulțimea cu privirile lor implacabile. Vase funerare, scarabei și ankh-uri erau aranjate pe mese. Miniaturi detaliate ce înfățișau viața de zi cu zi în țara străveche - o barcă de pescuit cu oameni mici aruncându-și năvoadele, o casă cu o grădină împrejmuțită - erau

așezate pe rafturi. În vitrine de sticlă erau expuse bijuterii - piese pentru piept, coliere și cercei.

Beatrice tremura și se înfășură mai strâns cu șalul. Se așezase pe o banchetă pe coridorul de lângă salonul cel mare. Un grup de ghivece cu plante o priveau de privirea celorlalți. Din acel loc putea să îi privească pe musafirii eleganți printr-un vâl de frunze de palmier. Cu excepția lui Hannah, majoritatea musafirilor lui Alverstoke păreau să nu fie conștienți de cât de încălzită era atmosfera, cel puțin nu în mod vizibil. Discutau unul cu celălalt și sorbeau din șampania scumpă a gazdei lor, minunându-se de antichitățile ce îi înconjurau.

Dar lui Beatrice i se păru că râsetele din jurul ei sunau discordant, iar conversațiile păreau prea zgomotoase. Exista o evidentă nervozitate în încăpere.

Se concentră cu mare atenție pe Hannah - nu era ușor într-o asemenea încăpere aglomerată - când un alt tip de conștientizare o cuprinse.

Se întoarse rapid și văzu un gentleman în vârstă, cu barbă, ieșind dintr-un pasaj întunecat din spatele ei. Purta ochelari cu rame de aur. Haina lui de seară și pantalonii erau învechiți. Se sprijinea cu greutate într-un cunoscut baston din fildeș și oțel.

- Se pare că cel care i-a decorat casa lui Alverstoke era înnebunit după această temă egipteană, observă Joshua.

- Dumnezeule mare, domnule, m-ai speriat. Beatrice se uita urât la el. Te rog să nu te mai furișezi așa în spațiile mele. Îmi zdruncină prea tare nervii.

- Ceva îmi spune că nervii dumitale sunt suficient de puternici să suporte o surpriză ocazională. Încercă să privească printre frunzele de palmier spre salon. Unde este sora mea?

- Ultima oară când am văzut-o, era lângă statuia mare a lui Osiris și discuta cu un gentleman. Beatrice se întoarse să cerceteze mulțimea. Acolo este, în rochie albastră.

- O văd. Discută cu Reyford. Sunt vechi prieteni.

Joshua făcu o pauză pentru a cerceta pumnalul cu mâner aurit expus într-o vitrină de lângă el.

- Presupun că nu ai fost contactate încă de șantajist?

- Nu, dar ar fi timpul să apară, zise Beatrice. Unde ai fost? Începusem să cred că ți s-a întâmplat ceva. Nu am discutat despre metoda prin care să te contactez dacă primim instrucțiunile ticălosului.

- Când, zise Joshua.

Vorbea pe un ton absent, cu atenția îndreptată spre pumnal. Beatrice nu înțelese.

- Ce anume?

- Am spus când primiți instrucțiunile, nu dacă. Aici va acționa, foarte probabil diseară. Cel târziu mâine-seară.

- Cum poți fi sigur? întrebă ea, curioasă.

El păruse atât de sigur pe sine.

- Este o concluzie logică. Petrecerea durează doar trei seri. Șantajistul va dori să profite de mulțime. Joshua săltă capacul vitrinei. Uite o lamă foarte interesantă. Mă întreb dacă este autentică.

Își băgă mâna în vitrină.

- Nu-l atinge! izbucni Beatrice înainte să se poată stăpâni.

El o privi.

- De ce nu?

- Pentru că este, într-adevăr, autentică. Își recăpătă calmul. A fost folosită pentru a ucide în mai multe ocazii și este încărcată cu o energie foarte neplăcută.

El o studie concentrat.

- Vrei să spui că poți detecta astfel de detalii cu simțurile dumitale paranormale?

- Nu mă crezi.

- Cred în puterea imaginației, zise el politico.

Ea pufni.

- De ce-mi mai pierd vremea? Ai dreptate, domnule, dă-i drumul, ia pumnalul. Nu mă privește pe mine.

El o privi gânditor și, apoi, deliberat, își strânse degetele în jurul mânerului aurit. Barba falsă și sprâncenele

stufoase îi ascundeau expresia, dar ea ar fi putut să jure că îi văzu ochii încălzindu-se ușor când degetele îi atinseseră străvechea lamă. Era destul de sigură că și el simțise un scurt fior parapsihic. Știa și că el nu ar fi recunoscut-o niciodată.

Așteptă, presupunând că el avea să lase jos lama și să închidă capacul. În schimb, el ridică pumnalul la lumina unui felinar de perete pentru a-l examina mai cu atenție.

- Interesant, zise el.

Admiră pumnalul preț de încă un moment și apoi îl puse la loc în vitrină destul de reticent. Beatrice știa că el simțise, într-adevăr, un șoc paranormal de vreun fel cauzat de pumnal, dar nu genul care îți trimitea fiori de groază pe șira spinării. Atingerea armei avusese chiar efectul opus asupra lui. Simțise un veritabil entuziasm.

Joshua închise capacul și se îndreptă spre banchetă. Se așeză pe pernele de catifea și își împreună mâinile pe baston.

- Unde vă sunt camerele? întrebă el.

- Eu și sora dumatăle suntem în aripa de est a etajului de deasupra. Domnișoarei Trafford i s-a dat camera din capătul îndepărtat. Camera mea este chiar lângă a ei. Ambele au vedere înspre grădină.

- Excelent. Vă pot vedea geamurile de la căsuță. Cele mai simple metode sunt de obicei cele mai bune. Când Hannah primește instrucțiunile de la șantajist, aprinde o lumânare și așază-o pe pervaz. Eu voi semnaliza de trei ori cu un felinar pentru a vă indica faptul că am recepționat mesajul. Ne întâlnim apoi în bibliotecă.

- Cum vei intra în casă? întrebă ea. Sunt sigură că ușile vor fi încuiate după ce lumea merge la culcare.

- Sunt expert în astfel de lucruri, răspunse el.

- Oh, desigur, ai fost un spion profesionist. Își păstră și ea un ton sec. Trebuie să fi uitat. Presupun că abilitățile de descuiere a lacătelor sunt o cerință a meseriei.

- Nu ai o părere prea bună despre fosta mea profesie, nu-i așa?

- Îi acord aceeași considerație pe care o acorzi dumneata fostei mele profesii. Recunoaște, domnule, ambii creăm iluzii cu scopul de a-i înșela pe alții. Eu fac asta în continuare. Privi nemulțumită barba și îmbrăcămintea lui ponosită. Și dumneata la fel.

El înțelese acuzația și își plecă ușor capul.

- Ai dreptate, domnișoară Lockwood. Se pare că avem destule în comun.

- Nu destule. Doar talentul de a păcăli. Sper că aptitudinile dumitale nu au ruginit complet. Ar fi jenant pentru mine și pentru sora dumitale dacă ai fi prins intrând prin efracție în casă diseară.

- Voi încerca să evit să vă pun într-o situație jenantă. Privi antichitățile din jurul lor. Mă întreb câte dintre aceste obiecte sunt false?

- Unele, cu siguranță. Ea își potrivi șalul într-o încercare inutilă de a ține răcoarea la distanță. Dar nu toate.

Ochii lui Joshua deveniră atenți în spatele ochelarilor.

- Te pricepi cumva la antichități egiptene?

- Absolut deloc, domnule Gage. Dar n-am nevoie de pricepere pentru a simți energia întunecată ferecată în unele dintre obiecte. Bănuiesc că și dumneata o simți, dar cu siguranță ai ales să explici rațional senzația.

El era amuzat și - se gândi ea - curios.

- Și cum aș face asta? Întrebă el.

Ea flutură din mână.

- Poate că-ți spui că ești încordat doar pentru că te afli în mijlocul unei investigații. Prin urmare, ești într-o stare de atenție maximă. Asta generează un anumit nivel de înfrigurare care, la rândul său, explică orice senzație ciudată pe care o resimți.

- Un lanț logic rezonabil, asta dacă nu ar fi fondat pe o premisă falsă.

- Pe lângă asta, faptul că acest caz are și un element personal explică parțial reacția dumitale. Ești aici ca să-ți salvezi sora de un șantajist. Pentru a face asta, ești obligat să lucrezi cu o femeie în care nu ai încredere deplină. Asta îți afectează cu siguranță nervii. Ai prefera

să te afli dumneata la controlul situației. Eu ar trebui să fiu doar un pion în jocul dumitale, dar nu poți fi sigur că mă voi dovedi de încredere.

- Ah, aici ai greșit, domnișoară Lockwood.

- Serios?

Nu reuși să își ascundă mirarea.

- Ești cu siguranță un element imprevizibil, dar nu te consider pionul meu, spuse el.

- Așa să fie? Ea își înclină capul într-o parte. Cum mă vezi, atunci?

- Nu sunt sigur încă. Ezită, de parcă s-ar fi luptat cu răspunsul. Încă îți evaluez rolul în întreaga afacere.

Părea atât de serios, că ea aproape izbucni în râs.

- Ca să fiu sinceră, și eu mai am multe întrebări despre dumneata, domnule, zise ea. Cu toate astea, îmi dai dreptate. Îți poți explica neliniștea fără să faci apel la paranormal.

- Cu alte cuvinte, nu ai cum să demonstrezi că există curenți de energie paranormală ce emană din unele dintre antichitățile autentice din această cameră.

- Nu, răspunse ea. Mai mult, nu văd nici un motiv să încerc să-ți demonstrez existența paranormalului. Opinia dumitale proastă despre mine este, desigur, zdrobitoare, dar, într-un final, nu prea contează.

Colțurile gurii lui Joshua se arcuiră în sus.

- Am zis doar că ai o imaginație activă. Asta nu înseamnă că am o părere proastă despre dumneata. Sunt zdrobit, la rândul meu, să aud că părerea mea despre dumneata este lipsită de importanță.

- Cum ar putea să aibă importanță, domnule? Întrebă ea politicoasă. Până la urmă, după ce cazul acesta se încheie, o vom lua fiecare pe drumul nostru și nu ne vom mai întâlni niciodată.

- Vorbești de parcă ai fi dornică să închei cât mai repede relația noastră.

- Sunt sigură că și dumneata îmi împărtășești dorința, zise ea.

- Nu, de fapt, eu nu-mi doresc să mergem pe drumuri separate.

Părea vag surprins de propriile cuvinte.

- Mi-e greu să cred asta, domnule Gage.

- Spre deosebire de dumneata, asocierea noastră scurtă mi s-a părut... stimulată.

Surprinsă, ea îl privi suspicioasă.

- Prostii!

- Sunt foarte serios.

El își masă absent coapsa și își concentrează atenția asupra mulțimii.

- Ești o femeie surprinzătoare, domnișoară Lockwood.

- Surprinzătoare?

- Nu prea sunt sigur cum să mă explic.

- Nu este nevoie să o faci, domnule, zise ea. Cam înțeleg.

Sprâncenele lui false se ridicară.

- Înțelegi?

- Problema dumitale este că ai dus o viață plictisitoare în ultimul an. Nu aveai motive să te retragi la țară cât încă ești în putere. Într-adevăr, cum de te-ai gândit la asta?

Maniera lui amuzată, glumeață dispăru de îndată. Gheața îi reveni în ochi.

- Cine naiba te crezi, domnișoară Lockwood, să îmi dai sfaturi și să-mi pui întrebări personale?

Beatrice fu uimită de cât de neobișnuit de tăios fusese răspunsul lui. Era adevărat, era o duritate ascunsă, dar se afla acolo, ca un rechin sub valuri. În timpul scurtei lor cunoștințe, singurul lucru de care fusese sigură în privința lui era că este un maestru al stăpânirii de sine. Aceasta era întâia oară când văzuse vreun semn că el și-ar fi permis ocazional să dea dovadă de furie sau de nerăbdare.

Dar apoi, își aminti ea, el obținuse această stăpânire de sine de fier dintr-un anumit motiv. Un bărbat cu pasiuni puternice avea nevoie să învețe să le controleze.

Poate întrebarea care o intriga cel mai tare era de ce se străduise să îl scoată din umbra în care se ascundea. Să scoți un tigru dintr-o cușcă în care se închisese singur era un joc riscant. Tigru, până la urmă, era cel care avea cheia.

- Sunt partenera dumitale în această investigație, domnule Gage, zise ea. Și nu uita că acest parteneriat a fost încheiat la sugestia dumitale.

- Asta nu-ți permite să-ți bagi nasul în treburile mele personale.

- Nu-mi băgam nasul. Făceam doar o observație.

- Și îmi dădeai sfaturi.

- Îmi pare rău să te anunț că acest imbold este un nefericit efect secundar al talentului meu, zise ea. Îmi dau seama că ai avut nevoie de ceva timp să te refaci în urma consecințelor fizice, dar și metafizice ale răni dumitale. Însă astăzi, în timpul călătoriei noastre de la Londra, sora dumitale mi-a spus că ai devenit aproape un pustnic în ultimul an. Ar fi timpul să ieși din această izolare și să te întorci la o viață normală.

- Nu am trăit o viață normală de foarte multă vreme.

Ea dădu din mână.

- Știi foarte bine la ce mă refer, domnule.

- Ți-a spus Hannah de ce este șantajată?

Beatrice ezită și apoi ajunse la concluzia că nu avea motive să ascundă adevărul.

- Da, recunosc eu.

El dădu din cap.

- Așa credeam și eu.

- Ți-aș reaminti că nu este prima oară când mă întâlnesc cu Hannah. Ne înțelegem destul de bine. Avem interese comune.

- Un interes comun în paranormal.

- Într-adevăr. Dar cred că Hannah mi-a împărtășit secretul ei pentru că a simțit că, având în vedere implicarea mea în afacere, aveam dreptul să știu.

Joshua rămase tăcut un moment.

- Presupun că ți-a povestit și rolul meu în cele întâmplate?

- Da. Nu pot să zic că am fost surprinsă. Ești un profesionist, până la urmă. Sunt doar bucuroasă să aflu că ai fost acolo să-l înfrunți pe acel om îngrozitor în acea noapte.

- Hannah și menajera ei se descurcau bine când am ajuns eu, dar este dificil să rezisti unui om furios, care mai are și un cuțit și care este dispus să omoare pe cineva.

Amintirile urmelor aprinse din jurul muribundului Roland Fleming o făcură să se cutremure.

- Asta mi-a spus și Roland în noaptea când zăcea muribund pe podeaua biroului său, șopti ea. Mi-a zis că pistolul meu de la jartieră n-ar fi fost prea eficient împotriva unui ucigaș hotărât.

- Asta e adevărat, mai ales când ucigașul este și foarte priceput la ce face, zise Joshua. Ai fi avut o singură șansă să tragi - poate. Și dacă ai fi ratat sau nu ai fi atins un punct vital, ceea ce este puțin probabil cu o armă așa de mică...

- Știu.

- Hannah avea dreptate, continuă el. Meriți să știi adevărul. Dar cu cât mai mulți oameni cunosc un secret, cu atât există un risc mai mare ca acesta să nu rămână un secret.

- Îți dau cuvântul meu că nu voi spune nimănui.

El nu răspunse. Când îl privi, Beatrice văzu că părea adâncit în gânduri. Se încruntă.

- Sunt perfect conștientă că nu ai încredere în mine, domnule Gage. Nu este nevoie să fii și nepoliticos din acest motiv. Ți-aș aminti totuși că și eu sunt o profesionistă. De-a lungul anilor am păstrat numeroase secrete pentru clienții mei, atât în rolul meu de Miranda și acum ca agent pentru Flint & Marsh. Voi păstra și secretul dumitale.

- În mod destul de ciudat, am încredere în dumneata, domnișoară Lockwood. El zâmbi. Să fiu al naibii dacă știu de ce.

- Mă găsești amuzantă, domnule?

- Nu. De mine râd.

- Pentru că te-ai hotărât să ai încredere în mine?

- Ceva de genul ăsta, da.

- Dacă te face să te simți mai bine, zise ea, am ajuns și eu la concluzia că am încredere în dumneata, domnule Gage și nu am nici un motiv logic să o fac.

El nu mai zâmbi.

- Eu am o anumită reputație din acest punct de vedere.

- Poate, dar nu asta mă convinge să am încredere.

El se încruntă.

- De ce atunci?

Ea îi oferi un zâmbet glacial.

- Pentru că îți pot citi urmele energetice și sunt liniștită de ceea ce văd. Dar știu că nu accepți explicații paranormale, așa că de ce să-ți mai explic?

- Ce crezi că vezi în urmele mele?

Ea făcu ochii mari.

- Ești sigur că vrei o citire parapsihică de la o impostoare ca mine?

- Cred că ești o actriță desăvârșită, nu o impostoare. Beatrice râse.

- Un răspuns foarte diplomat. Sunt impresionată.

- Este adevărul. El reîncepu să studieze mulțimea. Ce vezi în urmele mele?

- De ce dorești un răspuns de la o actriță desăvârșită?

- Chiar n-am nici o idee. Să o numim curiozitate profesională.

Ea se întrebă dacă era înțelept să îi dea informațiile pe care le dorea și apoi se hotărî că nu era nimic rău în a-i satisface curiozitatea. Nu era cu nimic diferit de clienții ei din zilele de la Academie. Oamenii - chiar cei care nu credeau în talentul ei - adesea doreau să știe

ce vedea ea în amprentele lor. În acest caz, Joshua avea cu siguranță să atribuie concluziile imaginației ei active.

Ușor iritată, își deschise celelalte simțuri și studie energia clocotitoare din urmele lăsate de Joshua pe podea. Erau și alte urme pe vitrină și pe pumnal.

Curenți de lumină întunecată, fluorescentă, într-un spectru de culori fără nume apărură în tipare puternice, stabile din rămășițele de energie ce străluceau pe toate lucrurile atinse de el.

- Foarte bine, domnule Gage, zise ea. Văd putere, control și o stabilitate psihică fundamentală.

- Ce naiba este stabilitatea psihică?

- În experiența mea, curenții slabi sau instabili din urme indică de obicei un grad de uzură mentală sau emoțională. Cu toții trecem prin șocuri ocazionale ale nervilor. Toți trecem prin perioade de depresie, durere sau anxietate, așa cum cu toții suferim de accese de boală fizică. Dar anumite valuri extrem de neregulate care par să fie permanente sau extrem de slabe sunt semnele unei lipse de stabilitate. Acestea sunt caracteristicile nebuniei sau ale unei absențe totale a conștiinței. Se opri. Cele din urmă mi se par cele mai înspăimântătoare.

- Cât de des întâlnești astfel de urme?

- Sunt mai comune decât ai crede. Ea se înfioră. Crede-mă când îți spun că nu mă străduiesc prea tare să le gădesc.

- Ce-ai văzut în urmele asasinului lui Fleming?

- Energia rece a unui bărbat lipsit de conștiință. Nu numai că ucide fără vreo remușcare, dar este și satisfăcut și se mândrește cu faptele lui, simte poate chiar și o plăcere perversă.

Joshua își împreună mâinile pe mânerul bastonului și privi gânditor.

- Cu siguranță, un profesionist.

- Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare, domnule Gage, zise ea încet.

- Ce întrebare?

- De ce ai ales să te retragi la țară un an întreg?

- Mă gândeam că nu mai posed calitățile și abilitățile care mă făcuseră la un moment dat un bun spion.

- Din cauza rănilor? Ea îi privi bastonul. Prostii. Înțeleg că ai acum de înfruntat limitări fizice care necesită o abordare diferită a muncii dumitale, dar ai în continuare abilitățile analitice.

Beatrice studie barba care îi ascundea cicatricea.

- Și este evident că ai în continuare talentul de a-ți ascunde identitatea.

Joshua continua să privească mulțimea.

- Decizia mea nu a avut de-a face doar cu rănille mele, deși ele au reprezentat cu siguranță un factor.

- Înțeleg.

El nu îi mai dădu și alte informații. Rămase tăcut, privind musafirii eleganți roind în jurul antichităților interesante.

Și nu avea să îi dea mai multe detalii, se gândi ea. Ori-ce s-ar fi întâmplat în timpul ultimei lui misiuni, lăsase răni sufletești pe lângă cele fizice asupra lui.

- Permite-mi să-ți spun, domnule Gage, că motivul pentru care te simți înviorat nu sunt eu, zise Beatrice, ci faptul că ești implicat într-un caz cu o mare importanță personală. Asta ți-a dat un scop. Aveai nevoie de un scop potrivit care să te scoată din izolare, un motiv să-ți folosești din nou talentele.

- Înviorat, repetă el, de parcă ar fi vorbit singur. Sar putea să ai dreptate. M-am simțit mai... viguros în ultima vreme.

Ochii lui se umplură de căldură. Beatrice recunoscuse asta de îndată. Era iritată de faptul că se înroșise.

- Nu sunt surprinsă să aud asta, domnule, spuse ea, menținând un ton energic. Este evident că, lăsând la o parte bastonul, ai o constituție fizică solidă și o minte agilă. Să locuiești la țară o perioadă lungă de timp nu avea cum să nu fie deprimant pentru un bărbat ca dumneata.

- O teorie interesantă, zise el. Tăcu un timp, înainte să adauge: Recunosc că a fost un an foarte lung.

De fapt, stând acum aici cu dumneata, sunt perfect conștient exact cât de lung a fost acest an.

Ceva în vocea lui, o aluzie sexuală, îi stârni ei simțurile.

- Da, ei bine, într-un fel sau altul, sunt sigură că vom reuși să ducem la bun sfârșit acest parteneriat pentru că, cel puțin pe moment, scopurile noastre coincid, zise ea rapid.

- Atâta timp cât este cazul, putem lucra împreună, asta vrei să spui? întrebă el.

- Exact. Înțeleg că principala dumitale prioritate este să-l prinzi pe cel care o șantajează pe sora dumitale. Dacă acea persoană se dovedește același individ care a angajat un asasin ca să-l ucidă pe doctorul Fleming și să mă răpească pe mine din motive necunoscute, îți voi fi extrem de recunoscătoare.

- Nu-mi doresc recunoștința dumitale, domnișoară Lockwood.

Fiecare cuvânt fu rostit cu răceală. Înainte ca ea să poată răspunde, Joshua își apucă bastonul și se ridică în picioare.

- Pleci deja, domnule Gage? întrebă ea. Sper că nu din cauza mea.

- Această conversație a fost destul de... stimulativă, dar cred că am schimbat destule politețuri pentru o seară, nu? Dacă o să continuăm în acest fel, mă tem că în curând ne vom tăia gâtul unul altuia. Și, deși ar fi amuzant din anumite puncte de vedere, n-aș vrea ca o scenă să stea în calea anchetei. O seară bună, domnișoară Lockwood.

- La fel, domnule Gage.

Putea și ea să fie rece.

- Voi aștepta lumânarea de la geam, îi zise el.

Dispăru înapoi în umbrele coridorului din care apăruse mai devreme. Preț de un moment, lui Beatrice i se păru că mai poate să audă bătaia bastonului pe culoar. Sunetul dispăru treptat.

Când fu sigură că el plecase, se ridică și traversează spre vitrina pe care el o deschisese.

Pregătindu-se, ridică ușor capacul și își ascuți simțurile. Mânerul pumnalului ardea cu intensitatea urmelor lui Joshua.

Îl prinse cu delicatețe. Mici șocuri ca niște fulgere îi străbătură simțurile.

- La naiba, șopti ea. M-a durut.

În grabă își retrase mâna și coborî capacul.

Știuse că lama străveche era impregnată cu energia întunecată a violenței din trecut. Dar fulgerul invizibil care dansa acum prin ea nu era unul antic. Fusese lăsat de Joshua. Simțurile ei găseau asta stimulant, foarte masculin și, da, destul de viguros.

capitolul 16

- De vreme ce ți-am spus motivul pentru care sunt șantajată, pot să-ți spun și ce m-a adus la Academie, zise Hannah.

Recepția din salonul principal se încheiase și musafirii se îndreptau spre camerele lor de la etaj. Beatrice și Hannah se aflau în dormitorul lui Beatrice așteptând ca Sally să termine de făcut patul lui Hannah.

- Nu trebuie să te simți obligată să-mi spui ceva ce te face să te simți stânjenită, îi zise Beatrice. Sursa anxietății tale nu este treaba mea.

- Poate că asta era adevărat atunci, dar lucrurile s-au schimbat, răspunse Hannah. Acum lucrezi cu Josh, și este evident că relația voastră nu este doar una profesională.

- Nu este adevărat! se apăară Beatrice rapid.

- Îl știu pe Josh, continuă Hannah. Ridică o sprâncenă. Îmi este clar că este fascinat de tine. Acum că te-am cunoscut, înțeleg de ce.

- Nu, serios, te înșeli.

- Ti-am spus, îmi știi fratele, insistă Hannah. Îl iubesc și este parte din motivul pentru care nu îmi găsesc liniștea zilele acestea.

- Nu ești obligată să mi te destăinuie.

- Trebuie să vorbesc cu cineva. Știi acum mai multe despre secretele familiei mele decât oricine altcineva din afara ei. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să îl protejez pe Josh când era tânăr. Într-un final, am eşuat. L-am pierdut în favoarea sălbăciei care îi stăpânește pe toți bărbații familiei. Fiorul nebuniei i-a permis acelui bărbat oribil să-l transforme pe Josh în arma lui personală.

- Ce anume i-a făcut Victor Hazelton fratelui tău? întrebă Beatrice.

Hannah se duse la geam și rămase acolo, privind spre grădinile cufundate în întuneric.

- Când Josh era spre finalul adolescenței lui, devenise clar că moștenise și el sângele sălbatic care curge prin venele tuturor membrilor de sex masculin ai familiei noastre.

- Sângele sălbatic?

- Ti-o jur, este asemenea unui blestem, zise Hannah. Scoase o batistă din buzunar și își tamponă ochii cu ea. Sunt atrași de pericol și de riscuri. Această nebunie l-a ucis și pe tata. Acum un an aproape că l-a ucis pe Josh. Și acum fiul meu, Nelson, arată toate semnele că a moștenit și el același gust pentru aventurile violente.

- Înțeleg. Te temi că acest sânge sălbatic va duce la moartea copilului tău. Beatrice se duse lângă Hannah la geam. Nu e de mirare că erai atât de agitată când ai venit la mine.

- Nelson încearcă să mă protejeze, ascunzându-mi adevărul. Hannah suspină în batistă. A plecat de acasă acum câteva luni și s-a mutat într-o locuință proprie.

- Mulți tineri fac asta.

- Știi. Nu-mi spune niciodată ce face și mă vizitează des. Dar recunosc în el același tipar pe care l-am văzut la Josh când era de vârsta lui.

- Bărbații, la acea vârstă, tânjesc să cunoască lumea.

- Crede-mă, sunt perfect conștientă că Nelson nu vrea să-l cocoloșesc. Am încercat să nu mă agit. Hannah încercă să alunge lacrimile ce îi apăruseră în ochi. Dar intuiția îmi spune că face exact ce făcea și Josh la vârsta lui. Noaptea se aventurează în cele mai rele cartiere în căutarea aventurii. Își riscă viața în tripouri. Își petrece timpul cu oameni nepotriviți.

- Cu alte cuvinte, caută neazuri.

- Și, mai devreme sau mai târziu, va da de ele, așa cum a făcut-o și Josh. În cazul lui, neazul s-a numit Victor Hazelton.

- Domnul Smith.

- Da, zise Hannah.

- Înțeleg. Beatrice ezită. Poate ai putea să-i ceri lui Josh să stea de vorbă cu Nelson? Poate ar fi mai ușor pentru un om matur să împingă un tânăr în direcția potrivită.

Degetele lui Hannah se strânseseră în jurul batistei.

- Ultimul lucru pe care îl vreau este ca Josh să-l împingă pe Nelson pe aceeași cale pe care l-a împins pe el Victor Hazelton acum mulți ani.

- Înțeleg, zise Beatrice. Dar în această situație...

Se opri pentru că Sally deschise ușa dintre camere.

- Îmi cer scuze că vă întrerup, doamnă, îi zise ea lui Hannah. Dar am găsit un plic pe perna dumneavoastră când făceam patul. Vă este adresat.

Hannah rămase nemișcată. O privi pe Beatrice.

- Voi stinge lămpile și voi aprinde o lumânare, spuse Beatrice.

capitolul 17

Beatrice o lăsă pe Hannah îngrijorată în dormitorul ei și coborî pe scara principală. Purta rochia ei simplă de zi și o pereche de pantofi cu talpă moale în încercarea de a face cât mai puțin zgomot. Marele conac

se cufundase în sfârșit în tăcere. Lord Alverstoke se culca devreme la reședința lui de la țară, și musafirii lui erau obligați să facă la fel. Nu că oamenii eleganți și plicisii care îi acceptaseră invitația ar fi fost prea deranjați de asta. Aveau oricum alte planuri pentru seară.

Beatrice era perfect conștientă că tăcerea era una înșelătoare. În rolul ei de doamnă de companie, fusese prezentă la suficiente astfel de petreceri ca să știe că atracția principală a acestor evenimente nu era aerul proaspăt și peisajele pitorești de la țară. Iar majoritatea invitaților lui Alverstoke nu erau cu adevărat interesați de colecția lui de antichități egiptene. Puteau să vadă astfel de colecții oricând ar fi dorit vizitând British Museum.

Petrecerile de acest gen erau populare dintr-un singur motiv: ofereau oportunități ideale de a avea parte de aventuri romantice. Întinsul Alverstoke Hall, cu numeroasele sale dormitoare, anticamere, dependințe, grădini și alte locuri ferite privirilor indiscrete, era un loc perfect pentru aventurile ilicite. Beatrice nu se îndoia că numeroasele scări din conac erau deja martore trecerii amanților și seducătorilor între diferitele etaje ale clădirii.

Casa era cufundată în întuneric. Servitorii, evident conștienți la rândul lor de interesul vizitatorilor pentru alte lucruri în afara antichităților, lăsaseră cu grijă un număr de lămpi aprinse. Dar în lumina slabă a acestora și în liniștea relativă ce se lăsase, Beatrice deveni și mai conștientă de strania energie pe care unele dintre obiecte o imprimau atmosferei. Curenții paranormali păreau mai puternici și mai ușor de detectat noaptea.

Ajunse la parter și se opri un moment pentru a se orienta. Locul părea diferit - mai misterios și cumva mai amenințător -, acum că era adâncit în umbră.

Energia arzătoare a obiectelor egiptene o dezorienta, dar mai avea o problemă. Structura inițială a conacului era una străveche. De-a lungul timpului, diferiții ocupanți remodelaseră secțiuni ale clădirii, construiseră aripi noi și adăugaseră etaje. Pe lângă asta, modificări

structurale fuseseră aduse casei pentru facilități moderne, precum iluminarea pe bază de gaz și țevi pentru instalația de apă corespunzătoare. Rezultatul era că Alverstoke Hall devenise un veritabil labirint de pasaje, coridoare și scări care se legau în moduri stranii.

Mai devreme, studiasse drumul spre bibliotecă, dar acum era alarmată de faptul că lucrurile arătau cu totul diferit la lumina lămpilor.

După un moment de reflecție, își continuă drumul. Se cutremură când trecu pe lângă ușile masive, ca de visterie, ce străjuiau salonul cel mare. Încăperea în care se aflau obiectele cele mai de preț de la Alverstoke fusese încuiată peste noapte. Se zvonea că Alverstoke se mândrea cu măsurile de siguranță existente la conacul său. Dar nici un lacăt nu putea să oprească energia negativă ce se strecura pe sub ușile grele.

Respiră ușurată când găsi într-un final galeria lungă și luminată de lună unde stătuse și discutate cu Joshua. Acum avea un reper. Biblioteca se afla la celălalt capăt al acestui culoar.

Galeria era scufundată în umbră, dar văzu flacăra firavă a unei lumânări în depărtare. Privind-o, observă că aceasta se apropia de ea în mod nesigur, de parcă persoana care o ducea ar fi șchiopătat.

Ușurată, se grăbi spre purtător.

O lovitură puternică, urmată de o exclamație de surpriză, o avertiză că făcuse o greșală. Lumina dată de flacăra licări violent pe pereții de piatră.

- La dracu', înjură un bărbat, cu vocea împleticită din cauza băuturii. Obiecte blestemate.

"Cu siguranță nu e Joshua", gândi Beatrice.

Se opri și privi în jurul ei, căutând o scară convenabilă sau o cameră în care să se ascundă. Dar nu mai avea timp. Bărbatul care tocmai se lovise de una dintre statui era aproape lângă ea. În lumina pâlpâitoare a lumânării fața lui îi apărea într-un clarobscur demonic.

Când o văzu, mânia lui se transformă într-o speranță libidinoasă.

- Ei, ei, ce avem noi aici? întrebă el. Trebuie să fii una dintre slujnice. Te pregătești să te întâlnești cu iubițelul, da?

- Ați făcut o mare greșală, domnule, răspunse ea cu răceală. Vaș ruga să vă dați la o parte.

- Nu ești slujnică, nu cu așa un accent. Dar nici guvernantă. Nu sunt copii la Alverstoke. Deci trebuie să fii însoțitoarea vreunei lady.

- Aveți dreptate, domnule, și tocmai îndeplinesc o sarcină foarte importantă pentru angajatoarea mea. Nu va fi mulțumită dacă întârzii.

- Duci un bilețel amantului ei, să înțeleg? Chicoti. Te înțeleg perfect. Duci o viață grea, nu-i așa? Obligată să duci mesaje între iubiți fără să ai și tu unul.

- Am să vă rog din nou să vă dați la o parte, domnule.

El ridică lumânarea mai sus și îi studie fața cu o expresie cinică.

- Nu ești o frumusețe, declară el. N-ai o față remarcabilă, și părul roșu este întotdeauna dezagreabil. Dar am tăvălit și femei mai urâte la Covent Garden. Bărbatul rânji. Soarta îți surâde în seara aceasta. Tocmai mi-am schimbat planurile. Târfa cu care trebuia să mă întâlnesc și-a deschis ușa pentru alt bărbat. Deci, cum îmi ești la îndemână și cum nu sunt într-o dispoziție prea selectivă, hai să-i dăm drumul.

- Îmi pare rău, nu sunt interesată.

Conștientă că dacă încerca să fugă bărbatul ar fi urmărit-o, înaintă decisă, intenționând să treacă pe lângă el. Dar asta se dovedește o greșală tactică. El întinse mâna și o prinse de braț.

- Ba o să fii al naibii de interesată până termin cu tine, răbufni bărbatul. Cine crezi că ești, să-i refuzi pe cei mai importanți ca tine? O femeie de teapa ta ar trebui să fie în genunchi, mulțumindu-mi că-i acord câteva minute din timpul meu. Acum că mă gândesc mai bine, chiar așa ar trebui să începem - cu tine în genunchi. Dacă dovedești vreun talent cu gura, poate reușești

să mă convingi să-ți mai dau câteva lecții în arta amorului.

Așeză lumânarea pe o masă alăturată și se folosi de mâna cu care o ținea pentru a o forța să cadă în genunchi. Cu cealaltă mână își deschise pantalonii.

Ea se întinse spre micul flacon pe care îl avea prins la legătura de chei.

- Dă-mi drumul!

- Ce-ai acolo? Sărurile de mirosit? Sper că nu ai de gând să leșini acum. O să te lași să guști cel mai de calitate mădular din Londra. O să ții minte noaptea asta tot restul vieții, ți-o promit.

- Și tu o s-o ții minte, când mai ataci vreo femeie, spuse ea.

Se răsuci din strânsoarea lui, se ridică în picioare și scoase capacul de la flaconul de săruri de mirosit după care aruncă vreo câteva picături din acesta direct în fața bărbatului.

Șocul creat de amestecul pe bază de piper îl făcu pe atacator incapabil să respire câteva momente. Se holbă la ea îngrozit. Și apoi își închise ochii, forțat de senzația arzătoare. Încercând să respire, îi dădu drumul pentru a se prinde de gât.

- Ce-ai făcut, târfă nebună? șuieră el, luptându-se să respire.

- Nimic permanent. Ea făcu câțiva pași în spate. Sper că în următoarele minute te vei gândi la faptul că nu orice femeie peste care dai este neajutorată și incapabilă să se opună avansurilor tale.

- Nu știi cu cine te-ai pus, vrăjitoare blestemată! Încerca să strige, dar licoarea piperată îi afecta în continuare gâtul. Cuvintele ieșeau trunchiat și abia puteau fi auzite.

- Eu sunt Covington. O să pun să fii arestată.

- Pentru că ți-am aruncat săruri în față? Nu cred să fie suficient.

- Nu sunt săruri de mirosit.

- Nimeni nu va afla asta, îl asigură ea. Rănile nu sunt permanente.

- Atunci o să mă asigur ca angajatoarea ta să te dea afară fără scrisoare de recomandare. Se lasă în genunchi. Ești prea bătrână să-ți mai câștigi traiul pe străzi. O să ajungi în casa datornicilor, blestemată să fii!

O bătaie slabă, dar constantă, se auzi din dreptul unei uși de la capătul culoarului. O umbră întunecată apăru. În lumina lunii, Beatrice putu să vadă că Joshua nu mai era deghizat. Se opri ca să stingă lumânarea.

- Acolo erai, draga mea, spuse Joshua. Mă întrebam de ce întârzii. M-aș oferi să te ajut, dar, ca de obicei, pari să ai situația sub control.

- Cine ești? Cine e acolo?

Covington se întoarse când auzi vocea lui Joshua, dar ochii îi erau plini de lacrimi.

- Trebuie să mă ajutați, domnule. Am fost atacat de această femeie, otrăvit, cred.

- Va trăi, îl asigură Beatrice pe Joshua. Dar va trece un timp până ce efectul sărurilor mele va dispărea.

- Deci nu mai are rost să ne pierdem vremea pe aici, concluzionează Joshua. Avem alte lucruri de discutat.

- Ai dreptate, consimți Beatrice.

Trecu rapid pe lângă Covington și i se alătură lui Joshua.

- Ajutor! strigă Covington pițigăiat. Creatura m-a ucis. Ajutor!

- Ai auzit-o pe doamna, spuse Joshua. Vei trăi. Nu sunt convins că acesta este deznodământul cel mai fericit, dar probabil că va provoca mai puțină agitație decât celălalt deznodământ posibil. Dar, crede-mă, dacă o mai deranjezi în vreun fel, vei avea parte de un final cu totul diferit.

- Cine naiba ești și de ce te agiți pentru târfa asta neînsemnată? Este doar însoțitoarea cuiva.

- Suficient, zise Joshua, cu o voce joasă, dar letală. Ai fost avertizat.

Sprijinindu-se în baston, se aplecă și îl prinse pe Covington de gât cu o mână puternică. Covington rămase nemișcat și se prăbuși pe podea, inconștient.

- La naiba, spuse Beatrice. Sper că nu l-ai ucis. Oricât aş aprecia gestul, ar duce la probleme fără sfârșit.

- Ai totuși încredere în mine, domnișoară Lockwood. Nu sunt niciodată neatent când vine vorba de meseria mea. Fii sigură că se va trezi peste câteva minute. Cu puțin noroc, nici nu te va ține minte, dar dacă o face și rămâne o problemă, voi găsi eu o soluție permanentă.

- Foarte bine atunci.

- Haide, să nu mai pierdem timpul. Ai venit pentru că ai vești pentru mine. Putem fi singuri în bibliotecă.

Când mâna lui puternică îi cuprinse brațul, Beatrice avu parte din nou de acea senzație de șoc entuziasmant al tuturor simțurilor. Indiferent ce le rezerva viitorul, avea să țină minte tot restul vieții acești fiori care îi provocau o tulburare adâncă. „Nu îl voi uita niciodată pe acest bărbat.“

Degetele lui Joshua deveniră țepene preț de o clipă. Simțise și el acea senzație a contactului lor fizic. Beatrice se întrebă cum interpreta el aceste momente de legătură dintre ei. Probabil că el avea vreo explicație logică, își zise, amuzată, probabil ceva legat de electricitatea statică.

O conduse pe culoar și apoi intrară pe o ușă. Ea trecu în fața lui în camera luminată de lună. Inspiră mirosul cărților legate în piele și a mobilei vechi, des lustruite.

Joshua îi dădu drumul la braț fără tragere de inimă, sau cel puțin așa simți ea. Închise și încuie ușa. Când se întoarse cu fața la ea, Beatrice putu să simtă energia din atmosferă. Pentru întâia oară, își dădu seama că el era cuprins de o furie rece.

- Te-a rănit în vreun fel ticălosul? întrebă el.

- Nu, nu chiar. Sunt teafără. Nu este prima oară când am de-a face cu un bețiv, cu un depravat. Astfel de întâlniri fac parte din riscurile meseriei. De aceea toți agenții

de la Flint & Marsh au la ei noile săruri de mirosit ale doamnei Marsh.

- Nu-mi place ideea că ești forțată să ai de-a face deseori cu bărbați ca acest Covington.

- Vorbind la modul general, oamenii precum Covington pot fi evitați, îl liniști ea.

- Nu asta era ideea.

- Și care era ideea? îl întrebă ea, fără să înțeleagă.

- N-ar trebui să fii pusă în situații în care să fii nevoită să te aperi.

Ea își ridică bărbia.

- Așa îmi câștig eu existența, domnule Gage. Și având în vedere felul în care dumneata ți-ai câștigat-o în trecut, nu cred că ești în măsură să critici.

- Drăcia dracului! exclamă el înflăcărat. Apoi expiră puternic. Aici îți dau dreptate. Ce naiba ai în sticluta de săruri? A funcționat de minune.

- Doamna Marsh a creat recent amestecul în laboratorul ei. Dă fiecărei agente o astfel de sticlută. Cred că se bazează pe o formă concentrată de ardei roșii extrem de iuți.

- De multă vreme admir abilitățile de chimist ale doamnei Marsh, zise Joshua.

- I-a venit ideea acestei soluții pe bază de ardei după ce angajata unei alte firme, o bună prietenă de-a mea, Evangeline Ames, aproape că a fost ucisă. După acea poveste de la Crystal Gardens, doamnele Flint și Marsh au ajuns la concluzia că agentele trebuie să aibă un mijloc de autoapărare puțin mai discret ca un pistol.

- Armele de foc sunt utile în felul lor, dar adesea provoacă mai multe probleme decât rezolvă, consimți Joshua. Și nu sunt tocmai discrete. Poliția tinde să observe când cineva este împușcat.

- Clienții noștri apelează la noi tocmai datorită acestei discreții, confirmă Beatrice, fără să-și ascundă mândria. Agenții Flint & Marsh intră în casele cele mai exclusiviste, care aparțin celor mai înstăriți oameni.

Scopul nostru este să rămânem neobservate cât mai mult posibil.

- Acesta este scopul oricărui detectiv bun, zise Joshua.

- Întrucât tot vorbeam despre autoapărare, aş fi interesată să aflu câte ceva despre acest truc pe care l-ai folosit şi cu Euston şi cu Covington.

- Te rog să nu o iei ca pe-o insultă, dar nu este o tehnică foarte utilă pentru o lady. Este nevoie de o putere deosebită, ca să nu mai vorbesc de antrenament şi exerciţiu.

- Oh, înţeleg.

- Nu trebuie să fii dezamăgită, zise el. Era amuzat. Eşti şi așa foarte bine înarmată. Să trecem la celălalt lucru. Presupun că mi-ai făcut semn cu lumânarea pentru că ai fost contactate de şantajist?

- Da. Beatrice scoase bileţelul din buzunar şi îl înmână.

- Când eu şi sora dumitale ne-am retras să ne odihnim, am găsit acest bilet. Era pe perna lui Hannah într-un plic adresat ei. Este scrisul unui bărbat. Sunt sigură de asta.

Joshua aprinse o lampă şi citi cu voce tare.

Salonul cel mare. La ora trei fix. Uşile vor fi deschise. Trimiteţi doamna de companie cu banii. Dacă ea este văzută, nimeni nu o va băga în seamă. Dumneavoastră, în schimb, aţi putea atrage atenţia. Spuneţi-i însoţitoarei să lase banii în cutia de piatră de la picioarele sarcofagului. Dacă aceste instrucţiuni nu sunt urmate cu exactitate, prima dintre numerele de dezvăluiri despre evenimentele din noaptea de 9 ianuarie va fi trimisă presei.

Joshua ridică privirea de la bilet. În lumina lumânării, Beatrice putu să vadă că era foarte concentrat.

- Specifică în bilet că dumneata trebuie să dai banii.

- Are o logică clară. Dacă eu umblu noaptea pe coridoare, nimeni nu-mi va pune întrebări. Dacă Hannah este văzută în afara dormitorului ei, vor urma bârfe. Șantajistul nu vrea să pună cineva vreo întrebare.

- În salonul cel mare se află cele mai de preț obiecte din colecția lui Alverstoke. Este bine închis noaptea, cu cele mai moderne lacăte, observă Joshua.

- De unde știi că sunt moderne? întrebă ea.

- I-am privit pe Alverstoke și pe majordomul lui încuind camera pentru noapte.

- Ai pândit prin casă în seara aceasta, domnule?

- Așa cum spunea fostul meu angajator: „Cunoaște terenul și vei putea să prezici strategia adversarului tău“.

- Ah, da, misteriosul domn Smith, cunoscut și ca Victor Hazelton?

Sprânceană lui Josh se ridică.

- Se pare că Hannah ți-a împărtășit multe lucruri.

- Aș spune că domnul Smith al dumneavoastră are multe în comun cu fostul meu șef. Lui Roland îi plăcea să spună, „Cunoaște-ți publicul, dar asigură-te ca publicul să nu te cunoască pe tine. Pe scenă, misterul este totul“.

- Excelent sfat, zise Josh cu gravitate.

- Da, ei bine, este evident că oricine i-ar fi trimis acest bilet lui Hannah are acces la cheia de la salon. Un gând o făcu pe Beatrice să își țină respirația. Crezi că Lord Alverstoke are ceva de-a face cu asta?

- Nu, răspunse Joshua. Continuă cu o încredere rece: Credeam că am fost clar, temperamentul și excentricitățile lui Alverstoke fac imposibil să ți-l imaginezi ca șantajist. În orice caz, dispune de o avere considerabilă. Nu are nevoie să-și asume riscuri șantajându-i pe alții. Sunt destul de sigur că este doar un pion în afacere, că nu are idee ce se întâmplă.

- Cât de dificil ar fi să fure cineva cheia de la salon? întrebă Beatrice.

- Din ce-am observat eu în seara asta, n-ar fi foarte greu. Dar hoțul ar trebui să cunoască bine casa și obiceiurile celor din ea. Joshua se opri și se gândi un moment. Există o alternativă, desigur. Ar fi putut să-l mituiască pe unul dintre servitori. În orice caz, furtul cheii este cel mai ușor de explicat aspect al întregului caz.

- Întrebarea este de ce această complicație de a folosi acest salon pentru plata banilor într-un șantaj? Beatrice bătu cu un deget pe masă, gândindu-se. Sunt mii de locuri ferite la Alverstoke Hall, ca să nu mai spun de grădinile ce înconjoară locul. De ce să nu fie lăsați banii într-un loc mai accesibil, mai ferit privirii, unul care să nu necesite riscul furtului unei chei?

- O întrebare foarte bună, domnișoară Lockwood. Răspunsul este evident.

Ea se încruntă.

- Da?

- Salonul cel mare este camera pe care șantajistul are impresia că poate să o controleze. Este cu siguranță locul în care nu așteaptă nici un vizitator nedorit, intrucât a fost închis peste noapte.

- Da, desigur, zise Beatrice. Era cuprinsă de admirație. Chiar în acest moment, diverși musafiri se furișează prin conac în căutarea unor locuri discrete pentru aventuri romantice. Dar nimeni nu se va obosi să încerce să intre în camera cu antichități, pentru că toți știu că este încuiată. O observație genială, domnule. Chiar ești bun la astfel de lucruri.

- Încerc.

Ea ignoră umorul sec din tonul lui.

- Pe lângă asta, ce femeie ar fi într-o dispoziție romantică, înconjurată fiind de o asemenea energie întunecată, de mormânt și de templu?

- Unele ar putea să considere astfel de lucruri ca fiind... exotice. Joshua vorbise de parcă s-ar fi gândit serios la cele spuse. Ca inspirație pentru imaginație.

Ea strâmbă din nas.

- Acum râzi de mine, domnule.

- Îmi cer scuze. N-am putut rezista.

- Ai fost foarte clar în privința disprețului dumitale față de paranormal, zise ea. Spune-mi, n-ai simțit niciodată ceva care să nu poată fi explicat, domnule Gage?

- Frecvent. Dar faptul că n-am putut să explic lucrurile nu înseamnă că toate acele evenimente au fost de natură paranormală. Doar că știința nu a găsit încă răspunsurile.

- Dar ai supraviețuit într-un domeniu periculos atâția ani, observă ea. Asta mă face să cred că intuiția dumitale este foarte dezvoltată, poate chiar de natură paranormală.

- Faptul că am avut încredere în așa-zisa mea intuiție este motivul pentru care acum sunt forțat să mă folosesc de acest baston și pentru care copiii se holbează la fața mea când trec pe stradă.

- Îmi cer scuze, zise ea, dându-și seama de greșeala făcută. N-am vrut să aduc vorba despre trecutul dumitale, nu în seara aceasta.

- Aș aprecia dacă nu ai aduce vorba despre el în nici o altă seară, răspunse el.

- Înțeleg, este un subiect dificil pentru dumneata. Se simțea din ce în ce mai nefericită. Cât privește planul nostru din seara asta, presupun că vei supraveghea salonul cel mare după ce plec, pentru a vedea cine intră ca să ridice banii?

Joshua zâmbi.

- Vorbești de parcă ai avea ceva experiență în cazurile de șantaj.

- De fapt, chiar am. De când lucrez la Flint & Marsh, am avut clienți care au fost șantajați. Este o problemă destul de comună în cercurile pentru care lucrăm noi. Toată lumea are secrete. Oamenii bogați cu secrete sunt întotdeauna vulnerabili încercărilor de șantaj.

- Naș fi crezut niciodată că ai avut vreodată un caz atât de serios precum șantajul.

- Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, cu ce crezi că se ocupă de fapt un agent de la Flint & Marsh?

- N-am vrut să te jignesc.

- Dar ai reușit.

- Îmi cer scuze. El privi spre pendula înaltă din colț. Ca să-ți răspund la întrebare, da, voi supraveghea intrarea din salon în această seară. Voi fi acolo când intri. După ce ieși, voi aștepta sosirea șantajistului.

Ea își drese vocea.

- Pot să te întreb ce anume intenționezi să faci cu el atunci când îl prinzi?

- Intenționez să am o conversație informativă cu el.

Beatrice își dădu seama că nu avea să afle mai multe de la el.

- Înțeleg, zise ea.

- Te voi însoți până la etajul unde se află camera dumatilă.

- Am coborât pe scara principală pentru că m-am gândit că scările servitorilor vor fi destul de ocupate în seara asta.

- Un plan bun, dar scara principală este totuși prea publică pentru gustul meu, zise Joshua. Nar fi bine să fim văzuți împreună urcând spre etajul cu dormitoare. Vom utiliza alte scări, pe care le-am descoperit mai devreme, atunci când exploram casa. Conacul este plin de scări uitate. Cea pe care am găsit-o eu pare să fie închisă de ani întregi.

Dădu lampa la minimum, deschise ușa și cercetă galeria întunecată. Satisfăcut, se dădu la o parte, lăsând-o pe ea să iasă pe hol.

- Nu pierdeți vremea, domnișoară Lockwood, spuse el din spate.

- Nici nu intenționez, domnule Gage.

Ea își prinse fustele și străbătu galeria rapid, prefăcându-se că nu aude bufnitura înăbușită a bastonului lui pe covorul din spatele ei.

Merse și mai rapid, aproape fugind. El îi ceruse să nu piardă vremea. Dacă el alegea să o urmeze și nu putea ține pasul, era problema lui, se gândi ea. Într-adevăr, omul era insuportabil.

Fu ușurată să vadă că Covington nu se mai afla întins pe podeaua galeriei.

- Ți-am spus că se va trezi în câteva minute, rosti Joshua pe un ton scăzut. Nu-ți face griji, mă îndoiesc că va ține minte ce s-a întâmplat aici.

- Sper să ai dreptate.

- Dacă încearcă să-ți facă probleme, mă asigur eu să uite definitiv tot ce s-a întâmplat între voi.

Duritatea cuvintelor lui o făcură pe Beatrice să înghiță în sec.

- Oh, zise ea. Mulțumesc.

- Cu plăcere. Apropo, ușa spre scările pe care le-am menționat acum câteva momente se află în față, spre dreapta, chiar la intersecția coridoarelor.

Ea se opri, încercând să vadă prin întunericul ce ascundea holul alăturat.

- Nu văd intrarea în hol, spuse ea.

El o ajunse și o prinse din nou de braț, făcând-o să inspire adânc.

- Îți arăt eu, zise el.

- Serios vorbind, nu este nevoie să mă însoțești până în cameră.

- Nu vin chiar până acolo. Vreau să mă asigur că nu ești atacată din nou.

- Dar este ridicol, se apără ea. Pot să am și singură grijă de mine, domnule Gage.

Era pe punctul să se lanseze într-o pledoarie aspră, dar, deodată, avu loc o schimbare de atmosferă. Privi spre el și văzu că el se uita dincolo de ea, spre capătul culoarului.

- Ce este? îl întrebă.

Apoi văzu cuplul care venea din acea direcție. Râsul seducător al unei femei, urmat de o voce masculină afectată de alcool.

- Haide, draga mea. Mai devreme am văzut mai multe camere goale în aripa vechea a casei. Cred că putem avea parte de intimitate acolo.

- Insist să aibă și pat, declară femeia, chicotind. N-am să te las să profiți de mine în grădină, ca ultima oară. A fost neconfortabil, ca să nu mai vorbesc că mi-ai stricat rochia.

- Sunt sigur că vom găsi un loc mai potrivit.

Cuplul era mai aproape acum. Beatrice își suprimă un mormăit de frustrare. În scurt timp, cei doi aveau să observe că nu erau singuri pe culoar.

- Nu avem ce să facem, șopti ea. Trebuie să fim și noi la fel de nerușinați. Trebuie să ne prefacem că suntem tot un cuplu în căutarea unui loc privat.

- Un plan excelent, zise Joshua. De ce nu m-am gândit și eu la asta?

Tonul sec cu care rostise aceste cuvinte o făcu să realizeze că el se gândise deja la o strategie similară. Înainte să îl poată informa că îl găsea cam arogant, el o trase în umbra adâncă a unei firide din apropiere. Un pedestal cu un mic sfinx de cuarț ocupa centrul spațiului.

Simțurile ei se ascuțiră intuitiv. Avu timp să remarce umbrele slabe ce emanau din sfinx și apoi se trezi în brațele lui Joshua. El își propti bastonul de pedestal și se poziționă astfel ca umerii lui largi să fie întorși spre persoanele care se apropiau, ascunzându-i ei fața.

Îi acoperi gura cu a lui.

Un fulger îi dansă în simțuri. Și în acel moment știu că nimic nu avea să mai fie la fel.

capitolul 18

Șantajistul deschise ușa salonului mare. Cheia zornăi în lacăt. Nu înțelegea de ce îi tremura mâna, dar nu avea ce să facă - era extrem de emoționat; mult mai neliniștit decât crezuse că avea să fie. Dar apoi, era vorba de o sumă mare de bani, mai mulți bani decât văzuse în viața lui.

Ajunsesse departe, gândi el cu mândrie. Din zilele lui de început, de lacheu care fura mărunțișuri de la angajatorii lui înstăriți la cariera de escroc mărunț, reușise mereu să își asigure un trai modest. Dar acum era pe punctul de a intra în rândurile oamenilor plini de succes. Această seară urma să fie începutul. Din acest moment urma să ducă o viață diferită - o viață de lux - și toată finanțată de cei din clasele superioare, care aveau să plătească oricât pentru ca secretele lor să rămână ascunse.

Reuși în sfârșit să deschidă ușa și se strecură în întunericul adânc ce învăluia camera plină de obiecte istorice. Sentimentul de neliniște ce îi agitase nervii toată seara se intensifică, transformându-se într-o senzație mult mai amenințătoare. Preț de câteva bătăi de inimă, avu dificultăți în a respira.

Atmosfera locului era de vină, își spuse el. Unele dintre antichitățile din jurul lui fuseseră luate din morminte, până la urmă - morminte străvechi, dar oricum morminte. Teama ce îl cuprinsese nu era cu mult diferită de neliniștea ce îl învăluia atunci când era nevoit să străbată un cimitir noaptea.

Un bărbat trebuie să se păzească și de efectele propriei imaginații.

Închise ușa și băjbâi prin întuneric până reuși să aprindă felinarul. Respiră un pic mai relaxat atunci când lumina gălbuie îi dezvălui câteva dintre lucrurile ascunse de întunericul din preajma lui. Apoi văzu umbrele diavolești ce se mișcau printre obiecte și un fior îl străbătu până în măduva spinării. Era înfricoșător de ușor să își imagineze că era înconjurat de zeei și demonii infernului egiptean.

Se trezi lângă o statuie de granit cu corpul de bărbat și capul de șoim. În lumina felinarului, ochii zeului păreau să strălucească plini de viață.

Se îndepărtă rapid de acesta și se grăbi spre platforma mare de piatră pe care se aflau sarcofagul masiv și cutia de piatră. Felinarul i se legăna în mână. Tremura

mai tare ca niciodată. Mirosul slab de tămâie umplea încăperea.

„Vino-ți în fire, omule. Nu ai niciun motiv de teamă în camera asta. Doar o colecție de antichități care ar trebui să fie la muzeu.“

Dar teama îi creștea cu fiecare pas făcut. Siluetele monstruoase din jurul lui păreau să își schimbe forma în umbră. Mai devreme, auzise lumea vorbind despre blesteme. Unii dintre musafiri râseseră de asemenea idei. Așa făcuse și el. Dar acum avea îndoieli.

„Nu te mai gândi la blesteme și morminte. Gândește-te la bani.“

Planul era simplu. Urma să se ascundă prin îngrămădeala de obiecte și să aștepte ca însoțitoarea lui Hannah Trafford să aducă banii. Aceasta fusese instruită să îi lase în cutia de piatră care se afla la baza sarcofagului. De îndată ce ea lăsa banii, el urma să îi ia și să se facă nevăzut.

Văzu respectiva cutie de piatră. Lumina pâlپătoare a lămpii îi arată silueta unei pisici înconjurată de o scenă de vânatoare sculptată în cuarț. Auzise pe cineva spunând că acea cutie era de fapt un sarcofag în miniatură menit să adăpostească trupul mumificat al unei pisici, dar nu credea asta. Nu își putea imagina că cineva ar fi depus atâta efort doar ca să îngroape o pisică.

Nu că i-ar fi păsat prea mult de menirea inițială a cutiei. Tot ce conta în acea seară era ca banii să fie puși în ea.

De îndată ce lua banii, avea să se întoarcă în camera lui de la etajul de mai jos. A doua zi urma să dispară. Nimeni nu avea să îi observe dispariția. Nimeni nu o făcea vreodată. Deghizarea lui era perfectă. Era doar un servitor printre atâția alții ce își însoțeau stăpânii la această petrecere de la țară în weekend.

Felinarul lumină și sarcofagul când trecu pe lângă el. Își feri privirea și încercă să nu se gândească la legendele ilogice și la poveștile spuse de Lord Alverstone invitaților săi în acea seară. Dar era dificil să nu se gândească

la imaginile fantastice pe care lordul le evocase când descriesese cu atâta entuziasm practicile de îmbalsămarea străvechilor egipteni. „... Creierul și celelalte organe vitale sunt îndepărtate cu unelte speciale, corpul e împachetat în sodă cristalizată ca să se usuce, se rostesc descântece magice...”

Trebuia să nu se mai gândească la moarte și să se concentreze la viitorul lui de om bogat.

Văzu un altar masiv de piatră. Acela avea să fie o ascunzătoare ideală. De acolo putea să o privească pe însoțitoarea lui Lady Trafford lăsând banii, fără ca aceasta să îl observe.

Mirosul de tămâie devenea tot mai puternic. Fumul îl amețea. Pentru prima oară, se întrebă de unde provenea. Unul dintre servitori probabil că fumase înainte să închidă camera pentru noapte.

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce devenea mirosul de tămâie mai puternic?

Îi trecu prin minte că poate nu era singur în încăperea și îl străbătu un fior rece. Ținu felinarul sus, cercetând umbrele din jurul lui.

- Cine e acolo? întrebă el, încercând să sune autoritar, precum valetul drept care se dădea. Ieși de acolo, oriunde te-ai afla. Nimeni nu are voie să fie aici în timpul nopții.

Cineva sau ceva se agită în umbrele întunecate dintre două statui mai înalte. O siluetă înaintă spre el. În lumina galbenă a felinarului, văzu cu groază că unul dintre zei se trezise la viață. Avea corpul unui bărbat și cap de șacal.

Șantajistul își aminti descrierea făcută de Alverstoke zeului asociat cu moartea și îmbalsămarea. *Anubis*.

- Nu.

Șantajistul se străduia să respire. Acel unic cuvânt ieșise ca o șoptă răgușită. Anubis ridică un pumnal.

- Pune felinarul pe altar, îi ordonă zeul.

Vorbea însă cu un puternic accent rusesc.

- Tu, șopti șantajistul.

- Felinarul.

Alama zăngăni pe granit când șantajistul așeză felinarul pe altar.

- Despre ce e vorba? dori el să afle. De ce porți masca asta ridicolă?

- Asta nu te mai privește pe tine.

- Vezi că noi am avut o înțelegere.

- Serviciile tale nu îmi mai sunt necesare.

Șantajistul se poticni în spate și se lovi cu putere de altarul de granit. Încercă să țipe, dar teama i se strânse ca un pumn în plămâni.

Văzu pumnalul strălucind în lumina infernală, simți șocul rece când acesta lovi și apoi nu mai știu nimic.

capitolul 19

Șocul încărcat de electricitate al îmbrățișării o făcu pe Beatrice să înțepenească. Crezuse că se obișnuise deja cu aceste impulsuri scurte care o străbăteau de fiecare dată când o atingea Joshua. Dar fusese complet nepregătită pentru acel sărut ce o lăsase fără suflare.

Își aminti agitată că nu era prima oară când fusese sărutată. Mai mult, acesta era un sărut aranjat, doar pentru a păcăli cuplul de pe hol. Nu era un sărut real.

Dar îl simțea mai real ca sărutul împărtășit cu Gerald înainte ca el să fugă cu clarvăzătoarea. Atunci fusese destul de dezamăgită de săruturi în general și se întrebase dacă pasiunea nu era cumva supraestimată. Acum, în această seară, înțelese că ceea ce fusese între ea și Gerald era doar un flirt trecător.

Sărutul lui Joshua, pe de altă parte, era poarta spre o pasiune înflăcărată, despre care citise doar în romanele senzaționale scrise de prietena ei Evangeline. Era genul de senzație arzătoare care copleșea simțurile și rațiunea. O pasiune care putea să facă o femeie să își asume riscuri.

Gura lui Joshua era caldă și flămândă pe a ei, de parcă ar fi cerut - ar fi avut nevoie - de un răspuns. Îmbrățișarea lui era aprigă și devastator de puternică, dar nu se simțea amenințată. Chiar dimpotrivă, se bucura de forța lui. Era strivită de el - abia putea să respire -, dar senzația era amețitoare. Atmosfera era cuprinsă de o căldură necunoscută. Simțirile i se aprindeau în moduri pe care nu le mai cunoscuse.

Uită de cuplul care se apropia și își aruncă mâinile în jurul gâtului lui Joshua, permițându-și să se cufunde în el. El gemu și își dezlipi gura de a ei doar cu un mare efort.

- Miroși atât de bine, reuși el să spună aproape de gâtul ei. Aș putea să mă îmbăt cu parfumul tău. Vreau să mă îmbăt cu el.

Pulsul ei o luă razna, și nu din cauza pericolului de a fi descoperiți. Era sigură că Joshua nu se mai prefăcea.

- Joshua, șopti ea.

Și cuplul ajunse la ei. Beatrice auzi râsul înăbușit al femeii. Bărbatul pufni desfrânat.

- Se pare că ăștia doi n-au mai avut răbdare să găsească un pat.

- Să nu-ți vină vreo idee! anunță femeia tăios. Cu siguranță nu am să o fac într-un prag, ca o târfă oarecare.

Joshua rămase nemișcat, cu fiecare mușchi tensionat. O senzație rece ca gheața umplu încet atmosfera. Beatrice își dădu seama că era pe punctul să se întoarcă și să infrunte cuplul. Își strânse degetele pe umerii lui.

- Dragule, zise ea, vorbind pe ceea ce spera că era un ton provocator. *Nu te opri.*

Îl putu simți pe Joshua luptându-se să-și înfrâneze valul de furie rece.

- Te rog, zise ea.

Bărbatul răsă. Femeia chicoti. Amândoi porniră în grabă mai departe.

Beatrice rămase din nou singură cu Joshua.

- Îmi cer scuze, zise el rigid. N-am vrut să fii supusă la asemenea insulte.

Ea își dădu seama că duritatea îmbrățișării lui îi desprinsese câteva șuvițe din coc. Inspiră adânc, se liniști și începu să-și aranjeze părul.

- Eu îmi câștig existența ca detectiv particular, prefăcându-mă că sunt o doamnă de companie, zise ea, încercând să își calmeze respirația. Înainte de asta, am avut o carieră de parapsiholog în slujba unui individ evident implicat în șantaj. Te asigur, e nevoie de mai mult decât câteva comentarii răutăcioase din partea unora mai importanți ca mine ca să mă simt insultată.

- Nu sunt mai importanți ca tine.

Ea se opri din aranjatul părului.

- Poftim?

- Ești mult mai bună ca ei, spuse el. Îi atinse obrazul. Mai bună ca temperament, caracter, în orice mod imaginabil. Ești... uimitoare, Beatrice.

Uimită, nu putu decât să se uite fix la el, conștientă că rămăsese cu gura căscată.

- Oh! exclamă ea.

Și nu mai spuse nimic. Nu se putu gândi la nimic.

El închise cu blândețe gura cu muchia palmei. Și apoi o sărută din nou, un sărut ușor, rapid, într-o manieră afectuoasă, dar și stăpânitoare, și plin de o promisiune viitoare.

Dar înainte ca ea să își poată aduna gândurile, el întrerupse îmbrățișarea, o prinse de braț și o trase pe coridorul alăturat.

Deschise o ușă. Lumina slabă a felinarelor din galerie se revărsă și peste vechile trepte de piatră ale unei scări în spirală.

- Duce spre etajul unde se află dormitorul tău, spuse Joshua. Rămâi lângă zid. Treptele sunt destul de înguste la exterior și nu există balustradă.

Ea cercetă scara, descurajată. Odată ce ușa de la hol se închidea, aveau să fie cufundați în întuneric. De nicăieri, amintirile evadării ei din biroul lui Fleming

o invadară brusc. Dar măcar atunci avusese la îndemână un felinar. Încercă să se pregătească, dar știu că nu putea să înfrunte întunericul absolut al scării, chiar și cu Joshua lângă ea.

- Îmi pare rău, nu pot urca aceste scări fără să am lumină, zise ea.

- Nu m-am gândit la asta.

Închise ușa dinspre hol, acoperind lumina dată de lămpile cu gaz. Când se lăsă întunericul complet, Beatrice simți cum începe să o cuprindă spaima. Începu să tremure. Nu mai putea respira. Tentaculele fricii o strânseseră cu putere. Știa că era o reacție lipsită de logică. Nu exista nici un pericol. Dar conștientizarea acestui fapt nu îi calma cu nimic nervii.

- Joshua, îmi pare rău să-ți spun, dar nu mai pot sta aici multă vreme, șopti ea. Apreciez părerea ta bună despre curajul meu, dar adevărul este că am o anumită slăbiciune a nervilor atunci când vine vorba de locuri întunecate, închise.

- Asta nu este o slăbiciune, este un lucru firesc. Spațiile întunecate, închise, pot fi periculoase.

Ea auzi o scrâșnitură. O scânteie luminoasă apărură arzând constant, alungând întunericul. Joshua aprinsese un chibrit.

- Este suficient? întrebă el încet. Va dura câteva minute, suficient ca noi să ajungem la etaj.

Beatrice inspiră adânc.

- Ți mulțumesc.

Își prinse fustele și porni spre scară, atentă să calce pe partea cea mai lată a fiecărei trepte. Puse o mână pe zid pentru a-și recăpăta echilibrul. Joshua o urmă, cu bastonul lovind apăsat fiecare treaptă.

Când ajunseră la etajul de sus, Beatrice fu ușurată să vadă un mic palier și o dungă firavă de lumină sub o ușă.

- Se deschide într-o debara care, la rândul ei, dă în hol, îi spuse Joshua.

Stinse chibritul și deschise ușa. Beatrice intră într-un mic spațiu de depozitare. La capătul îndepărtat al micii încăperi văzu o altă fâșie de lumină, mai strălucitoare, pe sub ușa de la hol. Nervii i se calmară. Micul calvar luase sfârșit.

Joshua ascultă la ușa de la hol câteva secunde.

-Nu este nimeni în apropiere. Ar trebuie să reușești să ajungi în cameră fără să fii văzută. Dar dacă apare cineva, spune-le că ai o sarcină de îndeplinit pentru angajatoarea ta. Nimeni nu va contrazice o asemenea poveste.

-Te asigur, sunt capabilă să-mi inventez propriile povești de acoperire, zise ea cu răceală.

-Așa este. Îmi pare rău. Nu mai sunt în domeniu de ceva vreme. Nu sunt obișnuit să lucrez și cu alți detectivi particulari.

Ea bănuia că el zâmbea, dar era prea întuneric ca să fie sigură, așa că se hotărî să îl ignore.

Joshua întredeschise ușa și cercetă holul.

-Drumul este liber, anunță el.

Ea trecu de el și apoi se opri, amintindu-și ceva.

-Era să uit. Ți-am adus asta.

Scoase o sticlută din buzunar și i-o înmână. Când o luă, degetele ei le atinseră pe ale lui, și ea mai simți o furnicătură. Micile șocuri de intimitate deveneau mai puternice, se gândi ea.

-Ce este? întrebă el.

-O băutură tonică pentru durere. Doamna Marsh a făcut-o în laboratorul ei. Întotdeauna călătoresc cu o astfel de sticlută la mine. M-am gândit că poate ai vrea și tu. Cred că te va ajuta cu durerea de la picior.

-Mulțumesc, zise el, dureros de politicoș, dar nu fără să aprecieze gestul.

Îi dădu însă înapoi sticlută.

-Având în vedere talentul de chimist al doamnei Marsh, bănuiesc că funcționează foarte bine. Dar nu folosesc niciodată medicamente obținute din mac. Îmi afectează gândirea.

Beatrice zâmbi în umbră.

- Nu sunt deloc surprinsă că ai refuza un opiaceu.

- Mă știi atât de bine deja?

- Normal că nu ai vrea să iei ceva care să-ți întunece judecata sau talentul.

- Talentul?

Vocea lui redevenise ușor arțăgoasă.

- Mă ierți, zise ea cu atenție. Nu mă refer la un talent paranormal, desigur. Voiam să spun puterile tale dezvoltate prin observație și logică. Crede-mă, îți înțeleg frica de opiacee. Dar fii sigur că nu s-a folosit mac pentru acest tonic. Doamna Marsh folosește acid salicilic din salcie și alte plante. Este propria ei rețetă. Foarte bună pentru febră și alte tipuri de durere. Își tratează în mod regulat reumatismul cu ea. Prietenii mei au luat cu toții o doză sau două pentru dureri de cap.

- Nu-mi place nici un fel de medicament.

- Serios? Deci vrei să-mi spui că nu ai băut niciodată un pahar de coniac sau de whisky noaptea, când durerea devine foarte puternică?

Urmă o pauză scurtă.

- Recunosc asta, zise el. Dar e ceva diferit.

- Ești mereu atât de încăpățânat și de inflexibil, domnule Gage? Sau doar în relațiile cu mine ești atât de lipsit de logică?

- Doar în relațiile cu tine, cred.

În întuneric, ea putu să simtă cum el redevenea tensionat. Își spuse că nu dorea să îi vadă din nou acea latură.

- Nu contează, zise ea. Poți să folosești ce a făcut doamna Marsh sau nu, cum dorești. Nu-mi mai pierd timpul certându-mă cu tine. Dacă te dai la o parte, o să mă întorc la mine în cameră.

- Înainte să pleci, zise el încet, mai este un lucru pe care aș vrea să-l aflu.

- Și anume?

- În hol, când ne-am sărutat acum câteva minute, nu mai simțeam nici o durere. Îmbrățișarea ta a fost remarcabil de terapeutică.

- Dacă acel comentariu s-a dorit amuzant, nu a fost.

- Sunt serios.

Părea serios, se gândi ea. Avu impresia că el încerca să afle logica din spatele observației și că nu prea reușea.

- Da, bine, riscam să fim descoperiți, zise ea înțepată. Astfel de momente încărcate de adrenalină au tendința să ne facă să ignorăm temporar chiar și durerile cele mai săcâitoare. Sunt sigur că ești conștient de asta, având în vedere fosta ta carieră.

- Știi totul despre efectul de amortăală pe care agitația violentă îl are asupra corpului, răspunse el nerăbdător. Dar acel cuplu din hol nu reprezenta un risc serios. Nu, domnișoară Lockwood, sunt convins că sărutul tău m-a făcut să uit de durerea de la picior.

Ea își drese vocea.

- Așa cum ai spus, ai petrecut recent o perioadă îndelungată la țară. Eu trebuie să plec. Suntem în mijlocul unei investigații, dacă ții bine minte, iar eu trebuie să duc banii unui șantajist.

El deschise ușa mai larg și se dădu la o parte. Beatrice trecu pe lângă el și se grăbi pe hol, spre camera ei. Știa că el o privise până când ajunse în siguranță înăuntru.

capitolul 20

Joshua așteptă până ce ușa de la dormitorul lui Beatrice se închise și apoi se îndreptă înapoi spre parter, coborând vechea scară. Fu cuprins de durere la fiecare pas. Întotdeauna îi era mai greu să coboare scări decât să le urce. Mai rău chiar, acum nu o mai avea nici pe Beatrice care să îi distragă atenția.

Când ajunse la capătul scărilor, se opri și deschise ușa. Nu era nimic pe hol. Casa era mult mai liniștită acum. Oamenii aveau să reînceapă să circule spre zori.

Nimic nu era mai previzibil decât rutina unei astfel de petreceri de la țară.

Puțin mai târziu, intră într-o mică odaie care părea să fi fost o chilie monahală la un moment dat. Camera era goală cu excepția a două cufere pe care cineva le depozitase acolo cu ani în urmă, uitând apoi de ele. Cu ușa parțial deschisă, avea un unghi de vedere ideal spre ușile grele ce păzeau marele salon din capătul îndepărtat al holului.

Se așază pe unul dintre cufere și scoase sticluta din buzunar. Preț de un moment, o studie în fâșia îngustă de lumină care se întrezărea dinspre ușă.

Nu era sigur ce părere avea despre băutura tonică sau despre faptul că Beatrice i-o dăduse. Cu siguranță era oarecum iritat de asta. Nu îi plăcea ca Beatrice să știe de durerea lui. O altă parte a lui era însă ciudat de emoționată de acest dar.

Dar asta însemna că, deși ea îl cunoștea doar de câteva zile, îl știa suficient cât să își dea seama care erau momentele când pe el îl durea piciorul. Aceasta era o dovadă suficientă că nu se descurca prea bine să își ascundă emoțiile.

Îmbrățișarea înflăcărată de pe hol, însă, ar fi trebuit să îl alarmeze cel mai tare. Nu intenționase ca sărutul să îl facă să o ia razna. Trebuia să fie doar o șaradă, nimic mai mult. Dar momentul în care o strivise la pieptul lui, în care îi inhalase parfumul și îi simțise forma dulce, rotundă, moale a corpului pe sub materialul rochiei, ceva în el amenințase să se dezlănțuie.

Își petrecuse cea mai mare parte a vieții învățând să controleze puternicele valuri care amenințau să provoace haos în lumea lui atât de atent controlată. Rigurosul antrenament fizic și psihic pe care îl exersase ani de zile îl învățase să își canalizeze focul intern. Învățase pe pielea lui că atunci când își încălca propriile reguli se întâmplau lucruri rele.

Cu un an în urmă, nu respectase logica în cursul unei investigații și încă plătea pentru asta. Încă se trezea

acoperit de o sudoare rece, întrebându-se cum de putuse să se înșele atât de tare în privința lui Clement Lancing.

Răspunsul îl aștepta întotdeauna. Își permisesese să își asculte emoțiile, nu logica.

În acea seară, în holul întunecat, ar fi trebuit să se concentreze asupra investigației. Dar fusese atras în focul senzual al sărutului lui Beatrice. În acel moment ar fi fost dispus să dea uitării puterea stăpânirii de sine în schimbul unei ore petrecute în compania lui Beatrice.

Până la urmă, la ce îl ajutaseră toate orele lui de antrenament și de meditație? Într-un final, când contase cel mai mult, făcuse cea mai mare greșală din viața lui. Avusese încredere în singura persoană în care nu ar fi trebuit să o facă.

Acum, o roșcată cu ochi incredibili și un trecut tulbure – o femeie pricepută să îi înșele pe alții – îi cerea să aibă încredere în ea. Dorea ca el să bea o poțiune misterioasă pe care se nimerise să o aibă în buzunar. Aceeași femeie extraordinară capabilă să poarte un pistol la jartieră și un flacon de săruri ce putea să aducă un bărbat în toată firea în genunchi, bocind.

Ar fi trebuit să fie un prost să ia o singură înghițitură din acea băutură tonică. Avea o durere deranjantă în picior, dar tolerabilă. Avusese și nopți mai rele.

„Ai încredere în mine, domnule Gage.”

Deschise sticluta și luă o înghițitură. Avea un gust acid, dar se înghițea destul de ușor.

Puse la loc capacul și se gândi la felul în care tocmai încălcase prima regulă în orice investigație. Avusese încredere în cineva care avea o legătură cu cazul, o lady care cu siguranță avea un număr mare de lucruri de ascuns.

Avea un sentiment că urma să mai încalce și alte reguli cu Beatrice Lockwood. Se întreba de ce nu era alarmat de acest lucru: de ce era plin de nerăbdare și nu de o îngrijorare profundă.

capitolul 21

- Ești sigură că vei fi în siguranță? întrebă Hannah.

- N-ai nici un motiv să-ți faci griji din cauza mea, zise Beatrice. Șantajistul vrea doar să își obțină banii. Nu are nici un motiv să îi facă rău persoanei care îi adu-
ce. Chiar din contră, de fapt. Până la urmă, va cere și
alți bani pe viitor.

- Ticălosul! zise Hannah sumbru.

- Cel care își asumă un risc este fratele tău, conti-
nuă Beatrice. Cu siguranță domnul Gage va avea parte
de riscuri când va încerca să-l prindă pe răufăcător lu-
ând banii.

Hannah se strâmbă.

- Da, ei bine, nu trebuie să ne facem prea multe griji
pentru Josh. Este cunoscut faptul că este în stare să aibă
grijă de el însuși. Prin câte a trecut, sunt sigură că un
simplu șantajist nu-i va da prea mult de furcă.

Beatrice zâmbi.

- Cu toate astea, îți faci griji pentru el, nu-i așa?
Hannah oftă.

- A fost pierdut pentru noi în ultimul an. A fost ca
și cum umbrele au pus în sfârșit stăpânire pe el. Este
adevărat, a venit la Londra de câteva ori cu probleme de
afaceri și ne-a scris aproape în fiecare lună. Dar scrisori-
le erau plictisitoare, pline de știri despre vreme, despre
starea recoltelor și despre planurile de reparații la casa
lui de la țară. Nelson s-a dus să îl viziteze de câteva ori și
s-a întors spunând că Josh părea ciudat de retras. Înce-
pusem să mă tem...

- Știi de ce te temeai, zise Beatrice. Dar nu cred că
trebuie să te mai îngrijorezi din această privință. Dom-
nul Gage a avut nevoie de ceva timp să-și revină în urma
rănilor, dar, așa cum i-am spus și lui, a rămas prea mult
la țară. Era timpul să se întoarcă în lume.

- Sprânceană lui Hannah se ridică.

- Chiar i-ai spus asta?

- Da, i-am spus-o. Chiar în seara asta, de fapt.

- Cum a primit sfaturile?
Beatrice strâmbă din nas.
- Ca orice altă persoană, nu prea le-a apreciat.
- Nu sunt surprinsă.
- Dar cred că faptul că ți-a venit în ajutor a reprezentat mai mult pentru el decât toate acele sfaturi bune. Vei fi surprinsă să afli că acest șantaj i-a oferit un nou scop în viață și l-a întărit.

- Ceva cu siguranță l-a făcut să se schimbe recent, zise Hannah. O privi pe Beatrice cu un ochi de cunoștință. Am observat diferența asta la el la scurtă vreme după ce-a plecat la Londra. Cred că tu ești băutura tonică de care are nevoie.

Beatrice își simți obrazii luând foc. Își dresе vocea și privi spre ceas.

- A sosit timpul. Voi duce banii în salonul cel mare și mă întorc peste câteva minute.

- Ai grijă, draga mea. Sunt neliniștită de toată povestea asta.

- Se va termina în curând, sunt sigură, încercă Beatrice să o liniștească.

Se hotărî să nu îi spună lui Hannah că și ei îi era frică. Hannah era clienta. Doamnele Flint și Marsh susțineau că este important să se asigure ca oamenii care le plăteau onorariile grase să rămână tot timpul calmi, întrucât ei erau cel mai adesea cei care provocau problemele în timpul unei anchete. Clienții erau mereu influențați de legăturile lor emoționale cu cazul.

Ridică plicul cu bani și o lumânare stinsă și deschise ușa. Coridorul era gol.

Făcu un semn cu mâna ca să o liniștească pe Hannah și ieși pe hol.

Marele conac se cufundase în tăcere. Nu se mai auzeau voci șoptite în spatele ușilor dormitoarelor sau pași înăbușiți pe scările servitorilor. Venirile și plecările pe furiș încetaseră până în zori.

Lămpile de pe pereți luminau în continuare difuz. Când ajunse la capătul scărilor, porni pe coridorul

ce ducea spre salonul cel mare. Privi în jurul ei, dar nu reuși să îl găsească pe Joshua. Știa că el era prin apropiere, privind din umbră.

Întinericul se întetea pe măsură ce se apropia de ușile masive. Se întreba ce avea să facă dacă acestea erau încuiate. Asta ar fi însemnat că, din vreun motiv sau altul, planurile șantajistului fuseseră stricate, gândi ea. Dar mai era o posibilitate. Dacă odaia cu antichități era în continuare închisă, asta putea să însemne și că șantajistul bănuia capcana întinsă de Joshua.

Acest gând o făcu să devină mai atentă și îi puse simțurile în alertă. Pulsul ei era deja accelerat în momentul în care ajunse la ușă. Privi în jos și văzu straturile de energie vechi de câteva decenii radiind din podea. Toți cei care intraseră de-a lungul timpului în cameră își lăsaseră un pic din urmele paranormale în spatel lor, dar un anume set de pași strălucea cu căldura unui bărbat într-o stare de excitare nervoasă. Singurul lucru de care putea să fie sigură era că nu recunoștea urmele arzătoare.

Inspiră și puse mâna pe mâner. Încercă precaută să deschidă ușa.

Nimic nu se întâmplă. Ceva nu mersese bine. Nu era de mirare că era atât de tensionată.

Trase mai puternic, folosindu-se de întreaga ei forță. De data aceasta ușa se deschise încet, greoi, dar făcând surprinzător de puțin zgomot.

Un întineric adânc, încărcat cu energia tulburătoare a obiectelor adunate în cameră se ivi prin deschiderea strâmtă. Ar fi trebuit să se simtă ușurată, gândi ea. Toate semnele indicau că planul lui Joshua funcționa. Șantajistul mușcase momeala.

Dar era mai agitată ca oricând. Simțurile îi vuiau și uruiau ca o mașină electrică. Intuiția urla la ea.

Era efectul combinat al antichităților, se gândi. Curenții de putere din acest spațiu fuseseră neplăcuți și în timpul serii, când camera fusese iluminată. Erau mult

mai puternici și mai amenințători acum că aceasta era cufundată în întuneric.

Pregătindu-se să înfrunte energia care șoptea în tăcere în cameră, trecu pragul. Ușa grea începu de îndată să se închidă în spatele ei. Aprinse grăbită lumânarea.

Mica flacără se aprinse rapid, dar nu răzbătea prea departe în întuneric. Obiectele, zeii și zeițele o înconjurau amenințător, prevestind lucruri rele și stranii. Atmosfera era încărcată.

Până în acel moment văzuse antichitățile doar din holul de afară. Nu dorise să se apropie mai tare. Dar acum stătea în mijlocul obiectelor încărcate de energie. Intensitatea întunecaților curenți paranormali din atmosferă era una înfricoșătoare. Energia imprimată în obiectele care fuseseră scoase din morminte și temple era mereu una puternică, dar în acea seară esența morții era în mod deosebit ușor de distins.

Atât de proaspătă, că Beatrice ar fi putut să jure că reușise să identifice mirosul sângelui proaspăt vărsat.

Al sângelui și al fumului de tămâie.

Imposibil.

Se calmă și își înfrână simțurile înainte ca imaginația ei febrilă să invoce imagini cu fantome și demoni.

Partea rațională a naturii ei o asigură că nu avea vreun motiv să se teamă de antichitățile din jurul ei. Amenințarea reală era reprezentată de șantajist. Iar de acela se putea ocupa Joshua.

Înaintă cu precauție, atentă la zecile de pedestaluri, statui și vase aranjate în încăpere. Ar fi fost ușor să se împiedice de unul dintre aceste obiecte. Un astfel de accident nu ar fi fost util planului.

Înaintă pe un culoar încadrat de zei și zeițe cu capete de animale spre platforma de piatră pe care se aflau două sarcofage. Lumina pâlpoi, arătându-i cutia mică din cuarț. În umbrele care dansau putu să distingă imaginea unei pisici și a unei scene de vânătoare. Era ciudat de emoționant să se gândească la faptul că cineva ținuse atât de mult la un animal de companie.

Capacul sarcofagului pentru pisică fusese tras ușor la o parte. Dădu să lase plicul în cutie. Mâna i se opri însă în aer. Mirosul de sânge era mai puternic acum. Ca și cel de tămâie.

Se întoarse cu spatele la sarcofag și își ridică lumânarea mai sus. În lumina pâlpâitoare, văzu un altar masiv de granit. Figurile și simbolurile gravate în piatră nu erau la fel de impresionante ca acelea de pe sarcofag. Meșterul care crease acele imagini nu posedase genul de talent care să poată fi simțit și peste secole. Dar din piatra respectivă emanau și alți curenți, strat peste strat de forțe întunecate, tulburătoare, ce se amestecau în atmosferă.

Dar nu acea energie antică o făcu să se cutremure de groază. Ci imaginea sângelui proaspăt ce șiroia peste imaginea altarului de piatră îi făcu gâtul să înțepenească, tăindu-i respirația.

Făcu un pas în spate și ridică lumânarea mai sus. Abia atunci văzu silueta nemișcată de pe altar. Bărbatul era întins pe spate, cu capul întors ușor într-o parte, ca ea să nu îi poată vedea fața.

Primul ei gând cuprins de panică fu că bărbatul întins pe altar era Joshua.

- Nu, reuși ea să murmure.

Se apropie și se forță să privească fața victimei. Moartea imprimase un rictus expresiei bărbatului, dar Beatrice fu cuprinsă de ușurare când văzu că nu Joshua era cel întins pe altar.

Șocul acestei realizări o lăsă slăbită și amețită. „Nu este Joshua.” Acesta era lucrul important. Era șantajistul, poate. Cu siguranță nu era imposibil ca acela care șantajă să fi fost ucis de una dintre victimele sale.

Joshua nu avea să fie mulțumit. Știa că el își dorise să îl ia la întrebări.

Un lucru era evident, însă. Trebuia să iasă imediat din încăpere. Nu își putea permite să fie găsită la scena unei crime. Era o însoțitoare plătită. Toată lumea ar fi presupus ce era mai rău - că ucisese un amant sau, Doamne

ferește, pusese la cale împreună cu un partener furtul valoroaselor obiecte. Poliția ar fi tras probabil concluzia evidentă - că avusese loc o neînțelegere între cei doi hoți.

Încercă să gândească, dar nu îi era ușor. Tremura violent și senzația de confuzie se accentua. Nu îi venea să creadă că era aproape să leșine. Agenții Flint & Marsh nu leșinau niciodată.

Dar o ceață stranie începea să se ridice în jurul ei. În adâncurile acestei ceți putea să îi vadă pe zei și pe demoni agitându-se.

- Este un vis, șopti ea. Disperată, încercă să se concentreze. Nu este real. *Nimic din ce văd nu este real.*

Și apoi auzi pașii aceia arzători pe podeaua de lângă altar.

- Credeai că-mi scapi și a doua oară, târfă mică? Eu nu dau greș niciodată.

Puternicul accent rusesc veni din întunericul din stânga ei. Beatrice încercă să se întoarcă spre sunet, dar fu cuprinsă din nou de amețală. Îngrozită că ar putea să scape din nou lumânarea și să pornească un incendiu, puse sfeșnicul pe altar cu o mână tremurătoare.

Simțurile îi erau în alertă, dar tămâia îi afecta cealaltă vedere, făcând-o să vadă lucruri despre care mintea îi spunea că nu există. Ochii unei statui cu cap de șoim străluceau. O cobră plină de giuvaieră șuieră. O imagine a zeiței Nut își întinse aripile. Zeii infernului egiptean - despre care se spunea că au pielea din aur pur și păr din lapislazuli - prindeau viață în jurul ei.

Fumul de tămâie devenea și mai puternic. Se încurcă în fuste, încercând să găsească pistolul de la jartieră, dar nu avea rost. Știa că își pierde cunoștința.

Lumânarea slabă îi arătă silueta care se apropia de ea. Recunoscuse zeul cu cap de șacal.

- Anubis, zise ea. Nu se poate, visez.

- Eu nu dau greș niciodată.

Un felinar apăru în depărtare. Se apropie rapid. Auzi bătaia unui baston pe podea.

- Joshua, șopti ea slab.

Speranța și teama îi dădeau putere. Își concentră talentul și își ridică vocea.

- Este un criminal în cameră.

- Am pistol, strigă Joshua.

Dar silueta cu cap de Anubis fugea deja spre un perete din partea îndepărtată a camerei.

Și apoi Joshua ajunse la ea. Își dădu seama că avea o batistă legată pe post de mască în partea de jos a feței. O ridică de la podea și o aruncă peste umăr.

- Ar fi trebuit să știu că lucrurile nu se vor desfășura conform planului, zise Joshua. Niciodată nu se întâmplă asta când e vorba de mine.

Era în siguranță.

Renunță la efortul de a rămâne trează și se lăsă să se cufunde în marea de întuneric.

Ultima ei amintire conștientă fu cea a unui set cunoscut de amprente psihice pe care le văzuse lângă altar. „Imposibil”, se gândi ea. Avea halucinații.

O duse la etaj fără să întâlnească vreun alt oaspete sau vreun servitor. Nu putea să fie sigur că nu îi văzuse nimeni, dar se consola cu gândul că dacă ar fi făcut-o cineva, respectiva persoană ar fi concluzionat că doamna de companie a lui Hannah băuse prea mult gin.

Hannah aștepta în cameră. Se holbă șocată la el și la povara lui.

- Dumnezeu, este cumva...?

- Inconștientă, răspunse el. Dar pulsul și respirația par să fie normale. O lăsă pe Beatrice cu blândețe pe pat. Cred că a fost drogată. Ai cumva săruri de mirosit?

- Da, desigur. Sally aduce întotdeauna săruri, în caz de urgențe. Dar am observat că Beatrice le are pe ale ei.

Hannah se întinse spre flaconul atârnat de legătura de chei a lui Beatrice.

- Nu este o idee bună, o avertiză Joshua. Crede-mă când îți spun că nu ai vrea să folosești acele săruri.

Au un conținut special creat de una dintre șefele ei. Sunt făcute să țină câinii și posibili atacatori la distanță.

- Înțeleg. Cât de ciudat. Joshua, ce s-a întâmplat în seara asta?

- Nu sunt sigur încă, dar intenționez să aflu. Trebuie să o las pe Beatrice în grija ta și a lui Sally. N-ar fi bine ca eu să fiu văzut în această cameră. În orice caz, trebuie să mă ocup de crimă.

- Ce crimă? Despre ce vorbești?

- Bănuiesc că bărbatul care încerca să te șantajeze este victima. Întrebarea este, cine l-a ucis?

capitolul 22

Se folosi de vechea scară în spirală din debara pentru a reveni la parter. Când ajunse acolo, înaintă de-a lungul coridorului întunecat care ducea spre camera cu antichități. Își dădu seama că se afla într-o dispoziție ciudată. Înăuntrul lui prindea contur o furtună explozivă de sentimente. Printre aceste sentimente era și o furie rece, în mare parte direcționată spre el însuși. O pusese pe Beatrice în mare pericol în acea seară.

Nimic nu mersese bine. Din nou. „Exact ca acum un an”, se gândi el. De data asta măcar nu mai murise o femeie nevinovată, dar nu lipsise mult.

Ușile masive erau închise în continuare, așa cum le lăsase cu câteva minute în urmă, și în continuare descuiate. Presupunând că ucigașul fugise, era improbabil să se fi oprit să încuie ușile în drum. Cu toate acestea, nu se știa niciodată. Minteaa unui criminal era adesea previzibilă, dar nu întotdeauna.

Scoase batista pe care o folosise mai devreme când își dăduse seama că în cameră erau fumuri periculoase. Își pu se bucata de material în dreptul nasului și al gurii.

Intră în spațiul cavernos, aprinse o lumânare și închise ușa în urma lui.

Fumul parfumat dispăruse în cea mai mare parte, dar putea să îi simtă în continuare efectele ametoare. Brațul unei statui din apropiere părea să se miște. Ignoră halucinațiile și se concentrează pe obiectivul lui.

Aprinse două dintre lămpile de pe pereți, și lumina căzu pe corpul de pe altar. Un felinar stins se afla aproape de mâinile bărbatului mort.

Înainte, ascultând cu atenție, încercând să își dea seama dacă se mai afla cineva în cameră. Era sigur că nu era cazul. Ucigașul plecase.

Victima nu era unul dintre oaspeți. Era îmbrăcat ca un servitor important, un valet, poate. Joshua se îndoia că cineva avea să îl recunoască de dimineață.

Aspectul rănii îl făcu să conștientizeze un lucru. Falul valet fusese ucis dintr-o singură lovitură, aplicată cu o mână de expert direct în inimă. Era posibil să fie vorba despre doi asasini diferiți în același caz, dar probabilitatea era una scăzută. În orice caz, profesioniștii ucideau în maniere diferite. Nu existau doi care să ucidă exact la fel. Era aproape sigur că omul care îl ucisese pe Roland Fleming cu câteva luni înainte era același cu cel care îl ucisese pe valet în acea seară.

„Ce naiba se întâmplă?” se întrebă Joshua.

În buzunarele valetului găsi un bilet de tren, niște bani și un ceas, dar nimic altceva. Ceasul era mult prea scump ca să aparțină unui valet. În interiorul capacului erau gravate următoarele inițiale - E.R.B. Joshua se îndoia că acestea ar putea fi inițialele celui mort. Ceasul fusese furat la un moment dat.

-Erai un hoț mărunț devenit șantajist, se adresă Joshua omului mort. Dar cum ai ajuns în situația asta?

Se retrase dinspre altar. Gheata i se frecă de un obiect de pe podea. Își coborî privirea și văzu plicul plin cu bani pe care Beatrice îl adusese mai devreme.

Îl ridică și începu o cercetare temeinică a camerei, largind din ce în ce mai mult cercul din jurul altarului, până găsi ceea ce căuta. Ucigașul nu luase și rămășițele

recipientului cu tămâie aprinsă pe care îl pusese într-un bol de alabastru.

Joshua privi îndelung dispozitivul, construind o varietate de explicații și concluzii posibile. Dar, într-un final, își dădu seama că nu avea cum să evite adevărul.

Trecutul nu era mort, până la urmă. Și acum, cumva, era legat de Beatrice.

capitolul 23

Sărurile de mirosit îi făcură simțurile să explodeze.

Beatrice se trezi agitată, ușor mirată că este în viață. Își deschise ochii și le văzu pe Hannah și pe Sally aplecate deasupra ei.

- Mulțumesc cerului, zise Hannah. Ne-ai îngrijorat o vreme. Cum te simți?

- De parcă mi-ar fi luat foc creierul, răspunse Beatrice.

- De la săruri ți se trage, îi explică Sally satisfăcută. Nimic nu este mai bun ca amoniacul pentru a limpezi creierul, așa zic eu întotdeauna.

- Te mai simți slăbită, Beatrice? întrebă Hannah neliniștită.

Beatrice se sprijini de perne și se gândi la întrebare. Inspiră cu precauție și fu ușurată să descopere că senzația dureroasă dispărea.

- Nu, zise ea. N-am să mai leșin. Nu cred că aş mai supraviețui altei doze din acele săruri. Privi în jur, încercând să își amintească ce se întâmplase. Ce se întâmplă? Unde este domnul Gage?

- A coborât înapoi la parter după ce te-a adus aici, îi explică Hannah. Ceva legat de un cadavru.

- Oh, Doamne, da, cadavrul de pe altar, zise Beatrice. Se lăsă înapoi pe perne. Mă tem că va fi o scenă teribilă. Nimic nu grăbește sfârșitul unei petreceri la țară mai repede ca un cadavru.

Jumătate de oră mai târziu, Joshua bătu încet la ușa dormitorului. Hannah îl lăsă să intre și închise ușa în spatele lui.

Joshua o privi pe Beatrice, care stătea pe un scaun.
- Ești teafără? o întrebă.

- Sunt bine, îl asigură ea, mulțumită sărurilor de mirosit ale lui Sally. Ce se întâmplă?

- Alverstoke a fost trezit și informat că în camera cu antichități este un cadavru. Este șocat, cred, dar a reușit să cheme autoritățile locale. Vor sosi cât de curând.

- Sunt curioasă, domnule, zise ea. Chiar ai avut un pistol astă-seară?

- Nu, nu îmi plac pistoalele. Sunt zgomotoase și nu foarte precise. Și nici nu sunt o armă ideală pentru cei care preferă să lucreze discret, ca mine. Urmează mereu o mare agitație după ce se trage un foc de pistol. Dar trebuie să recunosc că armele sunt un mod eficient de a amenința pe cineva. În întuneric, ucigașul nu avea cum să vadă dacă sunt înarmat sau nu.

- Înțeleg, zise ea.

Își aminti ce spusese Hannah mai devreme. „Josh este foarte priceput în mânuirea cuțitelor.“

- Vreau să știi ceva înainte ca autoritățile să ajungă aici, continuă Joshua.

- Ce anume? întrebă ea.

- Nu pretind că știu ce s-a întâmplat aici în această seară, dar sunt aproape sigur de un lucru. Persoana care l-a ucis pe bărbatul de jos este aceeași persoană care l-a ucis și pe Roland Fleming.

- Șocul rece al acelei amintiri o străbătu ca o lance.
- Cerule! Am crezut că i-am văzut urmele, dar mi-am spus că halucinam. Despre ce este vorba?

- Printre alte lucruri, asta înseamnă că ceea ce s-a petrecut aici în această seară este legat de ceea ce s-a întâmplat în noaptea morții lui Fleming.

- Nu înțeleg, mărturisi Hannah. Ce legătura are asta cu încercarea de șantaj?

- Cred, zise Joshua, că șantajul era momeala dintr-o capcană. Și eu am mușcat-o.

- De ce ar vrea cineva să te prindă în capcană? întrebă Hannah. Ai trăit retras în ultimul an, dar cu siguranță nu te-ai ascuns de nimeni.

- Nu, zise Joshua. Dar altcineva s-a ascuns. Beatrice înghiți în sec.

- Eu m-am ascuns.

- Nu pot fi sigur încă, dar am impresia că cineva a avut nevoie de serviciile mele, a avut nevoie ca eu să fac lucrul la care mă pricep cel mai bine.

- Să găsești oameni, șopti Hannah. Dumnezeu! Cineva te-a trimis să o găsești pe Beatrice?

- Nu pe Beatrice, zise Joshua. Pe Miranda Clarvăzătoarea. Femeia care a dispărut în noaptea în care Fleming a fost ucis.

capitolul 24

- Crimă. Lord Alverstoke își tamponă transpirația de pe frunte cu o batistă. Uimitor. De-a dreptul uimitor. Crimă aici la Alverstoke Hall și în încăperea unde îmi expun cele mai valoroase obiecte din colecție. Este intolerabil! Și asta va face ca toate acele ineptii despre blesteme să circule din nou.

- Cel mai simplu mod de a le face să înceteze este să găsim ucigașul, zise Joshua.

Beatrice îl privi. Nu se mai obosise să se deghizeze. Nu mai purta barba falsă și ochelarii. Când îl trezise pe majordomul lui Alverstoke cu veștile despre crimă, îi explicase prezența lui în casă spunând ceva foarte aproape de adevăr. Îi spusese lui Alverstoke că era fratele lui Hannah și că se cazase în apropiere, așteptând să le acompanieze pe ea și pe însoțitoarea ei înapoi la Londra la finalul vizitei. Observase „lumini ciudate” în casă în acea seară și, temându-se de hoți, venise să cerceteze.

Alverstoke era în continuare prea zdruncinat de cele descoperite pentru a mai contesta această poveste.

Joshua devenea din ce în ce mai nerăbdător cu ezitățile lui Alverstoke. Era cuprins de o energie agresivă care spunea mult mai multe decât ar fi putut-o face cuvințele. Beatrice știa că el își dorea să își continue investigația, dar avea nevoie de cooperarea lui Alverstoke. Lordul însă părea să nu observe asta. Era în continuare scandalizat și incapabil să creadă cele întâmplate.

Alverstoke Hall era aproape gol. Vestea crimei provocase o adevărată furtună de servitori agitați și de trăsurile chemate în grabă. Era uimitor, se gândi Beatrice, cât de rapid se puteau mișca oamenii din clasele superioare atunci când miroseau amenințarea implicării într-o anchetă a poliției. Joshua, Hannah, Sally și ea erau ultimii musafiri rămași la conac.

Acum toți, cu excepția lui Sally, care era la etaj strângând lucrurile lui Hannah, erau adunați în bibliotecă, în compania gazdei lor tulburate. Beatrice și Hannah erau așezate pe canapea. Alverstoke stătea prăbușit pe scaunul din spatele biroului masiv de mahon. Joshua stătea lângă șemineul rece, cu o mână sprijinită pe poliță. Cu cealaltă mână ținea strâns mânerul bastonului.

Ancheta condusă de autoritățile locale fusese una scurtă, cel puțin, gândi Beatrice. Tuturor le fusese evidentă concluzia că doi hoți plănuseră să fure unul sau mai multe obiecte. Urmase o ceartă – probabil în legătură cu cel care avea să ia obiectele cele mai de preț – și apoi o crimă.

Lord Alverstoke fusese asigurat că afacerea era încheiată pentru că părea evident că ucigașul se îndreptase deja spre Londra, unde avea să se cufunde din nou în rândurile tenebroase ale lumii interlope. Nu exista nici un motiv ca autoritățile să îl mai deranjeze cu alte întrebări.

Joshua însă era hotărât să facă tocmai asta.

– Vă spun, nu sunt deloc interesat să aflu cine la ucis pe acest bărbat, anunță Alverstoke. Singura mea

grijă în momentul de față este să găsesc un lăcătuș bun, care să-mi poată proteja colecția corespunzător. Voi cere ca fostul lăcătuș să îmi dea înapoi mica avere pe care i-am plătit-o când a susținut că mi-a pus la dispoziție un lacăt de nesparg. Este un miracol că nu s-a furat nimic aseară.

Beatrice observă o încordare subtilă a maxilarului lui Joshua. Ochii lui se făcuseră mici în ceea ce ea interpreta a fi o manieră de a reacționa periculoasă. Știa că era pe punctul să își piardă răbdarea. Nu avea nici un rost să insiste prea mult pe lângă Alverstoke, se gândi ea. Astfel de presiuni nu ar fi făcut decât să îl alarmeze pe lord și să facă discuțiile cu el mai dificile. Se hotărî că era timpul să intervină chiar ea.

- Domnule, nu trebuie să dați vina pe lăcătușul dumneavoastră, zise ea cu blândețe. Nu a fost vina lui că acei intruși au reușit să pătrundă în încăperea. Nici cel mai bun lacăt din lume n-ar reuși să împiedice un hoț care are cheia. Domnul Gage propune să descoperim motivul pentru care cheia a fost furată, în primul rând. Se uită la Joshua. Nu este așa, domnule Gage?

Joshua, care bătea darabana pe poliță, se opri dintr-odată. Părea iritat, de data asta pe sine.

- V-am spus, zise el, furtul cheii nu ar fi fost dif...

- Posibil în alte circumstanțe, zise ea, întrerupându-l înainte ca el să poată să termine cuvântul „dificil”.

Alverstoke nu ar fi apreciat să audă că măsurile lui de securitate nu erau potrivite.

- Exact. Este evident că Lord Alverstoke a depus mari eforturi pentru a păzi spectaculoasa sa colecție.

- Am cheltuit o mică avere, mormăi acesta.

- Și cu toate astea, aseară, doi intruși au reușit să intre în încăperea, îi spuse Beatrice cu blândețe. Și de aceea ar trebui să luați în calcul oferta domnului Gage de a desfășura o anchetă discretă.

Expresia lui Joshua deveni și mai întunecată. Nu își oferise propriu-zis serviciile, mai degrabă încercase să îl forțeze pe Alverstoke să îl lase pe el să conducă ancheta.

Beatrice o privi pe Hannah, care înțelese de îndată.

- Domnișoara Lockwood are mare dreptate, domnule, îi spuse ea lui Alverstoke. Cum puteți să vă protejați lucrurile de preț pe viitor, dacă nu descoperiți ce greșeli s-au comis cu această ocazie?

Alverstoke se încruntă.

- Hmm.

Păru să se gândească la răspuns vreme îndelungată.

- Și dacă tot am ajuns la asta, adăugă Beatrice cu calm, domnul Gage are o anumită experiență în astfel de probleme.

Joshua îi aruncă o privire sumbră, dar Beatrice îl ignoră.

Alverstoke, cu sprâncenele stufoase împreunate, se uită la Joshua cu o suspiciune evidentă.

- Spuneți-mi, ce știți despre conducerea unei anchete, domnule?

- Am lucrat o vreme drept consultant pentru Scotland Yard, spuse Joshua pe un ton confidențial, intenționat vag, care sugera că munca de consultant era de o natură delicată. Să spunem doar că pot să vă fiu de folos în acele probleme în care este nevoie de discreție. Îmi pare rău, nu pot să vă ofer mai multe detalii. Sunt sigur că mă veți înțelege.

- Da, da, desigur, discreție. Alverstoke era vizibil ușurat de veștile primite. Poate că domnișoara Lockwood are dreptate. Ar fi o idee bună să descoperim cum au reușit să intre blestemații de hoți în salonul cel mare ca să pot preveni astfel de incidente pe viitor.

- O idee foarte bună, consimți Hannah.

- Într-adevăr, zise și Joshua. Își fixă atenția pe Beatrice. Un plan excelent, domnișoară Lockwood, zise el, pe un ton foarte sec.

Ea îi oferă un zâmbet sfios.

- Vă mulțumesc, domnule.

- Foarte bine atunci, concluzionă Alverstoke. În acest caz, domnule, aș aprecia dacă ați putea să elucidați această problemă a cheii furate.

- Voi fi fericit să conduc această anchetă pentru dumneavoastră, spuse Joshua. Își luă brațul de pe poliță și prinse bastonul cu ambele mâini. Aș mai sugera un lucru.

Alverstoke păru îngrijorat.

- Da?

- Presupun că aveți un catalog al antichităților din salonul cel mare?

- Cu siguranță.

Alverstoke era în mod evident jignit de o asemenea sugestie, că nu ar avea o listă completă a lucrurilor din colecția lui.

- Păstrez cataloage extrem de minuțioase pentru toate colecțiile mele.

- Cred că ar fi înțelept să faceți un inventar detaliat de îndată ce termin eu de cercetat scena crimei, sugerează Joshua.

Fața lui Alverstoke fu cuprinsă de panică.

- La naiba, omule, crezi că ucigașul a reușit să-mi fure din obiecte?

- Nu vom ști până nu efectuați acel inventar, îi răspunse Joshua.

Își lăsa din nou nerăbdarea să iasă la iveală, se gândi Beatrice. Se uită la el încercând să îl calmeze. Era iritat, dar nu mai adăugă și altceva.

- Voi avea nevoie de destul de mult timp, zise Alverstoke.

- Înțeleg, spuse Joshua. Dar ar fi extrem de util să știu ce anume lipsește, dacă lipsește ceva.

- Da, desigur. Alverstoke începuse să fie agitat din nou. Nu mă gândisem la posibilitatea ca hoțul să fi fugit cu una dintre relicvele mele. Se ridică în picioare și se duse spre ușă. Mă scuzați, îi voi cere valetului să facă aranjamentele și să înceapă inventarul de îndată ce terminați dumneavoastră de lucrat, domnule Gage.

Joshua așteptă ca ușa să se închidă în spatele lui Alverstoke. Apoi o privi pe Beatrice. Ea îi oferi un zâmbet glacial.

- Cu plăcere, zise ea.

- Aș fi putut să-l conving și singur să mă lase să cerce-
tez, răspunse Joshua.

- Ha! La cum mergeau lucrurile, mai avea puțin și
ne dădea pe toți afară din casă, îl contrazise Beatrice.
Recunoaște.

Amuzată, Hannah își ridică sprâncenele.

- Beatrice are dreptate, Josh, iar tu știi asta. Îi ești
dator.

- Pe vremuri nu aveam nevoie de vreo permisiune
specială ca să anchetez, mormăi Joshua.

- Nu, foloseai alte metode, spuse Hannah rapid. Și
anume cartea de vizită a acelu oribil Victor Hazelton.
Dar zilele tale de dezvăluire a conspirațiilor în slujba
Coroanei s-au sfârșit, slavă Domnului.

- Poate nu chiar încă, zise Joshua.

Vorbise foarte, foarte încet. Hannah se holbă la el.
O senzație de răceală o cuprinse și pe Beatrice.

- Ce vrei să spui?

- Situația a devenit cam complicată, mărturisi el.

- Despre ce vorbești? dori Hannah să știe.

- Nam încă toate răspunsurile, dar pot să-ți spun că
acel miros de tămâie folosit de ucigaș pentru a o droga
pe Beatrice îmi era foarte cunoscut. Bănuiesc că provine
din laboratorul unui fost cunoscut al meu.

Beatrice se încruntă.

- Despre cine vorbești?

Dar Hannah se uita la Joshua, îngrozită.

- Josh, ești sigur de asta?

- Cred că amestecul acesta pe bază de tămâie a fost fă-
cut întâi de Clement Lancing, da, zise Joshua. Are toate
caracteristicile lui. Ceea ce nu știu este cine l-a folosit
aseară. Este posibil ca rețetele lui să fi căzut pe mâinile
alcuiva - cineva cu abilitățile științifice necesare pentru
a le recrea. Dar mai există o posibilitate.

Hannah își prinse strâns mâinile una de cealaltă.

- Chiar crezi că Lancing ar putea să fie în viață?

- Trebuie să presupun că da, până când pot demonstra contrariul, răspunse Joshua.

Beatrice se încruntă.

- Îmi spune și mie ceva despre ce vorbiți?

Hannah oftă și se ridică în picioare.

- Îl voi lăsa pe Josh să-ți explice. Este povestea lui, până la urmă. Eu mă duc la etaj, să supraveghez împachetatul. O voi pune pe Sally să-ți împacheteze și ție lucrurile, Hannah.

- Îți mulțumesc, spuse Beatrice.

Joshua traversă camera pentru a-i deschide ușa lui Hannah. Ea se opri în prag, în mod vizibil tulburată.

- Nu-mi place asta, Josh, zise ea.

- Nici mie, dar trebuie să descoperim adevărul. Nu mai am de ales acum.

- Nu, zise Hannah. Presupun că nu.

Ieși pe hol. Josh închise ușa foarte ușor în urma ei. Beatrice îl privi.

- Ei bine, domnule?

Joshua nu răspunse de îndată. În schimb, se duse să stea lângă fereastră. Rămase tăcut o vreme, privind spre grădini. După o vreme, începu să vorbească:

- Clement Lancing a fost un chimist genial, pasionat de arheologie, mai ales de antichitățile egiptene. Era convins că, în încercarea lor de a găsi calea perfectă de a conserva trupurilor celor morți, străvechii egipteni făcuseră un număr de descoperiri științifice care sau pierdut de-a lungul secolelor. Scopul lui a fost să le descopere secretele.

- Cum ai ajuns să-l cunoști pe Lancing?

- Am fost prieteni într-o vreme, spuse Joshua. Mâna i se strânse pe mânerul bastonului. Ne-am cunoscut la Oxford și am descoperit că avem multe în comun. Amândoi am fost recrutați ca spioni în slujba Coroanei de către Victor Hazelton.

- Misteriosul domn Smith.

- Da. Eu și Clement Lancing am participat la câteva investigații împreună. Joshua se opri. Amândoi eram foarte buni la ceea ce făceam.

- Înțeleg, zise Beatrice.

- Interesele științifice ale lui Lancing, cunoștințele lui de limbi străine și pasiunea lui pentru antichitățile egiptene îl făceau extrem de valoros pentru Hazelton. Ca arheolog, Lancing avea un pretext ideal pentru a călători în străinătate. Își făcuse legături în mai multe capitale cu tot felul de oameni, de la vânzători stradali la înalți oficiali. Reușea astfel să-i ofere lui Hazelton un număr mare de informații prețioase. Și mie îmi trimitea informații, pe care le foloseam pentru a-i găsi pe conspiratorii și trădătorii din Londra.

- Și totul era coordonat prin Victor Hazelton?

- Victor ne-a antrenat și ne dădea sarcinile, zise Joshua.

- Când a devenit Clement Lancing un criminal periculos?

Joshua se concentrează pe grădinile din afară geamului.

- A fost și o femeie la mijloc.

- Desigur, zise Beatrice. Ar fi trebuit să ghicesc.

- Numele ei era Emma. Era fiica lui Victor Hazelton.

- Iar tu și Lancing ați dorit-o.

Gura lui Joshua se strâmbă într-un zâmbet slab.

- Așa cum am mai spus, era frumoasă și genială. Și fiica lui Victor Hazelton.

- Da. Și Hazelton era mentorul și șeful tău. Presupun că asta spune totul.

- Victor era mai mult decât mentor și șef, zise Joshua încet. Era bărbatul care m-a salvat de mine însumi.

Și voi fi mereu recunoscător. Dar, într-un final, l-am dezamăgit.

- Nu înțeleg.

- N-are importanță. Nu mai contează acum. Joshua prinse pervazul geamului. Până la urmă, Emma l-a ales pe Lancing. Și, deși am fost dezamăgit, am înțeles.

Beatrice își ridică sprâncenele.

- Serios?

- Exista între ei o pasiune care pur și simplu nu putea să existe între Emma și mine, spuse Joshua. Nu sunt un om al pasiunilor puternice.

Beatrice pufni asemenea unei lady. Sau cel puțin spera că așa sunase și nu ca un pufnet de răs nedemn de o doamnă.

Joshua își întoarse capul pentru a o privi peste umăr.

- Ți se pare amuzant? întrebă el.

- Nu, doar greșit.

- Ce naiba știi tu despre temperamentul meu?

- Evident mai multe decât știi dumneata, domnule, dar nu asta contează acum. Dădu problema la o parte cu un gest din mână. Erai pe punctul să-mi oferi un fundal pentru investigația noastră. Te rog să continui.

Joshua păru zdruncinat pe moment, de parcă ar fi vrut să se certe în privința pasiunilor lui sau a lipsei acestora. Beatrice așteptă politicoasă. Într-un final, el abandonează subiectul.

- Emma împărtășea fascinația lui Lancing pentru chimie și antichități egiptene, spuse el.

- Continuă, zise Beatrice încet.

- În timpul unor săpături în Egipt, au descoperit un mormânt. În el au găsit un sarcofag neobișnuit. Înăuntru, o mumie. Au mai descoperit și o statuie a lui Anubis. Ochii statuii - probabil două pietre prețioase - lipseau. În sarcofag era și un papirus. Când Emma a descifrat hieroglifile, ea și Lancing și-au dat seama că descoperiseră o formulă străveche menită să conserve trupul uman. Amândoi au devenit obsedați de posibilitatea de a o recrea.

- De ce naiba ar vrea să recreeze o formulă de îmbălșămare? întrebă Beatrice.

- Potrivit papirusului, chimicalele aveau proprietăți uimitoare. De fapt, formula avea puterea de a-i trezi pe cei morți.

- Magie. Beatrice țățai. Nu pot să cred că doi oameni inteligenți din epoca noastră modernă - oameni cu o cunoaștere atât de extinsă a științei - ar putea să creadă în asemenea prostii.

- Ambii au fost sceptici la început, zise Joshua. Dar experimentele pe care le-au făcut pe șobolani i-au convins că Apa Egipteană - așa numeau ei formula - ar putea să funcționeze. Erau convinși că lichidul de conservare are proprietăți paranormale.

- Nu-mi spune că chiar au reușit să readucă vreuna dintre rozătoarele moarte la viață, spuse Beatrice. N-am mai auzit asemenea prostii.

- N-au reușit niciodată să readucă vreo ființă la viață, dar Apa Egipteană avea proprietăți într-adevăr uimitoare. Dacă ai fi privit șobolanul care fusese conservat în lichid ai fi putut să juri că se află într-o stare de hibernare. Era... Joshua ezită, căutând cuvântul. Era nefiresc.

- Dar șobolanii conservați astfel au rămas morți, insistă Beatrice.

- Da. Emma și Lancing, însă, erau convinși că se aflau la doar un pas de succes. Credeau că secretul se află în proprietățile paranormale ale ochilor statuii lui Anubis pe care o descoperiseră.

- Pietrele care ai spus că lipseau?

- Exact, zise Joshua. Au început o căutare asiduă a ochilor.

- Sunt surprinsă că ei credeau că mai au ce să aducă la viață, zise Beatrice. Până la urmă, metoda tradițională egipteană de a-i conserva pe morți presupunea îndepărtarea majorității organelor și a creierului.

- Acesta era un proces cu totul diferit. Potrivit papirusului, timpul este esențial. Cei nou decedați trebuie scufundați imediat într-o baie chimică despre care se presupune că le induce o stare de animație suspendată. Rămân în Apa Egipteană până când sunt vindecați de boala sau de rana care le-a adus moartea. Mai târziu pot fi aduși din nou la viață cu energia transmisă de statuia lui Anubis.

Beatrice scutură din cap.

- Nebunie.

- Da. Joshua se întoarce din nou cu fața spre ea. Obsesia lor pentru această Apă Egipteană a devenit un soi de nebunie, cel puțin în ceea ce-l privește pe Lancing. A început să facă experimente pe oameni.

Beatrice se cutremură.

- Dumnezeu!

- Își selecta victimele dintre oamenii cei mai săraci și mai amărâți. Când Emma a descoperit că el ucidea oameni nevinovați în încercarea lui, a fost îngrozită. A făcut greșeala să îl înfrunte. El a făcut-o prizonieră la conacul lui. Victor și-a dat în sfârșit seama că fiica lui era în pericol de moarte și m-a trimis să o salveze. Am ajuns prea târziu.

- Ce s-a întâmplat?

- Emma a încercat să evadeze de una singură, zise Joshua. Lancing a prins-o. În nebunia lui, a crezut că ea fugea la mine, că mă iubește pe mine. A crezut că îl trădase. A sugrumat-o. I-am găsit trupul pe podeaua laboratorului. Lancing a apărut și el. A zis că Emma murise din cauza mea. Mi-a spus că mă așteptase, că urma să murim cu toții împreună. A declanșat o explozie.

- Era o capcană, șopti Beatrice. Dar ai supraviețuit.

El privi spre bastonul lui.

- Până în ziua de azi, nu știu cum am ajuns pe acel culoar de piatră la timp. Pereții m-au protejat într-un fel de întreaga forță a exploziei. Dar explozia a fost urmată de un incendiu.

- Cum ai scăpat?

- Amintirile mele despre ceea ce a urmat exploziei seamănă mai mult cu visele provocate de febră. Lancing avea numeroase substanțe chimice puternice în laboratorul său, inclusiv acea tămâie cu care ai făcut cunco-tință aseară. Explozia și focul au dus la eliberarea de substanțe în aer. Mi-am folosit cămașa ca să-mi acopăr gura și nasul, dar până când am reușit să ies din casă, aveam deja halucinații.

Ea îi studie cicatricea.

- Și pierdeai sânge, de asemenea. O astfel de combinație ar încetășa memoria oricui. Cadavrele au fost recuperate?

- Da, sau cel puțin așa am presupus atunci. Rănile nu mi-au permis să mă întorc acolo vreme de săptămâni. Victor Hazelton a ajuns la fața locului cu o echipă de muncitori, dar au fost nevoiți să aștepte zile întregi în cadavrele. Ambele erau atât de carbonizate că nu mai puteau fi recunoscute. Doctorul care a examinat cadavrele a declarat că unul aparținea unui bărbat și celălalt unei femei. Acesta a fost sfârșitul discuției. Hazelton jeleşte și acum. Și o va face tot restul vieții.

- De aceea s-a retras din rolul lui de domnul Smith?

- El era Leul, apărătorul imperiului, spuse Joshua, pe un ton aproape de reverențios. Dar după ce a murit Emma, mi-a spus că nu-i mai pasă de viitorul Angliei. Din punctul lui de vedere, viitorul Angliei a murit odată cu Emma.

- Dă vina pe tine pentru moartea ei?

- Nu spune asta. Dar, da, amândoi știm că l-am dezamăgit. Ultima oară l-am văzut la înmormântarea ei. De atunci, nu am mai vorbit sau comunicat unul cu celălalt.

- O durere obsedantă poate face un bărbat să înnebunească, zise Beatrice. Într-o asemenea stare, îi va ține la distanță până și pe cei care îi sunt dragi.

- Joshua privi spre grădini.

- Știu.

Ea se ridică în picioare și se duse să stea lângă el.

- Dar te învinovățești în continuare, observă ea. Joshua nu mai spuse nimic.

Incapabilă să se gândească la ceva care să îl aline sau să îl consoleze, făcu singurul lucru care îi veni în minte. Li atinse mâna cu care ținea bastonul. Simți din nou acel bine cunoscut fior al apropierii dintre ei, care apărea de fiecare dată, și se întrebă dacă și el îl simțea.

Joshua privi spre mâna pusă pe-a lui nesigur de ceea ce ar trebui să înțeleagă din acest mic gest intim. Aproape că îl putea simți despărțindu-se de trecut și revenind în prezent.

- Acum te întrebi dacă este posibil ca Lancing să fi supraviețuit focului, zise ea.

- Este o posibilitate mică, dar trebuie luată și ea în calcul. Mai degrabă i-a găsit altcineva caietele și le-a folosit pentru a recrea acel drog pe bază de tămâie. Oricum ar fi, nu am de ales - trebuie să descopăr adevărul, și cercetarea începe aici, la Alverstoke Hall.

- Presupun că vei discuta cu angajații și vei cerceta și lista cu oaspeți?

- Poate. Dar mai întâi o să mai arunc o privire în salonul cel mare. Nu am avut timp să fac o treabă temeinică aseară.

- Vin și eu cu tine, zise ea rapid.

- Nu vreau să te implici în această afacere.

- Ai spus chiar tu că sunt implicată.

- Voi face aranjamentele necesare să stai în siguranță la Londra cât anchetez acest caz, zise Joshua.

- Chiar acum nu suntem la Londra, îl contrazise ea, cu o voce uniformă și rece.

Joshua nu ar fi reacționat bine la o cerere pătimașă sau la o ceartă aprinsă. Doar logica l-ar fi făcut să înțeleagă.

- Ai spus și mai înainte că am puteri excepționale de observație. De ce nu mi-ai permite să te însoțesc în cămera cu antichități? Cine știe? Poate că văd ceva care îți va provoca o amintire utilă.

capitolul 25

- Deci nu halucinam până la urmă, zise Beatrice. Privi urmele arzătoare de pași de pe podea.

- Bărbatul care l-a ucis pe Roland a fost, într-adevăr, aici ieri-seară. A așteptat aici, în spatele statuii celei

mari. Când a sosit șantajistul, a traversat camera spre altar și l-a ucis.

- Dar probabil că întâi s-a folosit de tămâie pentru a-și incapacita victima, spuse Joshua. A folosit-o din nou când ai sosit tu.

Stăteau lângă sarcofagul din salonul cel mare, încercând să refacă firul celor întâmplare în noaptea precedată. Lămpile erau aprinse, dar la cererea lui Beatrice fuseseră date la minimum. Joshua nu o contrazisese când ea îi explicase că îi era mai simplu să vadă urmele de energie în umbră. Știa că el nu credea că ea chiar poate să vadă urmele paranormale ale ucigașului și ale victimei, dar era dispus să o lase să se ocupe de partea ei de anchetă în acest fel.

Ea îl privi și îl văzu examinând bolul de alabastru ce conținea rămășițele de tămâie.

- Tot voiam să-ți pun două întrebări, zise ea. Întâi, cum de nu ai fost afectat de fumul de astă-noapte?

- Am făcut același lucru pe care îl făcusem și anul trecut în laboratorul cuprins de flăcări. Mi-am acoperit nasul și gura cu o bucată de pânză și am încercat să nu respir mai mult decât era absolut necesar. Nu a fost nevoie de mult timp ca să te găsesc și să te scot de acolo. Doar două sau trei minute, nu mai mult.

- Faci totul să sune atât de simplu.

- Când am intrat în cameră, am putut să simt substanța respectivă. Asta mi-a dat timpul necesar să îmi iau măsuri de precauție.

- Mi-a afectat toate simțurile, povesti Beatrice. Am amețit și am început să halucinez. Era ca și cum statuile ar fi prins viață.

- Dacă mai simți vreodată același miros, acoperă-ți nasul și gura și încearcă să te lași la podea.

- De ce?

- Substanțele periculoase se ridică odată cu fumul.

- Da, desigur. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

- Ai fost luată prin surprindere, spuse el serios. Și a mai fost și șocul descoperirii cadavrului. Un astfel de lucru te poate dezorienta.

Ea zâmbi pentru sine.

- Îți mulțumesc pentru înțelegere. Dacă nu m-ai fi găsit atunci când ai făcut-o, bănuiesc că nu aș mai fi atât de vorbăreață astăzi. Privi spre petele de sânge de pe altar și se cutremură. Asta mă duce la următoarea mea întrebare.

Joshua traversă spațiul pentru a examina altarul.

- Și anume? întrebă el.

- De unde ai știut că eram în pericol? Nimeni nu a intrat și nu a ieșit din încăpere. Șantajistul a fost ucis înainte ca eu să ajung acolo, și asasinul era deja înăuntru când am intrat. Ce te-a alertat în privința situației mele?

- Uneori simți că lucrurile nu merg conform planului.

- Da, zise ea. Știu sentimentul. Se numește intuiție.

- Dacă ești pe punctul să mă informezi că intuiția mea este un talent metafizic, mai bine nu te osteni.

- Nu crezi că este de natură paranormală?

- Nu, nu cred, răspuse el. Este doar o combinație între observații - unele dintre ele sunt atât de neînsemnate că nici nu suntem conștienți de ele - și realizarea inconștientă a legăturilor dintre acele observații.

- Unii ar putea numi asta conștientizare psihică, zise ea.

El nu îi dădu atenție.

- Noaptea trecută, în timp ce supravegheam ușa de la încăpere, am observat un curent slab, dar detectabil în holul de afară. Venea din încăpere.

- Un curent, da? Și ce ne spune asta?

- Ne spune că mai este o ușă înăuntru, cel mai probabil un set de scări al servitorilor.

Ea privi în jurul ei.

- Nu mai văd altă ușă.

- Povestește-mi de la început ce s-a întâmplat aseară.

Ea făcu ce i se ceru. Când termină scurta relatare a evenimentelor, se opri în fața altarului.

-Aici stăteam când am fost copleșită de fum, zise ea. Tocmai văzusem cadavrul și observasem amprentele psihice ale ucigașului. Am mai simțit o prezență în încăpere. Am crezut că am văzut una dintre statui îndreptându-se spre mine.

-Care dintre ele?

-Era zeul cu cap de șacal, Anubis, în forma lui parțial umană. Strâmbă din nas. Știu, sună ridicol acum, dar în acel moment aș fi putut să jur că una dintre statui prinsese viață.

-Sau era un bărbat cu o mască, sugerează Joshua.

-De ce ar purta ucigașul o mască?

-Din două motive, primul fiind de a se proteja de efectele tămâii.

-Da, desigur. Și al doilea motiv?

-De a-și îngrozi victimele. Știe că tămâia le provoacă acestora halucinații. Maska ar amplifica această frică. Unor profesioniști le place acest aspect al crimei.

Beatrice inspiră adânc.

-Înțeleg.

-Ce-ai mai observat? întrebă Joshua.

-Nimic extrem de util, mă tem. L-am văzut pe Anubis înaintând spre mine. Vorbea cu un accent rusesc. Ceva de genul „Credeai că poți să fugi de mine, târfă mică?” Și apoi am văzut lumina aprinsă de tine. Ucigașul și-a dat seama că fusese descoperit și a fugit. Atât îmi amintesc.

-Acum trebuie doar să identificăm sursa curențului pe care l-am detectat. Zici că vocea venea din spatele tău?

-Da.

-Ucigașul nu a trecut pe lângă mine ca să iasă, așa că a doua ușă trebuie să fie undeva încolo.

Joshua porni spre peretele cel mai apropiat. Beatrice știa că el avea de gând să cerceteze metodic sursa curențului și își dresă vocea.

- Cred că te pot face să nu mai pierzi vremea, zise ea.

O privi.

- Cum?

Ea își coborî privirea spre șirul de pași fluorescenți.

- Cred că vei găsi ușa acolo, între statuile de granit.

Joshua ridică din sprâncene. La început, Beatrice se gândi că el avea să ignore ceea ce îi spusese și să continue să caute în felul lui. Spre surpriza ei însă, el traversă încăperea spre marea statuie de piatră și dispăru în spatele ei.

- Există o ușă pentru servitori aici, anunță el. O observație excelentă, Beatrice.

- Îți mulțumesc, zise ea. Am făcut-o cu ajutorul simțurilor mele paranormale.

El reapăru din spatele statuii de granit.

- Este mai probabil să fi simțit chiar tu curentul noaptea trecută și să fi înregistrat locația aproximativă a ușii folosindu-te de simțurile tale normale.

- Ești foarte bun în a găsi justificări normale pentru a explica paranormalul.

- Asta este deoarece acestea sunt cel mai adesea suficiente.

- Hmm.

Ea străbătu labirintul de antichități pentru a i se alătura. Când înconjură statuia de granit, văzu că ușa fusese proiectată pentru a nu fi observată. Amplasarea ei din spatele unui grup de antichități o făcea să fie aproape de nedetectat din orice altă parte a încăperii. O mare parte din mormânt stătea chiar în fața ei.

- Ucigașul știa de această ușă, spuse Joshua. Asta înseamnă că avea cunoștințe detaliate despre încăpere. Clement Lancing avea legături cu un număr mare de colecționari. L-ar fi știut pe Alverstoke.

- Crezi că Lancing este ucigașul?

- Nu, răspunse Joshua. Lancing nu era priceput în mânăuirea unui cuțit. Ar fi folosit alte metode. Otrăvit, cel mai probabil.

Joshua își puse mâna pe mânerul ușii și îl apăsă. Ușa se deschise cu destulă ușurință. Beatrice se trezi privind un rând de trepte de piatră care dispăreau într-o mare de întuneric. Pașii ucigașului ardeau pe trepte.

- Era furios, zise ea. Furios pentru că a fost întrerupt înainte să poată termina ceea ce venise să facă.

Joshua studie întunericul un moment.

- Am să iau un felinar, anunță el. Vom afla unde duce acest pasaj.

capitolul 26

Puțin mai târziu, coborau străvechile trepte de piatră. Beatrice ținea felinarul. Lumina se revărsa pe scara învechită în timp ce se îndreptau spre adâncurile conacului.

- Pot să văd urmele ucigașului în praf, spuse Joshua. A intrat în conac folosind acest pasaj și a plecat tot pe aici.

Beatrice își ascuți talentele și studie urmele încinse.

- Da, este același bărbat care mă aștepta noaptea trecută, asasinul care l-a ucis pe Roland. Sunt sigură de asta.

- Este o concluzie destul de evidentă.

- Este un lucru bun că m-am obișnuit ca oamenii să se îndoiască de abilitățile mele, zise ea. Altfel, aș fi jignită de acest scepticism constant.

- Nam intenționat să te jignesc.

De data aceasta, vocea lui sugera o părere de rău autentică.

- Cred doar că ai o imaginație prea bogată.

- Nu îți lași niciodată imaginația purtată de gânduri fanteziste, domnule Gage?

- Fac tot ce pot ca să mă feresc de astfel de distrageri.

- Dar din când în când? insistă ea.

- Doar sunt și eu om.

- Spui asta de parcă ar fi un mare defect de caracter.

Mai coborâră câteva trepte și trecură de un colț, intrând într-un alt pasaj întunecat. Beatrice începea să se descurajeze. Coridorul care se întindea în fața lor era strâmt și învăluit de un întuneric de nepătruns. Simți din nou vechii fiori ai fricii devenind mai ascuțiți. Ținu felinarul mai sus, sperând să lumineze mai departe în întuneric.

- Noaptea trecută, vorbi Joshua.

Cuvintele veniră de nicăieri. Beatrice se întrebă dacă, în lupta ei de a-și controla nervii, nu îi scăpase vreo parte a conversației.

- Îmi pare rău, se scuză ea. Ce anume ziceai despre noaptea trecută?

Se forță să respire încet și constant. Atât putea să facă. Avea un felinar. Era și Joshua cu ea.

- Noaptea trecută când ne-am sărutat în firidă, spuse Joshua. Acela a fost ultimul moment când m-am lăsat distras de gânduri fanteziste.

- Oh, înțeleg.

Nu era sigură cum să răspundă la acest comentariu. Știa că se înroșește din nou și, timp de câteva secunde, fu recunoscătoare pentru întunericul ce o înconjura. Se gândea la un răspuns potrivit când Joshua se opri dintr-odată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, tremurând ușor.

- Aerul s-a schimbat. Poți simți marea.

Ea inspiră cu precauție, rămânând atentă la atmosferă. Apoi simți și ea șoapta inconfundabilă a aerului plin de sare. Se auzea și un uruit înfundat în depărtare. Bătaia valurilor de țărni, gândi ea.

- Acest pasaj duce la mare. Privi spre urmele de energie de pe podeaua de piatră. Când a ajuns aici, era deja mai calm, mai controlat. Dar în continuare frustrat și furios. Nu, mai mult furios. Un fel de furie obsesivă.

- O bănuială logică bazată pe ceea ce cunoști despre el, spuse Joshua. Este un profesionist, cu o meserie sângeroasă. Dar, ca orice profesionist, se mândrește

cu talentul lui. Este normal să fie furios că nu a avut succes noaptea trecută.

- Chiar nu poți să accepți că eu văd urmele de energie paranormală pe care le-a lăsat în urma lui?

- Ai ajuns la acea concluzie bazându-te pe logică și intuiție, fie că știi asta sau nu.

- Doamnele Flint și Marsh au avut cu siguranță dreptate când au zis că clienții lor sunt întotdeauna cea mai dificilă parte a afacerii.

- Vrei să spui că îți sunt client? întrebă el.

- Exact asta ești, domnule. Plătești Flint & Marsh pentru serviciile mele. Asta te face clientul meu.

- Pe naiba mă face. Vom clarifica asta în timp.

Înainte mai rapid acum, bătând regulat cu bastonul în podea. Beatrice își ridică fustele, ușurată să se miște mai rapid. Mișcarea fizică o ajuta să supprime senzația apăsătoare care o tulbura.

Sunetul valurilor ce se izbeau de țărm deveni și mai puternic, la fel și umezeala din jurul lor. Pereții de piatră ai tunelului se sfârșeau dintr-odată, lăsând locul interiorului larg al unei peșteri. Apa de mare umplea partea de jos a peșterii, clipocind în jurul unui mic ponton de lemn proiectat astfel încât să se ridice și să coboare odată cu fluxul. Intrarea exterioară nu era vizibilă din locul unde se afla Beatrice, dar putea să simtă curenții de aer proaspăt care circulau în spațiul din jurul lor.

- Aceasta este o veche peșteră folosită de contrabandisti, deduse Joshua. Luă felinarul și îl ținu deasupra lui ca să cerceteze pontonul. Ticălosul avea o barcă aici. Întrebarea este: a venit singur sau a mai adus pe cineva cu el care să vâslească? Nu este imposibil ca un asasin abil din Londra să fie și un vâslaș abil cu cunoștințe temeinice ale coastei locale, dar nu este probabil.

- Dacă vom coborî la ponton, am putea să găsim răspunsul la întrebare, sugeră Beatrice.

Se simțea mai stăpână pe sine, acum că nu se mai aflau în spațiul strâmt al pasajului. Aerul sărat și mișcarea apei ajutaseră la alungare acelei atmosfere claustrofobe.

Joshua o privea cu o expresie gânditoare. Pentru o clipă, Beatrice crezu că el avea să îi refuze oferta. Dar, după câteva secunde, încuviință doar din cap și porni pe micile trepte de piatră, în direcția pontonului.

Când ajunse la bază, se opri, se întoarse și întinse mâna ca să o ajute.

- Fii atentă, zise el. Treptele sunt ude și alunecoase.

În ciuda situației, micul act de galanterie o fermecă. Relația lor de până în acel moment fluctuase între starea de suspiciune spinoasă și un parteneriat precaut. Știa că sărutul aprins din seara precedentă fusese o anomalie, un scurt intermezzo care îi luase prin surprindere pe amândoi. Se întreba dacă Joshua își va mai permite să se lase distras de astfel de gânduri fanteziste.

O secundă, ezită să îi apuce mâna, fiindu-i teamă că, dacă aluneca pe treptele ude, ar fi putut să îl tragă și pe el în cădere. Până la urmă, el își menținea echilibrul doar cu ajutorul acelui baston. Apoi își aminti cum venise la ea prin mirosul toxic de tămâie și o salvase în noaptea precedentă.

Îi dădu mâna. Degetele lui se strânseseră în jurul degetelor ei ca o menghină. Știu că el îi simțise ușoara ezitare.

- Nu te voi lăsa să cazi, promise el grav.

Ea își înfrână un oftat. Reveniseră la stadiul de înțepături.

- Știu, răspunse.

La baza treptelor, își eliberă mâna și încercă să abordeze un aer de profesionalism. Își ascuți simțurile și privi rămășițele calde de energie din urmele ucigașului. Lângă urmele acestuia mai văzu încă un rând de urme.

- Aici au fost doi oameni, zise ea.

- Da.

Faptul că el fusese atât de rapid de acord cu ea o făcu să își ridice privirea spre el. O luase de-a lungul vechiului ponton și se apleca pentru a examina un obiect mic.

- Ce-ai găsit? întrebă ea.

- O țigară.

Joshua se ridică.

- Vâslașul a fumat cât l-a așteptat pe asasin să se întoarcă.

- Vâslașul trebuie să fi fost un localnic. Nu cred că altcineva ar fi știut despre acest fost sălaș al contrabandiștilor.

- Nu ar fi dificil să găsești un om zdravăn care să cunoască țărmlul, zise Joshua. Până la urmă, ne aflăm pe coastă. Sunt sigur că fiecare bărbat sau băiat din zonă poate manevra o barcă și cunoaște bine terenul local. Dificil este să te asiguri că acesta își ține gura după aceea. Probabil că veștile despre crima de la Alverstoke Hall au ajuns deja în sat. Mai devreme sau mai târziu se va afla că cineva din sat a fost angajat de un străin pentru a-l duce la fosta peșteră a contrabandiștilor de lângă conac în noaptea crimei.

Ea își ținu respirația.

- Trebuie să îl găsim pe vâslaș.

- Nu va fi o problemă, zise Joshua. Cadavrele au tendința să se întoarcă la țărml.

capitolul 27

- Vechiul pasaj al contrabandiștilor?

Sprâncenele și favoriții stufoși ai lordului Alverstoke zvâcniră la auzul acestei vești.

- Uitasem de acel canal care duce spre golfuleț. A fost construit inițial ca rută de evadare în caz de asediu. Mai târziu a fost folosit pentru contrabandă. Dar asta a fost cu mulți ani în urmă.

- Cine mai știe de tunel în afară de dumneavoastră, domnule? întrebă Joshua.

Îi era foarte greu să rămână concentrat pe Alverstoke. Tot se uita la ceas. Beatrice era la etaj cu Hannah și cu slujnica acesteia, terminând pregătirile pentru drumul de întoarcere la Londra. În mod logic, ea era destul

de în siguranță în acel moment, dar lui nu îi plăcea să o scape din vedere nici măcar un singur moment.

- Ei bine, este greu de spus cine ar mai putea ști despre pasaj, pufni Alverstoke. Mulți dintre servitori lucrează pentru mine de ani buni. Bănuiesc că toți știu despre el. Nu este tocmai un secret. Casa este plină de pasaje și de scări care nu mai sunt folosite.

- Înțeleg. Dar vă puteți gândi la cineva anume - un vizitator, poate - care s-a arătat în mod deosebit interesat de tunel și de istoria lui?

Să îi pună întrebări lui Alverstoke era probabil inutil, se gândi Joshua. Era clar că bătrânul nu știa nimic despre crimă. Nici măcar nu știa cum ajunsese Hannah pe lista lui de invitați la petrecere. „Las astfel de lucruri în seama secretarului meu.“

Nu avea timp să vorbească cu fiecare servitor de la conac, se hotărî el. Acum, prioritatea era să o ducă pe Beatrice într-un loc unde asasinul să nu poată ajunge la ea. Cu toate astea, ar fi fost util să afle cum obținuse ucigașul asemenea informații detaliate despre conac și despre intrarea secretă spre camera de antichități.

- Mă tem că nu, răspunse Alverstoke, cu mai multă fermitate de această dată. Nu mă pot gândi la cineva care să fi fost interesat de vechiul tunel.

- Dar experți în antichități? Ați invitat colegi sau alți colecționari să vă viziteze pe perioade lungi de timp? Suficient de lungi ca să poată descoperi tunelul din greșeală, poate?

- Cu siguranță le-am permis altor experți să examineze colecția din când în când, dar nu au rămas niciodată mai mult de o zi sau două și întotdeauna îi însoțeam când examinau obiectele din salonul cel mare. Alverstoke își țuguie buzele. Cu excepția minunatei tinere lady care mi-a cerut să le studieze ca să poată scrie un articol pentru una dintre revistele la care colabora. Dar asta a fost acum mai bine de un an. Nu pot vedea cum vizita ei s-ar lega de crima de noaptea trecută.

Joshua fu străbătut de un fior, căci își dăduse seama.

- Iați permis unei femei să vă studieze antichitățile?

- Știu la ce te gândești, chicoti Alverstoke. Nu te-ai aștepta ca o femeie să aibă cunoștințe temeinice despre antichități. Dar aceasta era o excepție. Era uimitor de bine informată. Chiar lucrase pe șantiere arheologice în Egipt.

- Doamnă, este foarte important. Cum v-a contactat această femeie?

- Mi-a scris, cerându-mi permisiunea să îmi studieze artefactele. Și-a semnat scrisoarea cu E. Baycliff. Am presupus că este un bărbat, desigur. Când a sosit la ușa mea, am fost șocat să văd că era vorba despre o femeie.

- Dar ați invitat-o să rămână mai multă vreme?

- Aveam de gând să nu îi permit asta, dar m-a implorat să îi arăt câteva dintre antichități înainte să ia trenul înapoi spre Londra. Alverstoke clipi. O tânără foarte atrăgătoare. Arăt de inteligentă și destul de fermecătoare. Nu am văzut nimic rău să îi ofer un tur al sălii mari. Într-un final, m-am domolit și i-am permis să rămână și să studieze câteva dintre obiecte.

- Și cât timp a rămas la Alverstoke Hall?

- Nu mult. Câteva zile. A fost chemată înapoi la Londra înainte să-și poată termina cercetarea. Ceva despre un deces în familie, cred.

- V-a cerut să se uite peste catalogul de obiecte?

- Da, desigur, zise Alverstoke.

- A arătat vreun interes special față de vreunul dintre obiectele din colecție?

- Din câte țin minte, a fost foarte interesată de două bijuterii foarte ciudate din obsidian. Nu antichități teribil de importante, serios vorbind. Am căzut amândoi de acord că trebuie să fi fost ochii vreunei statui. Cineva îi scosese la un moment dat, cel mai probabil ca să li vândă.

- A găsit blestemații de ochi, zise Joshua.

Dar vorbea pentru sine, rearanjând în mintea lui piețele pe o tablă invizibilă de șah.

- Asta explică multe.

Alverstoke se încruntă.

- Nu înțeleg, ce este cu ochii?

- Cred că nu mai are rost să pierdeți vremea cu inventarul, spuse Joshua. Începeți cu cele două bijuterii de obsidian. Veți descoperi că au dispărut. Au dispărut acum mai bine de un an, de fapt. Cam atunci când acea femeie care se numea E. Baycliff a primit telegrama ce o informa despre un deces în familie.

- Credeți că domnișoara Baycliff le-a furat? Prostii! Era o tânără adorabilă, vă spun. Absolut fermecătoare.

- Da, consimți Joshua, amintindu-și de ea. Frumoașă, fermecătoare și o expertă în antichități.

- Chiar admitând această posibilitate scandalosă că ar fi fost o hoată, de ce ar lua astfel de obiecte lipsite de importanță? Acele pietre nu au o valoare deosebită.

- Dacă nu greșesc, acele bijuterii erau Ochii lui Anubis.

- Și ce-i cu asta? Au fost găsite multe statui ale lui Anubis. Am câteva chiar eu, în colecția mea. De ce ar dori domnișoara Baycliff chiar acei ochi?

- Pentru a-i trezi pe cei morți la viață.

capitolul 28

- Nu înțeleg, Josh, zise Hannah. De ce coborâți tu și Beatrice aici la Upper Dixton? Ajungem la Londra abia peste încă o oră și jumătate. Aici este doar un satuc.

Beatrice privi pe geamul pe care șiroia ploaia, în timp ce trenul intra în micuța gară. Doar trei oameni așteptau pe peron. Toți stăteau înfrigurați sub umbrele. Ploaia era neîncetată. Era o după-amiază târzie, dar furtuna adusese cu sine un apus de soare timpuriu.

Veștile că trupul unui pescar local fusese descoperit pe plajă ajunseră la Alverstoke Hall chiar când ea și ceilalți se pregăteau să plece spre gară. Lord Alverstoke și aproape toți ceilalți fuseseră șocați de aceste vești despre

încă o moarte misterioasă în apropiere, venită atât de rapid după crima din încăperea cu antichități.

Joshua era singurul care nu fusese luat prin surprindere. „A scăpat de vâslaş“ fusese singurul lui comentariu. Era clar că se așteptase la aceste vești.

- Eu și domnișoara Lockwood ne oprim aici pentru că sunt convins că există o mare probabilitate să fim urmăriți, îi răspunse Joshua lui Hannah.

Era în picioare, luându-și valiza de pe suportul pentru bagaje. Beatrice aștepta pe culoarul din afara compartimentului lor privat, cu geanta ei mare într-o mână și cu o umbrelă în cealaltă. Joshua o informase că nu își permiteau să fie încurcați de cufărul ei masiv de călătorie.

Fusese la fel de surprinsă ca Hannah și Sally de anunțul neașteptat al lui Joshua. Nu le informase despre planul lui de a coborî din tren la Upper Dixon decât cu puțină vreme înainte să ajungă acolo. Ea se întrebă dacă el făcuse acest plan înainte să se urce în gara de la Alverstoke, cu patruzeci și cinci de minute înainte. Omul avea serios nevoie de câteva lecții de comunicare.

Dar ea se hotărî că nu era cel mai bun moment să îi țină o prelegere despre asta. Intensitatea de gheață ce îl cuprinsese pe Joshua îi făcuse propriii nervi să o iara. Știa că el o credea în pericol. Era, fără îndoială, convins că concluzia lui era fondată pe o logică rece și pe cunoștințele lui despre adversar. Dar ea bănuia că intuiția lui, nu raționamentul, îl făcea să acționeze așa. În ambele situații, deznodământul era același. Dacă Joshua se temea că cineva va încerca să o răpească cu prima ocazie, era cel mai bine să presupună că el are dreptate.

- Îmi cer scuze, domnule, zise Sally. Dar cum urmează cineva un tren?

- Gândește din punctul de vedere al urmăritorului, îi explică Joshua. Dacă cineva ne-a urmărit și ne-a văzut cumpărând bilete pentru Londra, așa cum bănuiesc, acel individ va fi convins că ne știe destinația. Va lăsa

garda jos și își va spune că poate pur și simplu relua urmărirea de la celălalt capăt - din Londra.

- Da, înțeleg ce vrei să spunei, domnule, spuse Sally. Ce gând înfricoșător.

- I-am trimis o telegramă lui Nelson înainte să urcăm în tren, continuă Joshua. Vă va aștepta la gara din Londra. Are instrucțiuni să fie atent la orice persoană suspectă care așteaptă acolo sau la orice persoană suspectă care coboară din tren.

Teama se aprinse în ochii lui Hannah.

- Crezi că următorul ar putea să fie chiar în acest tren?

- Este posibil, zise Joshua. Tocmai de aceea eu și Beatrice vom aștepta până în ultimul moment. Dacă încearcă în acel moment să coboare și să ne urmărească, se va expune de îndată. Va fi suficient de ușor să îl vedem într-o gară atât de mică.

- Va ști asta, sublinie Beatrice. Este un sat minuscul, așa cum a spus și Hannah. Foarte puțini oameni vor coborî aici. Străinii din oraș vor fi cu ușurință observați.

- Exact, zise Joshua. În locul lui, aș rămâne în tren până la următoarea oprire și apoi aș încerca să ajung înapoi la Upper Dixon cu o trăsură închiriată. Până atunci, noi vom fi deja departe.

- Unde vă duceți? întrebă Hannah.

- Vom angaja o trăsură până în următorul sat și de acolo vom merge la Londra. Joshua zâmbi cu un zâmbet rece. Va fi interesant să trecem pe lângă el pe drum.

- Totul sună atât de complicat, zise Hannah neliniștită.

- „Șiretlicul pentru a scăpa de un următor este să te pui în singurul loc de unde nu te poate urmări”, cită Joshua. „Unghiul lui mort este mereu în spatele lui.”

Beatrice ridică din sprâncene.

- Alt citat din Domnul Smith?

- Îmi pare rău, mă tem că da, răspunse Joshua.

Gura lui Hannah se strânse într-o expresie de dezaprobare mohorâtă.

- Oribilul Victor Hazelton.

- Îți știi părerea despre el, zise Joshua. Își întoarse privirea spre Beatrice. Ești pregătită?

- Da, răspunse ea.

El își apucă bastonul și dădu să iasă din compartiment, dar Hannah își puse o mână pe brațul lui pentru a-l opri. Ochii ei erau foarte serioși.

- Îți dai seama ce faci părăsind acest tren singur cu Beatrice spuse ea pe un ton scăzut. Știu că iei măsuri pentru a-i asigura siguranța, dar...

- Nu îți face griji, Hannah. Vocea lui era la fel de joasă. Știu ce fac.

Hannah îl mai privi câteva secunde și apoi se întoarse spre Beatrice. Evident satisfăcută, se lăsă pe perne.

- Fiți atenți, amândoi, zise ea. Vă vom aștepta în Londra.

Beatrice avu sentimentul că îi scăpase ceva din conversație, dar nu avea când să analizeze situația. Joshua o imboldea să se miște mai rapid pe culoarul îngust. Ieși după ea pe ușă.

- Acum, ordonă el.

Ea coborî treptele chiar când conductorul se întorcea să urce la bord. Îi privi surprins.

- Îmi pare rău, doamnă, domnule, dar nu aceasta este destinația dumneavoastră. Dumneavoastră mergeți la Londra.

Beatrice reuși să-i arunce un zâmbet liniștitor și își ridică umbrela pentru a se proteja de ploaie.

- Ne-am schimbat planurile, mă tem.

- Dar bagajele dumneavoastră, doamnă.

Joshua își puse pălăria și coborî treptele.

- Sau făcut aranjamente ca restul bagajelor noastre să fie luate la Londra. Eu și soția mea ne-am hotărât să admirăm peisajul de aici, din Upper Dixton.

Cuvintele „soția mea” îi provocară un șoc lui Beatrice. Până când își reveni, ea și Joshua se aflau pe peron, conductorul era la bord, ușa era închisă și trenul pleca din stație.

Beatrice se întoarse spre Joshua incredulă, alarmată, când își dădu seama cam despre ce fusese acel schimb de cuvinte dintre el și Hannah. Nici unul dintre foștii ei clienți nu se gândise vreodată la reputația ei. Era un detectiv particular, până la urmă, nu o lady de rang înalt. Scopul clienților era ca ea să le părăsească casa de îndată ce ancheta se încheia.

Dar Joshua nu era atent la ea. Privea ușile vagoanelor, așteptând să vadă dacă altcineva mai alegea să coboare în ultimul moment.

Aburul scos de locomotivă șuieră. Trenul prinse viteză, ieși duduind din stație și dispăru în ceața groasă.

- Se pare că urmăritorul, dacă a fost unul, a rămas în tren, ghici Beatrice.

- Așa se pare, confirmă Joshua.

Privi spre singura trăsură ce aștepta în stradă. Vizitiul stătea aplecat sub o haină groasă și o pălărie turtită. Calul înfrunta ploaia cu stoicism, cu o copită ridicată și cu capul plecat pentru a se feri de potopul ce cădea de deasupra.

- Cu puțin noroc, această trăsură ne va duce până în satul următor.

Vizitiul privi de pe capră.

- Vă pot ajuta, conașule?

- Mișcarea trenului a făcut-o pe soția mea să se simtă rău, așa că vom călători cu trăsura până în următorul oraș.

- Îmi pare rău, domnule, dar nu va fi posibil. Vizitiul părea într-adevăr să regrete. Drumurile sunt pline de noroi. Nimeni nu pleacă din Upper Dixton cu trăsura până nu se oprește ploaia. Următorul tren vine abia mâine.

- În acest caz, vom avea nevoie de un han pentru la noapte, spuse Joshua. Ne poți recomanda unul?

- Sunt două în oraș, domnule. Vă recomand Vulpea Albastră. Este curat. Mâncare decentă.

- Vulpea Albastră să fie.

Joshua deschise portiera de la trăsura și aruncă ambele genți înăuntru. Apoi o ajută pe Beatrice să urce treptele. Ea își închise umbrela și intră pe ușa cea mică. Joshua o urmă și se așeză în partea opusă. Trăsura înaintă pe singura stradă a satului.

Joshua o privi pe Beatrice.

- Îmi pare rău pentru acest deznodământ, zise el dintr-odată. Ar fi trebuit să anticipez posibilitatea ca vremea să ne strice planurile.

- Fiind și eu detectiv particular, sunt perfect conștientă că intervin factori care să ne strice planurile.

Era uimită de atitudinea ei calmă. Dar, la urma urmei, era o profesionistă, își reaminti.

Joshua expiră încet și privi pe geam.

- Îți dai seama că asta înseamnă că va trebui să împărțim o cameră la noapte.

- Ar putea să fie două camere disponibile la han, presupuse ea.

- Ne dăm drept un cuplu căsătorit, îi aminti el. Nu va da o impresie bună dacă stăm în camere separate. În orice caz, nu vreau să te scap din vedere în seara asta.

- Îmi dau seama că-ți faci griji pentru siguranța mea, dar acel asasin nu are nici un motiv să măucidă.

Joshua arăta sumbru.

- Poate că nu, dar este evident că intenționează să te răpească.

- Este dificil de crezut că cineva ar mai fi obsedat de Miranda Clarvăzătoarea după atâta vreme. Nu are nici o logică.

- Lancing sau cine îi folosește caietele te vrea pentru că este convins că talentul tău paranormal este unul real.

- Ce are talentul meu a face cu asta?

- Am o teorie, răspuse Joshua. Este doar o teorie în acest moment, dar tot ce s-a întâmplat până acum indică faptul că este o teorie corectă. Cred că Lancing sau altcineva a reușit să recreeze formula pentru Apă Egipteană.

- Chiar dacă asta ar fi adevărat, ce-ar putea să vrea nebunul de la mine?

- Când ți-am spus povestea de dimineată, nu ți-am explicat un aspect al cazului. Lancing și Emma erau convinși că statuia lui Anubis era cheia pentru activarea proprietăților speciale ale Apei Egiptene.

- Înțeleg, dar ce are asta de-a face cu mine?

- Credeau că doar o femeie cu talent paranormal ar putea să canalizeze puterea statuii în formula de conservare pentru a o face eficientă.

- Dumnezeu!

- La acel moment, plănuiau ca Emma să canalizeze energia statuii, zise Joshua. Erau amândoi convinși că ea are puteri paranormale. Dar acum este moartă, așa că Lancing caută altă femeie despre care crede că posedă puteri psihice. Și și-a fixat atenția asupra ta.

- Dar de ce asupra mea și de ce acum? A trecut un an. De ce nu a găsit o altă femeie parapsiholog? Sunt atât de multe.

- Bănuiesc că a încercat să găsească o înlocuitoare. Joshua zâmbea sumbru. Dar cu siguranță că toate s-au dovedit a fi escroace. Din nu știu ce motiv, este convins că tu ai un talent autentic.

Ea se cutremură.

- Este cu adevărat nebun, nu-i așa?

- Fără îndoială. Ceea ce mă face să cred că despre el este vorba în acest caz. Care sunt șansele ca un alt nebun să îi fi găsit caietele?

- Habar n-am. Niciodată n-am fost bună la teoria probabilităților.

Știa că părea tensionată. Nu se putea abține. Faptul că un nebun intenționa să o răpească era un lucru tulburător. Ideea că avea să își petreacă noaptea în aceeași cameră cu Joshua era aproape la fel de tulburătoare. Dar această trepidatie era însoțită și de un fior de entuziasm. Ce avea să se întâmple? se întrebă ea. Poate întrebarea și mai pertinentă era ce dorea ea să se întâmple?

- Te rog să mă crezi când îți spun că nu a fost niciodată intenția mea să te pun într-o asemenea situație, continuă Joshua pe un ton scăzut. Îmi dau seama că gândul de a-ți petrece noaptea în aceeași cameră cu un bărbat care nu îți este soț trebuie să fie alarmant, dar îți promit solemn că niciodată nu aș...

- Oh, ce Dumnezeu, nu îți mai cere atâta scuze, îl întrerupse ea tăios. Sunt perfect conștientă de felul în care pot evolua lucrurile în timpul unui caz. Și știu că nu ai profita niciodată de mine. Ești un om onorabil, domnule, un adevărat gentleman. Nu mă tem pentru virtutea mea.

„De parcă mi-a și fost bună la foarte multe“, adăugă ea pentru sine.

- Nici reputația ta nu va avea de suferit, continuă el, de parcă nu ar fi auzit-o. Nimeni nu îți va ști identitatea adevărată. Normal că voi semna registrul cu alt nume.

- Nici o problemă, domnule. Sunt obișnuită să joc un rol.

- Da, știu, zise el.

Noua politețe dureroasă dintre ei era fragilă ca sticla, se gândi Beatrice. Nu era singura tensionată la gândul că urmau să împartă o cameră la noapte. Faptul că și Joshua era tulburat din această cauză o liniștea, aproape că o amuza.

Urmă o tăcere încărcată. Beatrice căută un subiect neutru de conversație.

- Pare să se întetească ploaia, zise ea. Nu poți vedea nici măcar până la capătul străzii.

- Așa este, consimți el. Dar partea bună este că o astfel de vreme va complica teribil viața următorilor noștri.

Ea privi ploaia o vreme.

- Dacă Lancing este în viață și depune atâta efort să mă găsească, inclusiv riscul de a te scoate pe tine din bârlog, trebuie să aibă un motiv foarte serios.

- Da.

Ea își împreună mâinile.

- Crezi că a reușit să o conserve pe Emma Hazelton în Apă Egipteană și acum intenționează să o trezească la viață, nu-i așa?

- Cred că exact despre asta este vorba, confirmă el. Beatrice se cutremură.

- Nebunie curată.

Joshua nu mai spuse nimic. Restul scurtului lor drum până la Vulpea Albastră doar privi ploaia ce cădea.

capitolul 29

Ea se trezi speriată. Respira prea rapid și inima îi bătea.

„Beatrice, trezește-te. Să nu scoți nici un sunet.“

Vocea alarmată a lui Joshua era doar o șoaptă joasă, întunecată în urechea ei. Deveni conștientă de mâna lui pe brațul ei. Această atingere o făcuse să se trezească atât de subit. Deschise ochii și îl văzu aplecat deasupra patului, încercând să rămână cât mai jos. Dar nu privea spre ea. Atenția lui era fixată la geamul care dădea spre stradă.

Primul ei gând fu că întreaga lume devenise ciudat de nemișcată și de tăcută. Atmosfera era nefiresc de lipsită de zgomote. Deveni vag conștientă de faptul că ploaia încetase.

Al doilea gând al ei fu că era uimită să descopere că adormise, în primul rând. După masa de seară, care fusese servită în salonul hanului, urcase scările împreună cu Joshua. Cerase un cearșaf în plus de la soția hangului. Când îi fusese adus în cameră, îl înfășură în jurul lavoarului, prinzând două dintre colțuri în cârlige de pe pereți, pentru a-i oferi o anumită intimitate. Joshua nu făcuse nici un comentariu.

Anticipase că avea să își petreacă noaptea trează în partea ei de pat până în zori. Singurele haine pe care și le scosese de pe ea fuseseră paltonul, pălăria și ghetetele. Lăsase totul la uscat în fața micul foc din șemineu.

Joshua își aranjase propriile cizme, paltonul și pălăria, toate mult mai grele, lângă cele care îi aparțineau ei. Devenise conștientă de intimitatea senzuală din atmosferă în timp ce își aranjau obiectele ude. „De parcă am fi doi iubiți pe care i-a prins ploaia”, gândi ea.

Trebuise să își amintească și că erau de fapt doi detectivi particulari profesioniști care fuseseră prinși de respectiva ploaie.

Când ajunseră în sfârșit să stingă lampa, Joshua nu încercase să se folosească de partea îndepărtată a patului. Se instalase în schimb pe singurul scaun din cameră și se uitase în noapte.

Acum stătea deasupra ei, privind geamul cu atenția concentrată a unui vânător.

- Ce s-a întâmplat? șopti ea.

- Nu sunt sigur încă, îi răspunse el. Poate că nimic, dar acum un moment am văzut pe cineva aprinzând un chibrit în pragul unei uși de vizavi.

- Nici o persoană cinstită nu ar avea motive să se afle într-un prag convenabil plasat vizavi la această oră a nopții. Crezi că supraveghează hanul, nu-i așa?

- Este o posibilitate. Joshua se îndepărtă de pat. Ies să arunc o privire. Vreau să rămâi aici și să îți ții pistolul la îndemână până mă întorc. Mă înțelegi?

- Da, desigur, înțeleg.

Se ridică și își lăsă picioarele să cadă peste marginea patului. Mișcarea îi ridică fustele. Își scoase micul pistol din tocul legat de picior.

- Te rog să fii foarte, foarte atent, domnule.

- Ai cuvântul meu. Se duse spre focul acum aproape stins pentru a-și lua haina. Închide ușa după mine.

- Așa voi face.

- Să nu-i deschizi altcuiva.

- Nu, promise ea.

Se ridică și îl urmă până la ușă. El ieși pe coridor. Beatrice închise ușa foarte încet și puse zăvorul la loc.

Așteptă acolo, ascultând concentrată un moment. Se gândi că aude bătaia înfundată a bastonului lui pe hol, dar nu putea fi sigură.

În ciuda vechii lui răni, Joshua se putea mișca în mare liniște atunci când o dorea.

capitolul 30

În urma ploii, se lăsase o ceață care sufoca strada. Lumina reflectată de la cele două felinare ale satului făceau ceața întunecoasă să strălucească de parcă ar fi fost plină de o energie stranie. Lumina rece a lunii adăuga o strălucire nefirească întregului peisaj.

Existaseră momente în ultima perioadă, se gândi Joshua, când fusese aproape să creadă în paranormal. Dar nu efectul straniu al lămpilor cu gaz și al luminii lunii filtrate prin ceață îl făcea să se întrebe despre posibilitatea existenței energiei metafizice. Era senzația pe care o simțea de fiecare dată când se afla în preajma lui Beatrice; de fiecare dată când se gândea la ea. Adică majoritatea timpului, își dădu el seama. Chiar când se concentra la o crimă sau la nebunul din spatele ei, ea era mereu acolo, în gândurile sale.

Neobișnuitul sentiment de intimitate dintre ei trecea dincolo de o simplă atracție sexuală, dincolo de admirația lui față de spiritul și de inteligența ei, dincolo de orice mai simțise pentru altă femeie. Când o sărutase în noaptea precedentă, era de parcă ar fi deschis o ușă undeva în el, trecând într-un tărâm unde lucrurile stăteau altfel. Lumea de cealaltă parte a ușii era cumva mai luminoasă și mai interesantă în toate felurile.

Pentru întâia oară din vremea focului nestăpânit al tinereții lui recunoștea că era capabil de pasiuni puternice.

La începutul relației lui cu Beatrice își spusese că dacă nu era implicată în șantaj, era posibil ca ea să se afle într-un pericol serios și că era responsabilitatea

lui să o protejeze. Dar ceva dinăuntru lui îi spunea că ceea ce simțea era mai mult decât simplul sentiment al responsabilității - era dreptul lui să aibă grijă de ea.

Ceea ce nu avea nici o logică, desigur. Nu avea nici un drept asupra lui Beatrice. Dar o parte a lui nu era în întregime convinsă de asta.

Dădu la o parte gândurile fantastice și privi partea opusă a străzii din umbrele pasajului îngust de piatră de lângă han. Silueta din prag stinsese chibritul și pornise spre han, străbătând ceața luminoasă ca o fantomă. Lui Joshua îi era imposibil să distingă trăsăturile bărbatului prin ceața groasă, dar îi era clar că acesta era înalt și slab și că se mișca cu agilitatea naturală a unui prădător.

Traversă strada și se apropie în viteză de Vulpea Albastră. Sunetul pașilor lui răsuna slab în tăcerea adâncă. Era îmbrăcat cu un palton lung și cu o pălărie joasă trasă peste ochi. Avea cu el o geantă atârnată pe un umăr.

În loc să urce treptele ce duceau spre intrarea din față a Vulpii Albastre, coti spre pasajul strâmt, unde îl aștepta Joshua.

Preț de câteva secunde, păru că omul nu avea să mai riște să aprindă încă un chibrit înainte să intre în umbrele adânci în care era cufundat pasajul. Asta urma să simplifice lucrurile și să le facă mai eficiente, gândi Joshua. Omul nu avea să vadă că se mai afla cineva în apropiere.

Dar, chiar înainte să se avânte în pasaj, omul se opri. Simțind în mod evident că ceva nu era în regulă, făcu un pas în spate și căută în buzunar.

Circumstanțele nu erau chiar ideale, dar Joshua știu de îndată că nu avea de ales - trebuia să acționeze cât mai rapid. Bărbatul cu bagajul urma să îl vadă dacă aprindea un nou chibrit.

Înaintă cât de rapid și de silențios era posibil, dar, în ciuda atenției lui, bătaia ușoară a bastonului pe pavajul de piatră se auzi.

- Cine este acolo?

Accentul greu era unul inconfundabil rusesc.

Lăsă geaca la pământ și scoase un cuțit din buzunar.

- Tu ești cel despre care am fost avertizat, nu-i așa, cel cu baston? Mi-a spus că ești periculos. I-am zis că un schilod nu va fi o problemă pentru Omul Oaselor. Îți rămăsesem dator pentru că m-ai întrerupt noaptea trecută.

Făcu un pas în față fără să se grăbească. Lama din mână îi străluci în lumina stranie.

Joshua se sprijini de zidul hanului cu una din mâini și încercă să lovească rapid cu bastonul mâna în care ucigașul ținea cuțitul lui. Lovitura nu avea să aibă puterea de a sfărâma oase, dar beneficia de acel element de surpriză. Asasinul nu s-ar fi așteptat ca un baston să fie folosit pe post de armă.

Reuși să îl lovească în antebraț cu o forță considerabilă. Bărbatul gemu, scăpă cuțitul și sări în spate cu agilitatea unui dansator.

Într-o singură mișcare, se roti și înaintă din nou, cu intenția de a-și recupera cuțitul.

Cu mâna sprijinită pe zid, Joshua folosi bastonul pentru a împinge cuțitul mai departe, în niște tufișuri, unde Omul Oaselor nu îl putea ajunge.

Asasinul se retrase a doua oară. Joshua se aștepta ca bărbatul să mai scoată un cuțit. În schimb, acesta apucă geanta pe care o cărase, o lăsă în stradă și băgă mâna în ea.

Joshua înaintă din nou.

Asasinul scoase un obiect din geantă și îl aruncă la picioarele lui Joshua. O sticlă se sparse și un nor de ceață se ridică dinspre aceasta. Joshua își ținu respirația instinctiv și se retrase dinspre vapori, dar nu putu să evite efectele acestora. Ochii îi ardeau și gâtul îi înțepeni. Putea doar să speră că nu inspirase întreaga otravă letală.

Sunetul unui geam deschis în altă parte, deasupra străzii, se auzi în noapte.

- Tu de acolo, strigă Beatrice. Stai sau trag.

Un alt geam se deschise.

- Dați alarma. Este un răufăcător pe stradă.

Joshua se îndepărtă de vapori la aer curat, dar sunetul pașilor în fugă îi spuse că adversarul lui scăpa. Nu avea cum să îl ajungă. Un șchiop trebuia să își accepte limitările fizice.

În acel moment, abia reuși să se abțină să nu rupă bastonul de cel mai apropiat zid. Dar știa, chiar în frustrarea și furia ce amenințau să îl copleșească, că un astfel de gest nu ar fi adus nimic bun. Dacă rămânea fără baston, nu mai avea cum să o protejeze pe Beatrice.

Și doar asta conta.

Se deschiseră mai multe geamuri. Joshua ridică privirea și îl văzu pe hangiu, îmbrăcat în cămașă de noapte și cu o scufie pe cap, privind în stradă. Beatrice și alți oșpeți ai hanului priveau și ei de la geamurile lor.

-Ce se întâmplă acolo? Întrebă hangiu. Să chem polițistul?

-Dacă vrei să o faci, zise Joshua. Dar nu cred că îl va mai găsi pe răufăcător.

-Un hoț, da?

-Un posibil hoț, răspunse Joshua. L-am văzut la timp și l-am pus pe fugă.

-Vă mulțumesc pentru efort, domnule, dar n-ar fi trebuit să o faceți de unul singur, îl certă hangiu. Ar fi trebuit să mă chemați și pe mine. Ce șanse are un bărbat cu un baston împotriva unui răufăcător?

-O întrebare excelentă, zise Joshua.

Apucă geanta lăsară de criminal, o aruncă peste umăr și șchiopătă înapoi spre han.

capitolul 31

-Aici este tot mâna lui Lancing, concluzionă Joshua. Dorea efectiv să ne afume.

Era în cămașă, cu mânele suflecate pe antebrațe, cu pulerul desfăcut. Hainele și cizmele erau din nou în fața focului reaprins. Senzația tensionată care urma întotdeauna după un episod violent îi încălzea sângele.

Faptul că Beatrice era neliniștită și îngrijorată în privința lui alimenta și mai mult focul. „Un schilod. Nu o prea poți ajuta, dar nu are pe altcineva.“

Se forță să se concentreze pe cele trei sticlute neexplodate pe care le scosese din geantă. Le puse pe masa micuță și mări flacăra lămpii cu gaz. Fumigenele erau făcute din sticlă ușor colorată. Fiecare dintre ele avea un capac de cauciuc.

- Nu e de mirare că avea atâta grijă cu pachetul ăsta, zise el. Gazul este eliberat când se sparge sticla.

- Dorea să dea foc la han în încercarea de a mă răpi? întrebă Beatrice. Suna și arăta îngrozită. Ar fi putut fi omorâți atâția oameni, inclusiv noi. Nu are nici o logică, asta dacă persoana nu mă vrea moartă. Poate că am greșit să presupunem că mă vrea din vreun motiv nebunesc.

- Nu. Joshua ridică unul dintre recipientele de sticlă la lumină. Sunt sigur că intenționa să te răpească în seara asta. Aceste dispozitive produc un fum neplăcut și vapori groși care seamănă cu fumul. Efectul simulează un foc, dar nu există flăcări. Dacă ar fi reușit să le spargă pe toate în han, ar fi urmat o mare panică. Toată lumea ar fi ieșit fugind în stradă, crezând că locul luase foc. Plănuia să profite de confuzie pentru a pune mâna pe tine.

- Dar trebuia să fi știut că va fi nevoit să aibă de-a face cu tine înainte să reușească asta.

- Mi-a zis că fusese avertizat în privința mea. Joshua puse bila de sticlă înapoi pe masă cu mare atenție. Dar nu credea că voi fi o mare problemă pentru el.

- Din cauza bastonului tău?

- Da.

- Bănuiesc că și-a schimbat deja părerea, spuse Beatrice. Am văzut cum te-ai folosit de el. În mâinile tale este o adevărată armă.

Satisfacția rece din vocea ei avu un efect ciudat asupra lui. Faptul că ea avea o încredere adâncă - deși nefondată - în el îi ridică oarecum moralul.

- „Orice obiect are potențialul de a deveni o armă”, zise el. „Trebuie doar privit în lumina corespunzătoare.”

- Alt panseu al domnului Smith? întrebă ea, zâmbind ușor.

- Mă tem că da, confirmă Joshua. Nu știu dacă întâlnirea din această seară a schimbat părerea Omului Oaselor despre mine. Amenințarea ta, că îl împuști, l-a alungat. Dar cu siguranță va fi mai bine pregătit la următoarea întâlnire.

- Nici nu vreau să mă gândesc la posibilitatea unei noi întâlniri între voi.

- Este doar o problemă de timp.

- Ce gând teribil. Sprâncenele lui Beatrice se uniră. Cum crezi că ne-a găsit?

- N-am avut o conversație pe larg cu el, dar cred că pot să spun că a anticipat că vom coborî din tren înainte să ajungem la Londra. Sau, mai probabil, cineva care știe cum gândesc eu a anticipat manevra.

- Clement Lancing?

- Eu și Lancing am lucrat împreună multă vreme, zise Joshua. Ne-am antrenat împreună. Știm cum gândește celălalt. Știam că exista un risc să ne oprim aici în Upper Dixton până la trecerea furtunii, dar n-am avut de ales.

- Da, știu, zise Beatrice. De aceea ai insistat să veghezi în seara asta, nu-i așa?

- Da.

- Și pentru că ai vegheat, ai reușit să-l oprești pe asasin, trase ea concluzia. M-ai salvat. A doua oară.

Joshua nu spuse nimic. Nu dorea să îi spună cât de aproape de dezastru fuseseră mai devreme. Asta nu ar fi făcut-o decât să se agite și mai tare.

- De unde crezi că a făcut rost Omul Oaselor de aceste dispozitive? întrebă Beatrice. Planul lui inițial a fost să mă răpească la Alverstoke Hall. Nu cred că avea la el acele recipiente grele de sticlă doar în caz că ar fi avut nevoie de ele.

- Mă îndoiesc că ar fi fost ideea lui să aibă un plan de rezervă în caz că primul plan eșua. Dar Lancing mă cunoaște. Ar fi anticipat o astfel de posibilitate.

- Care este următorul nostru pas? întrebă Beatrice.

- A venit timpul să nu ne mai evităm inamicul. Trebuie să ducem bătălia la el acasă. Îl știu pe Lancing la fel de bine cum mă știe el pe mine. Singurul lucru de care sunt sigur este că, dacă mai este în viață, se află pe undeva într-un laborator. Dar vreau să aflu părerea doamnei Marsh despre conținutul acestor dispozitive cu fum.

- Ai spus că sunt opera lui Lancing. Ce poate să-ți mai spună doamna Marsh?

- Sper să mă poată îndrepta spre acele prăvălii care vând genul de substanțe chimice ce au intrat în compoziția acestor dispozitive.

Ochii lui Beatrice se luminau de înțelegere.

- Da, desigur. Compoziția acestora include cu siguranță câteva ingrediente neobișnuite.

- Așa cum este cazul și cu tămâia și cu Apa Egipteană. Nu pot fi prea multe spițerii și prăvălii ce vând substanțe chimice în Londra care să aibă în stoc substanțele chimice rare și exotice de care are nevoie Lancing.

- Crezi că spițerul ne va duce la el.

- Cred că asta este cea mai bună speranță a noastră pe moment. Dar mai intenționez să aplic și o altă strategie.

- Să înțeleg că vom lua trenul spre Londra de dimineață? întrebă ea.

- Acolo se află răspunsurile de care avem nevoie.

- În acest caz, trebuie să te odihnești puțin.

- Nu este nevoie.

Ea îl privi cu ochi strălucitori și serioși.

- Au trecut mai multe zile de când nu ai dormit, domnule. Ai nevoie de odihnă.

În el se aprinse din nou furia.

- Doar pentru că sunt forțat să umblu cu un baston nu înseamnă că nu pot supraviețui câteva ore fără să dorm.

- Sunt
cu cât te c

- Voi a

Vocea l

chiar și pe

- Nu mi

somnului,

nevoie de t

de timp și

ceea ce te a

El deschi

din nou făr

buțul-simț i

- Ai drep

terile, zise el

idee rea.

- Ce este s

- Este o fo

care îmi va pe

te să-mi înc

Expresia ei

- Poți să ai

rești tu.

- Știu, zise e

Doar după

na de întreaga

n Beatrice. La

re încredere în

pușe că nu a

ore regulile l

în cineva im

scuns.

Da undeva p

ceptie care n

ma rece. Își p

și p

o descoper

se gândea

- Sunt sigură că poți, dar nu este nevoie. Voi veghea eu cât te odihnești.

- Voi avea eu grijă de tine, Beatrice, îi promise el.

Vocea lui sună aspru, mai degrabă ca un mormăit, chiar și pentru urechile lui.

- Nu mă îndoiesc de asta, zise ea. Dar pe lângă lipsa somnului, te-ai luptat recent pentru viața ta. Nu este nevoie de talent psihic ca să-mi dau seama că ai nevoie de timp și de odihnă ca să-ți recapeți puterile pentru ceea ce te așteaptă.

El deschise gura ca să o contrazică, dar apoi o închise din nou fără să mai vorbească. Avea dreptate. Logica și bunul-simț îi dictau să încerce să se odihnească.

- Ai dreptate când spui că trebuie să-mi recapăt puterile, zise el. O scurtă perioadă de somn treaz n-ar fi o idee rea.

- Ce este somnul treaz?

- Este o formă de meditație - o transă autoindusă - care îmi va permite să am parte de beneficiile somnului fără să-mi închid toate simțurile.

Expresia ei deveni mai relaxată.

- Poți să ai încredere în mine să veghez cât te odihnești tu.

- Știu, zise el, fără să se gândească.

Doar după ce spusese aceste cuvinte își dădu el seama de întreaga lor însemnătate. Putea să aibă încredere în Beatrice. La naiba, chiar avea încredere în ea; avuse-se încredere în ea aproape de la început, deși logica îi spusese că nu ar fi fost un lucru înțelept. Încălcase una dintre regulile lui de bază - să nu ai niciodată încredere în cineva implicat într-un caz. Toată lumea are ceva de ascuns.

Dar undeva pe parcurs făcuse o excepție cu Beatrice, o excepție care nu putea fi justificată de logică și de rațiunea rece. Își permisese să se lase condus de pasiune și nu îi păsa.

Era o descoperire uimitoare, cu siguranță una la care dorea să se gândească multă vreme, dar nu era momentul

potrivit să se gândească la un asemenea eveniment semnificativ.

Târziu își dădu seama că Beatrice îl privea cu mare concentrare.

Ea își drese vocea.

- Scuză-mă, nu vreau să fiu indiscretă, dar ești și în acest moment într-un fel de transă? Pari destul de transfigurat.

El se concentrează.

- Da, sunt transfigurat. Dar nu sunt încă în transă.

Schiopătă spre pat, se lăsă pe el și se întinse pe patură. Își închise ochii și începu să numere invers de la o sută.

capitolul 32

Își din transă, simțindu-se îmborsărit și revigorat. Beatrice avusese dreptate. Avea nevoie de odihnă.

Își deschise ochii și privi spre geam. Ceața era acum mai groasă ca niciodată, dar era deja luminată de primele raze de soare ale zilei.

Beatrice stătea pe scaun, privind strada. Își desfăcuse părul, care i se revărsa pe umeri. Cum era posibil, se întrebă el, ca o femeie să pară în același timp inocentă și delicată, dar și cuprinsă de energie și de putere feminină? Combinația era captivantă și extrem de atrăgătoare.

Iar acela nu era momentul potrivit să se lase cuprins de gânduri fanteziste.

Se ridică pe marginea patului.

- M-am trezit.

Vorbise încet, nedorind să o sperie.

Dar ea își întorcea deja scaunul. Îl privi, cercetându-l. Orice văzu pe fața lui trebuie să o fi mulțumit, pentru că îi zâmbi aprobator.

- Arăți mult mai în formă, zise ea.

El se aplecă în față și își sprijini antebrațele pe coapse.

- Să înțeleg că nu arătam în formă înainte să intru în transă?

Beatrice se încruntă la el.

- Trebuie să îmi răstălmăcești mereu cuvintele pe toate părțile?

El tresări.

- Am să încerc pe viitor să nu mai fiu atât de sensibil la referirile la limitările mele fizice.

- Ți-aș sugera mai degrabă să nu mai fii atât de melodramatic. Apropo, cum îți mai este piciorul?

- Este bine, zise el, conștient că suna din nou afectat.

- Ți-a mai rămas ceva din băutura tonică a doamnei Marsh?

- Da.

Ea sări în picioare.

- O ai în geantă? Ți-o aduc eu.

- Stai! îi ordonă el. Nu te mișca.

Beatrice se opri, cu ochii largi de groază.

- Ce s-a întâmplat? Ce este?

Joshua se ridică în picioare și își apucă bastonul. Înaintă, oprindu-se chiar în fața ei.

- Dacă mai faci un singur pas spre acea geantă, spuse el apăsător, te vei ciocni de mine, caz în care se va întâmpla unul din două lucruri.

Ea clipi.

- Da?

- Impactul mă va face fie să-mi pierd echilibrul și să mă prăbușesc la podea...

- Improbabil, zise ea. Ochii îi străluceau. Și cealaltă posibilitate?

- Te voi apuca într-un efort disperat de a-mi recăpăta echilibrul.

- Oh, zise ea.

Îl privi preț de ceea ce păru o eternitate. Sângele lui clocotea. Atmosfera din micul spațiu era încărcată,

de parcă ar fi urmat o furtună cu fulgere. El nu îndrăzne să se miște.

-S-ar putea să nu mai pot apoi să-ți dau drumul, adăugă el.

Beatrice făcu doi pași mici, precauți, în față. Când se opri, era doar la câțiva centimetri de el. Poalele rochiei ei îi atingeau lui picioarele goale. Ea își ridică un deget și îi împinse ușor pieptul.

El primi din plin acel șoc adânc, entuziasmant, al conștientizării, pe care îl simțea întotdeauna când îl atingea ea. Știa că senzația este doar un produs al imaginației lui înflăcărare, dar se simțea, cu toate acestea, foarte, foarte bine.

-Crezi că te simți nesigur pe picioare? întrebă ea, zâmbind cu zâmbetul ei misterios.

-Când mă aflu în preajma ta, îmi este mereu greu să-mi mențin echilibrul, răspunse el.

Acesta era purul adevăr, gândi el apoi. Ea îi puse o mână pe umăr.

-Atunci, poate ar trebui să te ții de mine, domnule. Nu aș vrea să cazi.

El își ridică mâna liberă și îi atinse părul. Materialul mătăsos era irezistibil. Își răsuci degetele în el.

-Nu cred că am de ales.

Strânse mai cu putere bastonul și își înfășură mâna liberă în jurul ei, trăgând-o mai aproape de el. Era atât de ușoară și de catifelată la atingere. Ea își puse și cealaltă mână pe umărul lui și îl privi cu ochii ei incredibili. Joshua știa că ea trebuie să fi simțit fiorul de nevoie ce îl străbătu.

Îi inspiră parfumul și îi revendică gura.

Încercă să se folosească de acel sărut pentru a porni un foc mocnit. Avea să o ia încet, își promise el. Fusesse un an foarte lung la țară - un timp prea lung fără o femeie. Dar se putea controla. Dorea să o seducă pe Beatrice, să o satisfacă, să o facă să îl dorească așa cum o dorea el pe ea.

Ea reacționează așa cum o făcuse și în noaptea precedentă, cu o anumită curiozitate și cu o dulce pasiune care îi făcea sângele să ia foc.

Oftă și se trase mai aproape. Degetele ei se strânseseră pe umerii lui. Joshua își dădu seama că ea tremura ușor. Își apropie gura de urechea ei.

- Ți-e frig? întrebă el încet.

Ea își odihni fruntea pe umărul lui. Când răspunse, vocea îi era doar o șoaptă ușoară.

- Nu, nu-mi e frig, zise ea.

El îi ridică părul și îi sărută curba gâtului.

- Ți este teamă de mine?

- De tine? Niciodată.

- Tremuri.

Ea își înalță capul și îi oferi un zâmbet nesigur.

- Am auzit că pasiunea poate provoca acest gen de febră, dar nu am crezut-o niciodată cu adevărat. Am presupus întotdeauna că astfel de afirmații sunt doar niște prostii romantice. În cel mai bun caz, licențe poetice.

- Și eu am presupus mereu același lucru, zise el. Dar acum știu că poezii au dreptate. Pasiunea conține mult foc.

- Sper că nu ai de gând să te oprești și să analizezi logic senzația.

- Singura forță de pe fața pământului care m-ar putea opri în acest moment ești tu, dulcea mea Beatrice.

Ea își înfășură brațele pe după gâtul lui. De data asta, zâmbetul ei era mai puțin nesigur. Conținea, în schimb, acea mirare strălucitoare a femeii care luase decizia de a se abandona pasiunii.

- Nu am nici o intenție să te opresc, domnule Gage. De fapt, am așteptat întreaga mea viață o astfel de pasiune. Începusem să mă tem că nu voi cunoaște niciodată astfel de emoții puternice. Dacă ar fi să te oprești acum, știu că aș regreta asta tot restul vieții.

El zâmbi.

- Te asigur, eu aș regreta-o și mai mult, și pentru aceeași perioadă de timp, domnișoară Lockwood.

Un surâs senzual îi zăbovea pe buze și un entuziasm aprins îi lumina ochii. Când el o trase în pat, îl urmă de bunăvoie.

Joshua lăsă bastonul la o parte, își sprijini piciorul teafăr de marginea patului cu baldachin și începu să desfacă micile bride ce închideau partea din față a rochiei ei. Corsetul se dovedi o provocare. Nu era vorba că era lipsit de experiență, se gândi el, amuzat de propria stângăcie. Problema era că de data asta lucrurile erau diferite. Beatrice era diferită.

Reuși într-un final să desfacă rochia. Îi coborî mânecile pe brațe. Fustele i se strânseseră în jurul gleznelor, lăsând-o în cămășuță, jupă și ciorapi.

Ea își desfăcu și jupa, și aceasta căzu la rândul ei. În lumina slabă a dimineții, el o văzu roșind. Sâni ei mici și fermi erau încordați și plini sub cămașa subțire.

- Ești perfectă, șopti el. Își coborî mâinile pe șoldurile ei și apoi le urcă pentru a-i cuprinde sâni. De parcă ai fi fost făcută pentru mine.

- Tu mă faci să mă simt frumoasă, declară ea.

Se îmbujoră și mai tare. El ar fi putut jura că ochii ei se umpluseră de strălucire. Un truc al luminii, se gândi el. Dar ce truc frumos.

Cu atenție, ea începu să îi desfacă încet cămașa, cu degetele tremurând. Joshua simțea că o să-și piardă controlul înainte ca ea să termine să-l dezbrace. Dar când ea își lipi palma de pieptul lui dezgolit, ajunse la concluzia că dulcea tortură meritase.

- Simt putere în tine, zise ea.

Privi spre pieptul lui, de parcă ar fi fost fascinată.

- Nu doar putere fizică, dar și celălalt tip de putere, cel mai important tip, cel care vine din adâncul inimii.

- Ah, Beatrice, tu ești cea puternică.

Se așază pe marginea patului și o trase lângă el. Ea veni spre el cu un entuziasm care încălzi totul în el, toate lucrurile care fuseseră reci atât de multă vreme.

O sărută până când ea se topi lângă el, până când începu să scoată mici sunete înfometate,perate din adâncul gâtului.

Tivul cămășutei ei ajunsese deja deasupra genunchilor, scoțând la iveală gingașul toc legat la coapsă.

- Nu m-am mai gândit vreodată că o armă poate fi un motiv de excitare, zise el. Dar acesta are un ciudat efect de stimulare asupra mea. Cred că are ceva de-a face cu faptul că îl porți tu.

Ea scoase un mic râset înfundat.

El desfăcu tocul și micul pistol foarte încet și le puse pe amândouă într-o parte, pe noptiera de lângă pat. Apoi așeză o mână pe pielea catifelată și goală de deasupra ciorapilor ei.

Beatrice inspiră adânc, speriată de atingerea intimă, dar nu se retrase din calea ei.

- Atât de catifelată, îi șopti el adânc.

- Ești atât de puternic, dar mă atingi de parcă aș fi făcută din cristal. Nu sunt fragilă, domnule.

El îi atinse colțul gurii.

- Știu că ai propriul gen de putere, dar un bărbat te-ar putea zdrobi cu ușurință dacă nu ar fi atent.

Râsul străluci în ochii ei.

- Mă subestimezi, domnule. Nu este vina ta. Mi se întâmplă tot timpul. De fapt, aparența mea timidă și naivitatea sunt instrumente ale meseriei mele. Sunt unele dintre motivele pentru care sunt o investigatoare atât de bună. Dar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi că aparențele sunt adesea înșelătoare. Nu sunt fata inocentă pe care crezi că o ai în față.

- Vrei să-mi spui că ești o femeie cu experiență în lume?

- Crede-mă când îți spun că diferitele mele cariere m-au învățat mai multe lucruri despre lume decât vor cunoaște alte doamne într-o viață întreagă.

El îi sărută umărul.

- Așa să fie?

- Da, zise ea. Și te asigur că știu foarte bine ce fac acum.

- Atunci ești conștientă că ești pe punctul de a fi sedusă?

- Știu că îți permit să mă seduci.

Gurile li se atinseră.

- Și fac tot ce pot să te seduc la rândul meu. Sper că am un oarecare succes.

El fu cuprins de o stare de euforie. Mormăi și se lăsă pe pat, cu brațul în jurul taliei ei. Ea se întinse peste el, picioarele ei acoperite de ciorapi împletindu-se cu ale lui.

- Să înțeleg că răspunsul este da, domnule Gage?

- Da, așa este, domnișoară Lockwood.

El îi prinse fața în mâini.

- Iar propriile mele eforturi de seducție? Să presupun că au și ele un efect asupra ta?

- Oh, da. Într-adevăr, așa spune că ai un talent psihic la seducere, dar cum nu crezi în paranormal, nu ar avea nici un rost.

El îi atinse nasul cu vârful degetului.

- Este adevărat că nu cred în talente paranormale. Dar cred cu fervoare în practicarea unui talent până la perfecționarea lui.

- Și eu la fel. Ea îl sărută din nou, explorându-l și gustându-l. După ce termină cu gura lui, îi ciuguli urechea și apoi buzele ei calde ajunseră la gâtul lui. Miroși atât de bine, șopti ea.

El se strâmbă.

- Probabil că miros ca un bărbat care tocmai s-a bătut și care ar avea nevoie de o baie.

- Poate că ar fi trebuit să spun că miroși interesant. Îi sărută pieptul. Fierbinte. Excitant. Masculin.

- Masculin?

Vorbele ei îi smulseră un râs răgușit, un uruit scăzut ce venea din adâncul pieptului.

Beatrice râse și ea, dar râsul ei era unul ușor, dinafan, fermecător. Se ridică în coate și îl privi cu o expresie aspră.

-Cred că mormăiți la mine, domnule.

-Niciodată.

El își schimbă poziția brusc, rostogolindu-se lângă ea. O prinse sub el și deschise partea din față a cămășuței ei subțiri, după care îi sărută sânii ca merele.

-Tu ești cea care miroase bine, zise el. Ești ca un drog pentru simțurile mele.

-Cred că ești cel mai romantic bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

-Nu sunt romantic, dar sunt flămând de tine cum n-am mai fost flămând după nici o altă femeie. Nu cred în paranormal, dar sunt convins că ceea ce se întâmplă este un fel de magie. Cred că m-ai vrăjit, Titania.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

-Dacă acesta este adevărul, atunci eu sunt cu adevărat cuprinsă de aceeași vrajă.

-Sunt recunoscător pentru asta.

El înaintă cu palma pe piciorul ei, ajungând pe interiorul coapsei. În centru, o găsi caldă și umedă. Era pregătită pentru el, dar el dorea ca ea să fie mai mult decât pregătită. Dorea ca ea să tânjească după el, așa cum tânjea și el după ea.

Își trecu degetele prin părul cârlionțat și găsi mugurele sensibil. Era deja tensionat, dar el îl tachină până când deveni și mai umflat și mai încordat. Beatrice gemu și se prinse de el, cu un picior înfășurat în jurul coapsei lui.

El o mângâie până când mâna lui și cuvertura de sub coapsele ei deveniseră la rândul lor umede; până când el nu mai putea rezista. Mergea pe sârmă în privința autocontrolului. Un singur pas greșit, și avea să fie pierdut. Dar tânjea după acea cădere.

Beatrice îl strânse mai tare și unghiile ei i se înfipseră în umeri.

-Nu mai pot suporta presiunea asta din mine. Fă ceva.

El se așază pe marginea patului suficient cât să își scoată pantalonii și apoi se întoarse la ea. Cu o mână, se ghidă spre intrarea ei. O pătrunse ușor până când simți bariera delicată.

-Cam atât despre experiența ta în lume, zise el.

Ea îi prinse fața cu ambele mâini și îl privi. În acel moment, el fu sigur că ochii ei ardeau cu febrilitate. Se întrebă dacă și ochii lui păreau la fel de încinși. Cu siguranță era un truc al luminii matinale, își spuse el din nou. Aceea era singura explicație rezonabilă.

-Termină ce ai început, domnule Gage, comandă ea, sau nu te voi ierta niciodată.

-Cum ordoni, domnișoară Lockwood.

Se concentrează, se retrase ușor și apoi împinse mai tare și mai adânc în trupul ei strâmt.

Simți valul de șoc care o străbătu, pentru că îl cuprinse și pe el în același timp. Preț de câteva secunde rămase confuz și dezorientat. Era de parcă ar fi aterizat într-o mare de energie pură, clocotitoare și efervescentă.

Imposibil.

Deveni conștient că Beatrice rămăsese țepână sub el. Buzele ei se despărțiră și unghiile mușcară adânc. El îi acoperi gura rapid, înăbușindu-i strigătul de uimire, durere și revoltă. Avu nevoie de tot efortul pentru a nu se mișca. Transpira din greu.

Când revolta păru să fi devenit un mormăit, își înălță capul și îi dădu la o parte părul de pe fruntea umedă.

-Îmi pare rău, zise el. Își odihni fruntea transpirată pe a ei. Îmi pare rău. N-am vrut să îți fac rău.

-Da, bine, a fost doar vina mea. Inspiră ca să se calmeze. Dacă nu mă înșel, eu am insistat. Credeam că știu la ce să mă aștept, dar presupun că niciodată nu ești pregătit pentru ceva prin care n-ai mai trecut.

-Nu, zise el. Știu că nu ai chef să auzi asta, dar lucrurile vor fi mult mai plăcute pentru tine data viitoare.

Ea se relaxă mai mult și îi cuprinse gâtul cu brațele.

-Și de unde știi asta, domnule Gage?

-Asta îmi spune logica, răspunse el. Și crezi că ai putea să mă tutuiești de acum încolo?

Ea chicoti, mișcându-se puțin sub el. El se înfioră și inspiră rapid. Ea încetă să mai râdă.

-Ești teafăr?

-Nu sunt sigur, zise el. Vorbea printre dinți. Dar ar fi extrem de util dacă nu te-ai mai mișca.

-Atunci ce rost mai are?

-O întrebare excelentă. El inspiră din nou. Problema este, dacă o să continui să te miști, voi fi forțat să mă mișc și eu.

-Înțeleg. Ea își mișcă ușor corpul, experimentând. Poate că ai dreptate. Lucrurile sunt mai confortabile acum. Ești extrem de mare acolo jos, nu-i așa? Crezi că este normal?

El mormăi.

-Te-am avertizat, Beatrice.

Căldura reveni în ochii ei.

-Da, m-ai avertizat, șopti ea. Este în regulă, Joshua. Nu mă vei zdrobi în mâinile tale.

El se retrase ușor și apoi se afundă din nou cu atenție în ea. Ezitând, ea își înălță coapsele pentru a-l întâmpina. Era prea mult. El începu să se miște din ce în ce mai rapid pentru că nu putea să facă altceva. Nevoia să termine în ea îl cuprinsese. Doar sfârșitul lumii l-ar fi putut opri. Trebuia să o revendice pe Beatrice, să o facă să înțeleagă că acum aparțineau unul altuia.

-Joshua. Ea se prinse de el. *Joshua*.

Corpul ei tremura. Și apoi se cutremură în brațele lui. Capul i se lăsă pe spate. Ochii i se închiseră strâns.

El dorea să savureze momentul entuziasmant al eliberării ei, dar micile pulsații din interiorul ei îl trăgeau pe el în nisipurile mișcătoare. Nu mai simțise niciodată așa ceva. Se mai afundă o dată în ea și apoi se revărsă, scrâșnindu-și dinții pentru a împiedica urletul de triumf care crescuse în el.

Când totul se termină, se prăbuși peste ea. Ultimul lui gând semicoerent fu că poate greșise de la început. Poate că exista totuși un fel de energie paranormală, până la urmă. Nimic altceva nu ar fi explicat înfricoșătorul sentiment de conexiune pe care îl simțise în acel moment.

Toată viața lui de adult încercase să mențină un echilibru în lucruri, mai ales când venea vorba despre pasiunile cele mai întunecate.

O altă regulă încălcată de dragul lui Beatrice. Știa că nu avea să fie ultima.

capitolul 33

Joshua se desprinsese reticent din îmbrățișarea lor și se ridică pe partea lui de pat. O privire aruncată pe geam îi spuse că ceața se ridică. Se întinse spre pantaloni și își scoase ceasul. Mai aveau două ore până ce trenul de dimineață spre Londra oprea în Upper Dixton.

În partea îndepărtată a camerei, Beatrice se mișca în spatele cearșafului pe care îl legase în jurul lavaboului. Auzi apă clipocind în lighean și știu că ea îndepărta urmele pasiunii lor.

Un moment rămase tăcut, încercând să se gândească la lucrul potrivit de spus. Nu mai fusese niciodată intim cu o virgină. Își trase pantalonii și îi încheie. Își apucă apoi bastonul și se ridică în picioare.

- Ești... teafără? întrebă el.

- Poftim?

Beatrice își scoase capul de după cearșaf. Părul îi era prins mai degrabă neglijent și ceea ce putea să vadă din umerii ei îi arăta că ea era parțial dezbrăcată. Sprâncenele îi erau împreunate de uimire. Apoi expresia ei se însenină.

- Da, desigur, sunt teafără. În formă maximă. Am fost mereu sănătoasă.

El zâmbi pentru sine.

-Ai un mare noroc.

Ea se încruntă îngrijorată.

-Dar tu? Te mai supără piciorul?

El ridică o mână în semn de liniștire.

-Îmi pare rău, zise ea rapid. Eram doar îngrijorată că poate efortul fizic de noaptea trecută ți-ar fi afectat vechea rană.

El o privi serios. Ea încetă să vorbească, înroșindu-se. Se ascunse în spatele cearșafului și continuă să se spele.

-În regulă. Când plecăm?

-În curând.

-Foarte bine, zise Beatrice. Grija mea principală în acest moment este să facem rost de haine curate. Abia aștept să ajungem acasă.

Din spatele cearșafului se auzeau acum foșnete. El știa că ea se îmbrăca.

-Beatrice, am vrut să te întreb ceva încă din momentul în care ne-am cunoscut.

Urmă o scurtă pauză de cealaltă parte a cearșafului.

-Da? întrebă ea.

Fiecare cuvânt al ei era plin de precauție.

-Acum înțeleg cum ai ajuns să lucrezi ca agentă la Flint & Marsh. Dar cum de-ai ajuns să lucrezi pentru Academia pentru Științe Oculte a doctorului Fleming?

Mai urmă o scurtă pauză și el rămase cu impresia că întrebarea lui nu era cea la care se așteptase ea.

-Știi cum este când o femeie rămâne singură pe lume, răspunse ea fără emoție. După ce părinții mei au fost uciși, am ajuns la orfelinat. Oportunitățile de carieră îmi erau oricum limitate, după cum îți poți imagina.

-Da, zise el. Știu. Lumea este un loc dur pentru o femeie singură.

-Prima mea slujbă a fost cea de guvernantă, la vârsta de șaisprezece ani. Mă tem că n-am fost o guvernantă prea bună. Cei doi fii ai angajatorului meu erau niște monștri, iar mie îmi lipseau abilitățile necesare pentru a-i controla. Așa că am fost concediată. Am reușit să obțin o altă slujbă în casa unui văduv chipeș. Părea

să fie interesat de bunăstarea mea, dar, mă tem că, în naivitatea mea, am confundat bunățatea lui cu un sentiment mai puternic, mai intim.

- Te-ai îndrăgostit de el.

Ea își scoase din nou capul de după cearșaf.

- Aveam șaisprezece ani, Joshua. Tot ce știam despre dragoste, știam din romane și din cărțile de poezii. Dar nu a trecut multă vreme înainte să-mi dau seama de greșeala pe care o făceam. În timpul celor două luni în care eu am țesut intrigi fantastice în mintea mea, el a fost ocupat să-și găsească o nevastă potrivită.

- Și nu erai conștientă că el intenționa să se căsătorească?

- Nu. Beatrice ieși de după cearșaf, complet îmbrăcată. Îi zâmbi îndurerată. Imaginează-ți cât de surprinsă am fost când el m-a anunțat că se logodise cu o lady minunată, foarte bogată, a cărei familie se învârtea în cercuri importante.

- Presupun că ai renunțat la slujbă din cauza acestei căsătorii.

- Ei bine, aș fi făcut asta, pentru că am fost zdrobită de veste. Mi-am spus că nu o să pot să locuiesc în aceeași casă cu el și cu noua lui soție. Dar, până la urmă, nu a fost nevoie să fac un pas atât de dramatic. Logodnica lui a fost foarte clară în privința faptului că dorea ca eu să fiu concediată înainte să se mute ea acolo. Am fost dată afară imediat. Dar angajatorul meu a fost cumsecade până la final. S-a oferit să mă instaleze într-o casă mică, într-un cartier liniștit.

- Să te faci amanta lui, cu alte cuvinte.

- Da.

El privi petele de pe cuvertură.

- Este evident că i-ai respins oferta.

- Era destul de rău că îmi frânsese inima. Insulta a fost însă prea mare. Am fost furioasă. Am aruncat o vază cu flori spre el. I-am stricat jacheta, sunt sigură de asta. Sunt destul de aprigă la furie.

-Ești roșcată, remarcă Joshua. Ai dreptul să ai un temperament de foc. Ar fi trebuit să îi spargi vaza în cap.

-Da, bine, obiceiul este să fie arestați oamenii pentru astfel de atacuri. Am fost furioasă, dar nu sunt complet idioată.

El zâmbi ușor.

-O decizie înțeleaptă, în acele circumstanțe. L-ai mai văzut pe ticălos?

Beatrice fu amuzată.

-Nu era un ticălos complet, doar un om bogat care acționa conform convențiilor statutului său. Ca să fiu cinstită, cred că ținea într-adevăr la mine, dar era normal să nu se poată căsători cu o guvernantă. El și-a dat seama de asta atunci, chiar dacă eu nu am făcut-o. Și da, l-am văzut din nou. Am trecut unul pe lângă celălalt pe stradă, un an mai târziu. El era cu noua lui mireasă. Nici măcar nu m-a observat.

Joshua era uimit.

-Cum să nu te vadă?

Beatrice chicoti.

-Chiar ai o inimă de romantic, Joshua Gage. Nu m-a observat pentru că mă uitase cu totul.

-Îmi este imposibil să cred asta.

Ea îi zâmbi jucăuș.

-Chiar așa?

-Chiar dacă nu te-aș mai vedea niciodată, nu te-aș uita. Și voi ști mereu dacă te afli în preajma mea.

Ochii ei căpătară adâncimi de nesondat.

-Așa cum am spus, ești un adevărat romantic.

Iritat, el strânse mai tare bastonul.

-Tot nu mi-ai spus cum ai ajuns la Academia pentru Științe Oculte a doctorului Fleming.

Ea clipi.

-Oh, da. Nu este o poveste prea lungă. Am schimbat cariera și am devenit doamnă de companie. Nu la Agenția Flint & Marsh însă, ci la alta. Am fost suficient de norocoasă să obțin o poziție în casa unei femei care era

fascinată de studiul paranormalului. Eu îi împărtășeam interesul.

El zâmbi.

- Desigur.

- Într-o după-amiază, am însoțit-o la Academie pentru a asista la demonstrațiile doctorului Fleming. Angajatoarea mea plătiase o consultație particulară, în timpul căreia Roland a sesizat că am un talent autentic și sa oferit să mă angajeze ca parapsiholog. Angajatoarea mea a insistat să accept. Mi-a spus că noua meserie avea să îmi ofere o viață mult mai confortabilă decât cariera de însoțitoare. Avea dreptate, cel puțin până în noaptea când bietul Roland a fost ucis.

- După care te-ai reinventat ca investigator profesionist.

- Ei bine, nu imediat, răspunse Beatrice. Nici nu bănuiam că există o astfel de profesie. Însă, când am ajuns la concluzia că nu aveam altă alternativă în afara celei de a reveni la fosta mea carieră de doamnă de companie, am început să trec pe la diferite agenții. Auzisem zvonuri despre o agenție exclusivistă de pe Lantern Street care plătește foarte bine. Despre patroni se spunea că sunt foarte selectivi în alegerea angajatelor. Am hotărât că nu aveam ce să pierd dacă încercam. Doamnele Flint și Marsh mi-au oferit un post de îndată. Au spus că am un anume talent pentru o asemenea slujbă.

El zâmbi.

- Știu că ți-am mai spus asta, dar ți-o spun din nou: ești o femeie uimitoare, Beatrice.

- Fac ce pot ca să supraviețuiesc, zise ea.

El se gândi la toate acele momente când se aflase atât de aproape de marginea prăpastiei la casa lui de la țară și când privise spre marea învolburată. Întotdeauna însă se întorsese șchiopătând spre casă, spunându-și că nu putea să aleagă acea variantă, din cauza responsabilităților sale.

Dar acum se întreba dacă motivul real pentru care se întorsese dinspre mare nu era că, în adâncul sufletului lui, mai ardea o mică flacără de speranță.

- Da, zise el.

Traversă camera și se opri în fața ei. O prinse de bărbie, își coborî capul și o sărută ușor pe gură.

- Și te asigur că mă bucur foarte tare că am supraviețuit suficient cât să ajung să te cunosc, Beatrice Lockwood.

Ea zâmbi și ochii ei se înseninară.

- Sentimentul este reciproc, domnule Gage.

Nu tocmai asta dorise el să audă, dar nu era momentul să insiste cu acest subiect. Îi dădu drumul, se duse spre locul unde își agățase haina și o luă.

- Haide să mâncăm micul dejun și apoi să luăm trenul spre Londra. Îi voi trimite o telegramă lui Nelson să-i spun să ne aștepte și să ne ducă direct la birourile Flint & Marsh. Sunt foarte dornic să discut cu doamna Marsh, zise el.

Văzu că ea încă zâmbea, dar acum și în ochii lui putea să fie văzut un licăr de amuzament.

- Am reușit să te amuz din nou, domnișoară Lockwood? întrebă el.

- Nu este nimic, îl asigură ea.

El tresări.

- Pe naiba!

- Foarte bine, atunci, dacă trebuie neapărat să afli, nu pot să nu observ că pari să te hrănești din aceste intrigi și contraintrigi clandestine. Te-ai născut pentru acest tip de muncă, Joshua. Serios, nu ar fi trebuit niciodată să te retragi.

capitolul 34

Nelson îi aștepta în gara din Londra. Priviră apoi împreună restul pasagerilor coborând din tren. Nici unul nu părea suspect în mod deosebit.

- Nu înseamnă că nu s-a aflat și el în tren, zise Joshua. Dar cu ceața asta, îi va fi imposibil să ne urmărească.

Nelson îi însoți prin ceața grea spre o alee alăturată unde îi aștepta o trăsură închisă. Când Beatrice își ascuți o scurtă vreme talentul, putu să vadă căldura din pașii lui.

- Am vești pentru tine, unchiule Josh, spuse el, deschizând portiera pentru Beatrice.

- Excelent, răspuse Joshua. Așteaptă până urcăm în trăsură.

O ajută pe Beatrice să urce și apoi o urmă în spațiul restrâns. Se așează lângă ea. Nelson intră și el în micul spațiu și se puse în fața lor.

Joshua bătu cu bastonul de două ori în acoperișul trăsurii și vehiculul porni în viteză.

O singură privire aruncată lui Nelson îi spuse lui Beatrice - cu excepția câtorva mici diferențe - că privea o imagine în oglindă mai tânără a lui Joshua. Așa arătase el înainte ca toate cicatricile - și cele fizice și cele psihice - să îl schimbe.

Bărbații Gage nu erau chipeși în mod clasic, dar erau fascinanți în felul lor propriu. Poate că puterea masculină din aura lor atrăgea atenția femeilor, se gândi Beatrice. Oricum ar fi stat lucrurile, entuziasmul abia ținut în frâu al lui Nelson combinat cu intensitatea aurei mai mature a lui Joshua, care degaja o putere controlată, umpluseră atmosfera micii trăsură cu atâta căldură, că ea simți nevoia să își facă vânt.

- Nu vă faceți griji, domnișoară Lockwood, i se adresă Nelson. Vizitiul nostru, Henry, are multă experiență, asta datorită unchiului. Se va asigura ca nimeni să nu ne urmărească până la birourile angajatoarelor dumneavoastră.

- Nu mă îndoiesc de asta, răspuse Beatrice.

- Și, așa cum a spus și unchiul Josh, ceața ne va ajuta să ne deplasăm neobservați, adăugă Nelson.

Beatrice îi aruncă lui Joshua o privire scurtă și speculativă.

-Aceasta este trăsura folosită pentru a-l scoate pe domnul Euston din grădină în noaptea când ne-am întâlnit?

-De fapt, da, asta este, zise Joshua. Îl privi pe Nelson. Spune-mi ce ai aflat.

-Am făcut ce mi-ai cerut, răspunse acesta. Am vorbit cu toți cei pe care am putut să-i găsesc și care locuiseră sau lucraseră pe strada unde se afla Academia pentru Științe Oculte în momentul morții lui Richard Fleming.

-Ce înseamnă asta? Beatrice se uită supărată la Joshua. Nu mi-ai spus niciodată că investighezi uciderea lui Roland.

-Am uitat să menționez asta? Joshua se încruntă. Îmi pare rău. Am avut multe lucruri pe cap în ultima vreme.

-De ce l-ai pus pe Nelson să pună astfel de întrebări? dori ea să afle.

-Pentru că întreaga afacere își are rădăcinile în lucrurile întâmplare în acea seară, explică Joshua, neîncercând să își ascundă nerăbdarea în legătură cu întrebările ei. Îl fixă pe Nelson cu o expresie extrem de concentrată. Ce-ai descoperit?

Nelson scoase un carnet și îl răsfoi. Se opri la o pagină.

-Au fost, așa cum ai prezis, mai multe neconcordanțe între felul în care oamenii și-au amintit evenimentele din acele zile, dar sunt câteva lucruri cu care toți sunt de acord. Mai mulți bănuiesc că în crimă au fost implicate forțe paranormale de dincolo de mormânt. Evident, nu am luat în seamă această teorie.

Joshua înlătură și el ideea cu o mișcare nerăbdătoare din mână.

-Desigur. Altceva?

Nelson o privi apologetic pe Beatrice.

-Îmi pare rău să vă spun că mulți dintre locuitorii de pe stradă au ajuns la concluzia că femeia pe care

o cunoșteau sub numele de Miranda Clarvăzătoarea este ucigașa.

Ea oftă.

- Nu este nevoie să-ți ceri scuze. Citesc și eu ziarele. Faptul că poliția mă căuta a fost unul dintre motivele pentru care mi-am schimbat cariera. Nimeni nu s-ar aștepta ca o femeie să facă una ca asta.

- Așa este. Nelson mai întoarce o pagină. Dar aici vine partea interesantă. Doi negustori și un vânzător de cartofi copti care își desfășoară afacerile în cartier și-au amintit de un om ciudat care și-a petrecut mult timp în zonă în zilele de dinaintea crimei. Îi făcea să se simtă neliniștiți, așa mi-au spus. Cei doi negustori s-au întrebat dacă nu era un hoț care se pregătea să dea o spargere.

- Nu erau departe de adevăr, zise Joshua. Dar plănuia o crimă și o răpire, nu un furt.

- Faptul interesant este că toți au făcut o descriere foarte similară bărbatului. Spuneau că vorbea foarte puțin, dar atunci când o făcea, avea un accent străin foarte puternic.

- Cei care locuiesc în cartiere mici, unde oamenii sunt apropiați, îi rețin mereu pe străini, mai ales pe străinii cu accente puternice, observă Joshua. Ți-au mai dat și alte detalii?

- Au fost destul de vagi, răspunse Nelson. Dar cel care vindea cartofi copti mi-a spus că străinul avea o față care ar putea să dea coșmaruri unui copil. Îi amintea de un craniu, așa mi-a zis. Cei doi negustori au fost și ei de acord.

- Asta îmi confirmă concluzia, zise Joshua. Lancing se folosește de un asasin profesionist. Acum trebuie să găsim bărbatul cu față de craniu.

- Cum? întrebă Beatrice.

Nelson păru și el interesat.

- Da, cum facem asta, unchiule Josh?

- Un asasin profesionist - mai ales unul cu un accent străin - nu va trece neobservat în lumea interlopă,

zise Joshua. Și acela este un cartier mic, cu oameni apropiați.

- Dar cum facem cercetări în acea lume? mai întrebă Nelson.

- Am un asociat a cărui dorință este să știe mereu ce se întâmplă în acel domeniu. Și, întâmplător, îmi este și dator cu un favor sau două.

- Hm, asta chiar este o surpriză, zise Beatrice. Zâmbi. Sunt șocată să aud că ai cunoaște un asemenea individ, domnule Gage.

Nelson izbucni în râs. După un moment, colțurile gurii lui Joshua se arcuiră în sus într-un zâmbet reticent.

„Așa unchi, așa nepot“, se gândi Beatrice.

- Abia aștept să ajung acasă, să fac o baie și să mă îmbrac cu haine curate, anunță ea.

Joshua o privi.

- Nu mergi acasă, nu încă. Este prea riscant. Există posibilitatea ca asasinul să-ți fi descoperit deja adresa. Poate că o supraveghează. Există un singur loc în Londra unde voi fi sigur că te afli în siguranță.

- Și anume?

- Casa unei vechi prieten al meu. Presupunând că pot să mă bazez pe ajutorul lui.

- Îți datorează vreo favoare ca asociat din lumea interlopă? întrebă Beatrice.

- Nu. Eu sunt cel care îi sunt dator, mărturisii Joshua.

capitolul 35

- Ce se petrece între tine și domnul Gage? întrebă Sara.

Stătea pe un scaun în micul dormitor, privind-o pe Beatrice îmbrăcând o jupă curată și o rochie nouă.

- Ce vrei să spui? întrebă Beatrice. Ți-am povestit ce sa întâmplat la Alverstoke Hall și după aceea.

Termină să își încheie corsajul rochiei și se așeză în fața focului pentru a-și usca părul.

- Domnul Gage crede că un nebun pe numele Clement Lancing intenționează să mă răpească.

Se simțea împropătată și revigorată în urma băii. La scurtă vreme după ce sosiseră la ușa din spate a agenției Flint & Marsh, ea și Joshua fuseseră conduși la etaj, în apartamentele private ale reședinței. George fusese trimis la casa pe care Beatrice o împărțea cu Clarissa. Îi fuseseră date instrucțiuni să îi spună menajerei că Beatrice primise o misiune specială de la Flint & Marsh și că avea nevoie de haine curate și de obiecte de toaletă. Se întorsese cu un pachet mare în care se aflau obiectele cerute și alte câteva incluse în mod grijuliu de doamna Rambley - o perie de păr, agrafe, o cămașă de noapte și lenjerie curată.

Spre norocul lor, Sara și Abigail nu puseseră multe întrebări atunci când îi găsiră pe Beatrice și pe Joshua la ușă. Mâncarea și baia fuseseră în mod clar principalele priorități. Beatrice îi făcuse Sarei un rezumat al evenimentelor, dar era evident acum că Sara nu era în întregime satisfăcută.

O privi pe Beatrice cu un aer sever.

- Știi foarte bine că mă refer la relația ta personală cu domnul Gage.

Beatrice se pregăti pentru ce avea să urmeze.

- Credeam că ți-am explicat că domnul Gage s-a numit singur garda mea de corp până îl găsim pe Clement Lancing. N-aș numi asta o relație personală.

- Prostii. Este evident de la o poștă, din felul în care te privește, că Gage s-a numit iubitul tău, nu garda ta de corp.

Beatrice tresări și își ridică peria de păr.

- Este atât de evident?

Expresia Sarei se îmblânzi.

- Mă tem că da. În alte circumstanțe, n-aș îndrăzni să mă amestec în afacerile tale personale. Ești o femeie care trăiește singură de ceva vreme. Nu mai ești o inocentă

naivă. Mai exact, ești o agentă a Flint & Marsh, o doamnă înzestrată cu un talent considerabil. Poți să ai grijă și singură de tine, sau nu ai lucra pentru noi. Dar domnul Gage este un bărbat cum nu ai mai avut ocazia să întâlnești până acum.

- Sunt perfect conștientă de asta, Sara.

Sara oftă ușor.

- Presupun că asta este parte a atracției.

Beatrice zâmbi.

- Așa presupun și eu.

Dacă se gândea puțin, concluzia trasă de Sara era probabil cea corectă, reflectă Beatrice. Se luptase cu întrebarea privind atracția pe care o simțea față de Joshua încă de când se ridicase de dimineață din patul pe care îl împărțiseră în noaptea precedentă.

Întreaga dimineață încercase să își spună că pasiunea care izbucnise între ei fusese alimentată, cel puțin parțial, de entuziasmul generat de pericol. Pe lângă asta, se simțea atrasă de Joshua. Din partea lui, exista și acel factor al anului de singurătate petrecut la țară. Cei doi se găsiseră apoi singuri în dormitor. Acei factori se combinaseră, dând naștere unui amestec exploziv. Întâlnirea sexuală ce avusese loc la han fusese, privind retrospectiv, perfect previzibilă.

Dar nu era sigură că toate acele motive explicau puternica legătură metafizică pe care o simțise între ea și Joshua în acea dimineață. Era de parcă, după ce făcuseră dragoste, se stabilise o legătură invizibilă între ei doi. Își reaminti că, dacă o astfel de legătură ar fi existat într-adevăr, era foarte posibil ca ea să fie singura care o simțea.

Dar apoi, senzația unei legături intime putea să fie la fel de bine doar o fantezie scornită de imaginație pentru a-i explica pasiunea nesăbuită. Nu era nici un dubiu că se lăsase pradă unei febre a simțurilor.

- Nu mă înțelege greșit, continuă Sara, l-am admirat întotdeauna extrem de mult pe domnul Gage. Dar provine dintr-o categorie socială extrem de diferită, așa cum sunt convinsă că ți-ai dat seama. Nu este încă însurat,

dar nu va trece multă vreme înainte să fie obligat să o facă pentru a-și respecta numele.

- Știu toate acestea, Sara. Beatrice strânse peria mai tare. Așa cum ai spus chiar tu, nu sunt o naivă. Sunt perfect conștientă că nu există un viitor pentru mine și Joshua. Dar știu și că nu voi mai avea niciodată ocazia să simt astfel de sentimente și senzații cu un alt bărbat. El este... unic.

- Așa cum ești și tu, Bea. Sara se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. În circumstanțe normale, nu am nici o obiecție față de pasiune. Dar, din experiența mea, agentele Flint & Marsh care fac greșeala de a se îndrăgosti de o persoană care are legătură cu un caz ajung de obicei să regretă această alegere. Te sfătuiesc să ai grijă de inima ta cât timp domnul Gage te protejează de acel nebun.

capitolul 36

- Sunt perfect conștientă că în acest moment îi doriți binele domnișoarei Lockwood, zise Abigail Flint.

Joshua era pe punctul să se întindă după un alt sandwich. Se opri și ridică o sprânceană spre Abigail.

- În acest moment ar vrea să spună că pe viitor nu-i voi mai dori binele, zise el.

Abigail îl fixă cu o privire sumbră.

- N-am vrut să sugerez nimic de acest gen. Dar vreau să vă fie foarte clar că domnișoara Lockwood, deși o agentă cu experiență, este, cu toate astea, o tânără cu foarte puțină experiență în genul de emoții și pasiuni puternice care pot fi generate atunci când doi oameni se găsesc în situația de a înfrunta un pericol împreună.

- Cu alte cuvinte, mă avertizați să nu profit de ea.

- În cele mai multe cazuri, agenții Flint & Marsh își fac cercetările neobservați de alții, inclusiv de gentlemeni, zise Abigail. În rolul lor de doamne de companie, sunt în general invizibile într-o casă. Dar au existat și câteva excepții. Nu sunteți primul bărbat care presupune

că o agentă a Flint & Marsh este, prin virtutea carierei, o femeie cu experiență în lucrurile lumești.

-Aș fi presupus că doamnele de pe Lantern Street sunt în stare să aibă singure grijă de sine.

-Agentele au toate un lucru în comun, domnule Gage. Vin să lucreze pentru noi deoarece, din diverse motive, s-au trezit sărace și singure pe lume. Nu mai au familii care să le protejeze. Amândoi știm că asta le face să fie vulnerabile.

-Deci dumneavoastră și doamna Marsh v-ați propus să aveți grijă de ele. Joshua ridică sendvișul și mușcă din el. Laudabil din partea dumneavoastră.

-Nu dorim ca ele să fie seduse și abandonate. Un astfel de lucru ar aduce complicații afacerilor noastre.

El simți cum se înfură. Nu știa dacă să fie amuzat sau jignit de acel interogatoriu și de avertizarea pe care o primea. Adevărat, era vinovat că o sedusese pe Beatrice, dar nu avea nici o intenție să o abandoneze. Nu că s-ar fi gândit prea mult la viitorul lor împreună, își dădu el seama. În ultimul an, se dezobișnuise să nu își mai facă planuri de lungă durată. Trăise viața de la o zi plictisitoare la alta.

-Vi se întâmplă des? întrebă el. Seducerea și abandonarea unei agente, vreau să spun.

-Eu și Doamna Marsh ne străduim să eliminăm pe cât posibil acest tip de comportament. Abigail îi oferi un zâmbet de oțel. Dar vă asigur că m-am folosit de informațiile adunate în cursul unei anchete de mai multe ori pentru a alunga vreun bărbat care crezuse că poate să se amuze cu una dintre doamnele de pe Lantern Street.

-Ah, da, șantajul. Întotdeauna o unealtă utilă.

-Așa cum am spus, în cea mai mare parte, eu și doamna Marsh suntem singura familie pe care o au aceste fete. Ca angajatoare ale lor, avem responsabilitatea să avem grijă de ele.

-Beatrice poartă cu ea un pistol și săruri de mirosit foarte puternice, dar sunteți îngrijorată că nu poate să se protejeze singură, zise el.

- Pasiunea poate face o femeie să se poarte nesăbuit.
- Am vești pentru dumneavoastră, doamnă Flint. Poate avea efecte similare și asupra unui bărbat. V-ați gândit că poate nu ați interpretat corect situația? Dacă eu sunt cel care riscă să-i fie frântă inima? Veți avea grijă și de mine dacă rămân abandonat?

Abigail pufni scurt.

- Nu mă îngrijorez câtuși de puțin pentru dumneavoastră, domnule. Mesagerul domnului Smith este perfect capabil să aibă grijă de sine.

- Nu fiți atât de sigură de asta, doamnă.

Ea se uită urât la el.

- Eu vorbesc serios, domnule Gage. Sunt perfect conștientă că eu și Sara vă suntem îndatorate. Presupun că jumătate din Londra se află în aceeași situație.

- Nu chiar jumătate.

Ea ignoră remarca lui.

- Dar vreau să-mi dați cuvântul că nu o veți lăsa pe Beatrice să viseze la lucruri care nu se pot întâmpla.

- Iar visurile mele, doamnă Flint? întrebă el.

- Nu pot decât să-mi imaginez cum arată ele, domnule. Privi destul de înțepat spre cicatricea de pe fața lui și apoi la baston. Având în vedere ceea ce știu despre trecutul dumneavoastră, bănuiesc că aceste visuri nu sunt tocmai plăcute.

Nu mai așteptă un răspuns. Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, lăsându-l singur. El rămase nemișcat până ce ușa se închise în urma ei.

- Visurile mele au devenit mult mai frumoase în ultima vreme, zise el în camera goală.

capitolul 37

Beatrice așteptă ca Abigail și Sara să dispară în spatele ușii laboratorului Sarei, apoi se apropie de Joshua. El ținea geanta cu canistrelor de fum azvârlită pe un umăr.

- Ai primit cumva și tu o predică despre intențiile tale onorabile în ceea ce mă privește? șopti ea.

El se uită la ea cu o expresie confuză, dar politicoasă.

- De ce întrebi?

- Pentru că eu am fost supusă unui discurs aprins despre acei gentlemen care se joacă cu sentimentele unei tinere lady. Cel puțin iritant.

- Acel gentleman sau predica?

- Nu este amuzant, Joshua.

- Îmi pare rău. El se opri la ușă, pentru a o lăsa să intre prima. Da, am primit și eu o predică.

- Mă temeam de asta. Îmi cer scuze pentru angajatoarele mele. Sunt bine intenționate, știi asta.

- Nu m-am îndoit niciodată.

Ea își ridică sprâncenele.

- Și cum ai răspuns?

- I-am explicat că porți pistol și săruri urât mirositoare și că ai părut perfect capabilă să ai și singură grijă de tine.

Ea zâmbi, mulțumită.

- Un răspuns excelent.

- Cum ai răspuns la avertismentul despre intențiile mele?

- I-am spus foarte clar că nu mai sunt o inocentă și că predica a venit prea târziu pentru a mai fi bună la ceva.

Trecu pragul, ignorând râsul lui înăbușit. Serios vorbind, bărbatul acesta avea cel mai ciudat simț al umorului, se gândi ea.

Sara și Abigail îi așteptau. Sara tocmai își punea șorțul greu de piele. Laboratorul ei ocupa subsolul reședinței lor. Mai multe mese de lucru erau acoperite cu diferite instrumente științifice care variau de la tot felul de cântare la un generator de curent electric. Unele dintre dulapurile cu geam de sticlă ce se aflau de-a lungul zidurilor conțineau mostre de minereu și pietre prețioase. În altele se aflau sticle și mici cutii pline cu diferite substanțe chimice.

- Haideți să aruncăm o privire acelor dispozitive producătoare de fum, domnule Gage, zise Sara.

Entuziasmul și curiozitatea îi jucau în ochi, precum și în voce. Făcu un gest spre o masă de lucru din apropiere.

- Le puteți așeza pe masă. Spuneți că sunt explozibile?

Joshua înaintă spre masă și dădu jos geanta de pe umăr.

- Bărbatul care le-a folosit împotriva mea a aprins-o aruncându-mi-o la picioare. S-a produs mult fum, dar nu flăcări.

Puse geanta pe masă, o deschise și scoase cele trei recipiente rămase.

Sara își puse o pereche de ochelari de lucru și o mască peste nas și gură. Își puse mânuși groase și se duse la masă.

- Dați-vă înapoi cu toții, le ordonă ea.

Nimeni nu o contrazise. Beatrice și ceilalți se îndepărtară de masa de lucru. Toți priviră intrigati cum Sara ridică un recipient și îl examinează cu atenție.

- Interesant, zise ea. Să vedem ce se află înăuntru.

Îndepărtă capacul cu mare atenție. Un puternic miros chimic ieși din deschizătură. Beatrice strâmbă din nas.

- Pfuu.

Abigail flutură o mână în fața ei și se mai retrase rapid câțiva pași.

- Hmm, zise Sara.

Scoase câteva picături cu pipeta. Lichidul era transparent. Puse picăturile într-o eprubetă și repetă procesul de mai multe ori până când reuși să pregătească câteva mostre. Apoi puse înapoi capacul pe recipient.

Îi privi pe Beatrice, Joshua și Abigail.

- Va dura ceva vreme, anunță ea. Nu pot lucra dacă mă privesc atâția oameni. Mergeți sus și beți un ceai. Vă chem eu când aflu ceva.

Beatrice și ceilalți reveniră ascultători la etaj. Abigail îi conduse în salonul cel mic. Joshua se duse la geam

și privi afară în ceață. Beatrice putea să îi simtă nerăbdarea. Abigail o remarcă și ea.

- Puteți să luați loc, domnule Gage, zise ea. Nu aveți nimic de câștigat dacă supravegheați strada.

- Nu, presupun că nu. Oricum nu se vede nimic prin blestemata asta de ceață. Se întoarse șovăind de la geam și se așeză pe scaun. Dar am senzația că timpul trece rapid. Lancing n-ar fi riscat să mă atragă în această afacere dacă nu așa ar fi stat lucrurile. Trebuie să găsesc sursa acelor substanțe chimice cât de curând. Și apoi să îl găsesc pe asasin.

- Înțeleg, zise Abigail. Între timp, ce planuri aveți pentru diseară? Dumneavoastră și Beatrice sunteți bine-veniți să rămâneți la noi.

- Vă mulțumesc, dar nu, răspunse Joshua. Beatrice va fi mai în siguranță într-un alt loc la care m-am gândit. Trebuie să fiu sigur că este protejată și că eu pot să îmi văd de planul de a-l face pe asasinul plătit al lui Lancing să iasă din ascunzătoare. Omul Oaselor este un obstacol peste care vreau să trec cât mai curând.

Beatrice îl privi.

- Se pare că cel mai simplu mod de a-l atrage pe ucigaș într-o capcană este să mă folosești pe mine pe post de momeală.

- Nu, refuză Joshua.

Un unic cuvânt, direct și lipsit de echivoc.

- Ai un plan mai bun? întrebă ea politicos.

- Să spunem doar că am o strategie alternativă.

Ei nu îi plăcea cum sunase afirmația lui.

- Ce intenționezi să faci?

- Este clar acum că Lancing s-a folosit de mine ca să ajungă la tine, dar acum am devenit o problemă pentru el, răspunse Joshua.

Sprânceană lui Abigail se ridică într-o înțelegere rece.

- Lancing știe acum că îi stați în drum. Chiar dacă reușește să pună mâna pe Beatrice, este conștient că veți rămâne o problemă.

- Pentru că nu vei înceta să mă cauți, adăugă Beatrice.

- Nu, zise Joshua. Îi caută privirea. Nu aș înceta niciodată.

Abigail îl privi concentrată.

- Credeți că primul obiectiv al lui Lancing este să scape de dumneavoastră?

- Asta este cu siguranță strategia de care m-aș folosi eu dacă aș fi în locul lui, confirmă Joshua. El știe cum gândesc, dar și reciproca este valabilă. Îi știu metodele la fel de bine cum le știe el pe ale mele. Până la urmă, am fost antrenați de același om.

- Dar trebuie să te ocupi de asasin întâi, nu de Lancing, observă Beatrice.

- Asasinul este punctul vulnerabil al lui Lancing, explică Joshua. Bărbatul cu față de craniu este singura persoană care știe cum se ajunge la Lancing. Problema cu ucigașii plătiți este că trebuie să-i plătești în mod regulat. Asta înseamnă că au un loc de întâlnire. Când voi găsi acel loc, îl voi găsi și pe Lancing.

- Dar întâi trebuie să scoți asasinul din ascunzătoare, spuse Beatrice. Dacă nu mă folosești pe mine ca momeală, ce vei folosi?

- Mă voi folosi pe mine, îi răspunse el. După cele două eșecuri, este cu siguranță într-o dispoziție răzbuțătoare. Mândria lui îl va face să acționeze nesăbuit.

Beatrice își ținu respirația.

- Joshua, trebuie să-ți spun că nu cred că acesta este un plan bun...

Sunetul înăbușit al unei explozii în subsol le opri conversația.

- Cerule! exclamă Abigail. Sări în picioare și fugi spre ușă. Sara? Ești teafără? Sara!

Beatrice și Joshua o urmară pe Abigail pe hol și jos la primul etaj. Se opriră în capul scărilor de la subsol. Nori de fum și mirosul puternic de substanțe chimice se ridicau din subsol.

- Sara! strigă Abigail înfricoșată. Răspunde-mi!

Sara apăru la baza scărilor. Urcă rapid printre vaporii ce se ridicau în aer. Când ajunse în pragul ușii, își dădu jos masca și ochelarii și zâmbi triumfător.

-Vești bune, domnule Gage, anunță ea. Cred că știu numele spițerului care a livrat substanțele chimice necesare pentru aceste dispozitive cu fum și foarte probabil și pentru Apa Egipteană pe care mi-ați descris-o. Există o singură persoană în Londra pe care te poți baza pentru a obține substanțe chimice rare și exotice precum acestea.

-Una singură? întrebă Joshua.

-Din câte știu, doamna Grimshaw din Teaberry Lane e singurul spițer care este specializat în pregătirea amestecurilor și a formulelor cu proprietăți paranormale.

capitolul 38

-Dacă îmi mai spui „Ți-am zis eu“ o singură dată, voi fi forțat să iau măsuri drastice, o avertiză Joshua.

-Amenințările tale nu mă sperie câtuși de puțin, zise Beatrice.

Dădu din mână înmănușată. Da, se mândrea, își dădu ea seama, și pur și simplu nu putea să reziste.

-Cred că data viitoare când am să te informez că există dovezi de natură paranormală, vei fi mai atent la concluziile mele.

Erau așezați în trăsura anonimă a lui Joshua. Henry, vizitiul, se oprise la intrarea din Teaberry Lane pentru că străvechea străduță cu pietre cubice era prea strâmtă pentru un vehicul.

Aleea era acoperită de ceață. Semnul de deasupra spițeriei era imposibil de distins, dar în geam lucea o lumină slabă, indicând că locul era deschis.

Beatrice era conștientă de energia de prădător ce clo-cotea în micul spațiu al trăsurii. Sentimentul rece, atent controlat de nerăbdare al lupului înaintea vânătorii emana din Joshua. Ea știa că el nu ar fi crezut-o dacă i-ar

fi spus că în ochii lui era o energie întunecată, așa că nu îi mai spuse asta.

-Nu sunt convins că doamna Marsh a reușit să identifice spițerul deoarece a reușit să identifice urme de energie paranormală în substanțele chimice, zise Joshua. Dar i-am respectat mereu talentele științifice. Nu mă îndoiesc câtuși de puțin că a observat ceva în lichid, ceva care a făcut-o să tragă aceste concluzii.

-Dar ești sigur că orice ar fi detectat nu a fost de natură paranormală, zise Beatrice.

-Cred că am menționat nu o dată că nu este nevoie să faci apel la paranormal ca explicație de fiecare dată când întâlnești ceva inexplicabil.

-Cum zici tu, murmură Beatrice. Tu ești, desigur, un expert în investigațiile criminale.

El o privi suspicios. Ea zâmbi dulce și clipi de câteva ori.

-Hm. El scutură din cap și deschise portiera. Poți să-l lași baltă cu aerul de inocență. Nu merge cu mine, nu știi?

-Oh, da, tot uit acest mic detaliu.

-Haide să-i punem întrebări doamnei Grimshaw, mormăi el.

Coborî treptele, își apucă bastonul și ieși din trăsură. Se întoarse să îi ofere mâna lui Beatrice. Ea simți din nou acel mic fior atunci când mâna lui puternică se strânse în jurul mâinii ei. Se uită la el pe sub borul bonetei, cercetându-i fața pentru a vedea dacă același fior îl străbătuse și pe el. Dar pe fața lui se puteau vedea doar trăsături aspre și indescifrabile. Dacă el simțea ceva neobișnuit și inexplicabil când se atingeau așa, atunci se folosea de formidabilele lui puteri de autocontrol pentru a-și ascunde reacțiile.

Henry se mișcă pe capră și privi în jos spre Joshua.

-Vă aștept aici, domnule.

-Îți mulțumesc, zise Joshua. Cercetă aleea acoperită de ceață. Ai fluierul la tine, presupun?

- Da, domnule. Stau eu de șase, ca în vremurile bune. Dacă văd ceva îngrijorător, suflu de două ori ca să vă avertizez. Vă așteptați să dați de probleme la spițer, deci?

- Nu, dar în ultima vreme mi-am calculat greșit toți pașii, răspuse Joshua. Îmbătrânesc, Henry.

Henry chicoti.
- Mai aveți până ajungeți la fel de bătrân ca mine, domnule.

Joshua o apucă pe Beatrice de braț și porniră la pas spre ușa spițeriei. Sunetul pașilor lor și bocănitul abia perceptibil al bastonului lui Joshua răsuna amenințător în ceață. Beatrice privi în spate și văzu că Henry și trăsura erau deja doar umbre în depărtare.

Fiorul de gheață veni de nicăieri, de îndată ce ajunseră la ușa spițeriei. Senzația de neliniște îi ridică părul de pe ceafă. Știa că și Joshua simțise că ea era alarmată, căci se opri imediat și o privi.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu sunt sigură, răspuse ea.

Își deschise simțurile și inspectă treptele din față ale magazinului. Energia depozitată acolo de un număr neștiut de oameni de-a lungul anilor lăsase o suprapunere groasă, eterogenă de curenți paranormali. Multe dintre urme erau întunecate de rămășițe ale bolii, ale durerii, ale dependenței sau ale morții iminente. Era o spițerie, la urma urmei. Majoritatea oamenilor care intrau pe ușa aceea erau în căutarea unui tratament sau cel puțin a unei alinări temporare fie pentru ei, fie pentru alții.

Dar unele dintre urmele recente ardeau cu un fel aparte de căldură, cu acea energie cunoscută, aprinsă pe care ea o cunoștea atât de bine.

- Joshua, șopti ea. A fost aici acum puțină vreme, dar a plecat din nou.

Joshua nu întrebă la cine se referea. O strânse mai puternic de braț într-un avertisment tăcut. Ea îl privi speriată și văzu că el cerceta geamurile.

- Draperiile au fost trase, spuse el încet. Privi spre geamurile camerelor de deasupra magazinului. Și acelea sunt trase. Scoate-ți pistolul de la jartieră.

Ea făcu întocmai. Ridicându-și fustele și jupele, scoase mica armă din toc.

- Du-te și stai departe de ușă, zise el, dând din cap spre intrarea clădirii de vizavi. Și nu ezita să tragi dacă cineva îndrăznește măcar să se uite la tine. Mă înțelegi?

- Da, dar tu ce ai de gând să faci?

- Tu du-te. Acum!

Ea se grăbi spre zona ferită a aceluia prag și de acolo îl privi pe Joshua încercând clanța ușii. Văzu că aceasta nu se deschidea. Ușa era încuiată.

Se întrebă dacă el va încerca să descuie zăvorul. Dar metodele lui se dovediră mult mai eficiente. Izbi capătul bastonului din fildeș și oțel de unul dintre ochiurile vitrate aflate în jumătatea superioară a ușii.

Sticla se sfărâmă. Joshua băgă mâna în deschizătură și descuie ușa, apoi dispăru înăuntrul clădirii.

Câteva secunde mai târziu, o sticlă mare și neagră zbură prin ușă și ateriză în mijlocul aleii, zdrobindu-se zgomotos de caldarâm. Urmă o explozie violentă și un șuierat. Izbucniră flăcări, care arseră cu un alb aprins o scurtă vreme înainte să se stingă.

Urmă o liniște adâncă. Beatrice își ținu respirația. Joshua apăru în pragul ușii.

- Poți să intri acum. Privi la pistolul din mâna ei. Vrei să îl îndrepti în altă direcție? Sau cel puțin nu spre mine?

- Oh, îmi cer scuze.

Beatrice își ridică fustele și puse micul pistol înapoi în tocul său.

Se grăbi spre intrarea în magazin și privi dincolo de Joshua. Corpul unei femei în vârstă era întins la podea. Mirosul slab, dar inconfundabil de cloroform umplea atmosfera.

- Dumnezeule, șopti Beatrice. Este... ?

- Este încă în viață, zise Joshua. Bine că am ajuns la timp. Bomba a fost atașată la un mecanism cu ceas. Era pusă să explodeze peste zece minute. Avea nevoie de timp să se asigure că se află la distanță suficientă de locul crimei.

capitolul 39

- Mulțumesc cerului că ați hotărât să treceți astăzi pe aici, zise doamna Grimshaw. Intenționa să mă omoare. Mi-a spus că o să facă să pară ca și cum aș fi declanșat eu accidental o explozie amestecând substanțe explozibile. A spus că poliția nu o să știe niciodată ce s-a întâmplat.

Vocea și mâinile îi tremurau. Beatrice îi puse o ceașcă de ceai în față și o cercetă pe bătrână cu îngrijorare. Farmacista era în continuare șocată.

- Beți niște ceai, vorbi Beatrice cu blândețe.

Doamna Grimshaw se învioră la vederea ceaiului. Scoase un mic pachet din șorțul ei voluminos și goli conținutul în ceașcă. Aplecându-se, inhală vaporii. Aceștia aveau în mod clar un efect terapeutic asupra ei. Vocea și mâinile încetară să îi tremure. Se încruntă, iar fața i se umplu de mirare.

- Cum ați descoperit că sunt în pericol?

- Nam știut, răspunse Beatrice. Nu eram siguri.

Se așeză la mica măsuță, îi mai turnă ceai și apoi își puse și ei.

- Dar intuiția domnului Gage ne-a ghidat astăzi aici. Simțea că este imperativ să venim să vă căutăm de îndată.

Doamna Grimshaw fusese înspăimântată, dar în rest nu era rănită. Beatrice făcuse ceaiul în timp ce Joshua ieșise pentru a-i povesti lui Henry ce se întâmplase și pentru a-l trimite cu un mic comision. Beatrice nu știa natura comisionului, dar Henry pornise de îndată.

Doamna Grimshaw îl privi gânditoare pe Joshua.

- Vorbesc serios, domnule, trebuie să aveți vreun talent paranormal dacă ați știut că sunt în pericol.

- Asta îi tot zic și eu, adăugă Beatrice.

Îi zâmbi lui Joshua de dincolo de masă. El o privi iritat și se întoarse spre doamna Grimshaw.

- Nu talentul paranormal ne-a adus la ușa dumneavoastră în această dimineață. Ci logica și gândirea rațională și, aș putea adăuga, un pic de noroc afurisit.

Doamna Grimshaw privi spre Beatrice, cu o întrebare în ochi.

- Domnul Gage nu crede în paranormal, îi explică Beatrice.

Expresia doamnei Grimshaw se însenină.

- Ah, asta explică totul. Ei bine, nu este primul bărbat cu talent care își neagă propria abilitate și îndrăznesc să presupun că nu va fi nici ultimul.

Beatrice îndrăzni să zâmbească, dar știa că Joshua o vedea. El părea iritat, dar nu mai continuă subiectul.

- Îmi pare rău că nu vă pot oferi mai mult timp ca să vă reveniți din acest calvar, doamnă Grimshaw, zise el. Dar în povestea asta trebuie să acționăm rapid. Sau poate vor muri alții. Îmi puteți spune, vă rog, ce s-a întâmplat astăzi aici?

- Cu siguranță, domnule, dar mă tem că nu știu prea multe nici eu despre situație. Nu vă pot spune decât că, la scurtă vreme înainte să veniți dumneavoastră, unul dintre clienții mei obișnuiți, cel care cumpără mereu amestecul meu special de săruri, a intrat în magazin și mi-a cerut să îi prepar comanda obișnuită. Nici nu m-am gândit. M-am întors să fac amestecul. Când a fost gata, am dat să îl pun pe tejghea. Dar el a apărut dintr-odată în spatele meu. S-a mișcat ca o pisică în noapte, așa a făcut. Mi-a pus o cârpă umedă peste față. Îmi amintesc că am simțit cloroform și că l-am auzit spunându-mi că o să mor într-un foc mare și apoi nimic altceva până nu m-ați trezit voi.

Gura lui Joshua se strânse.

- Asta e vina mea, doamnă Grimshaw. Ticălosul pe care îl urmăresc a ajuns la concluzia că mai devreme sau mai târziu voi da de dumneavoastră și că ați putea să mă îndreptați spre el. Vă dorea moartă, dar nu înainte să-și ia proviziile de săruri.

Fruntea doamnei Grimshaw se încrêți a confuzie.

- Nu înțeleg. Cine este acest ticălos?

- Bărbatul care a încercat să vă ucidă și să vă dea foc la magazin astăzi lucrează pentru el, îi explică Joshua. Numele lui este Lancing. Este un om de știință care s-a folosit de un ucigaș profesionist pentru a-i face comisiunile în ultimul an.

- Dumnezeule, șopti doamna Grimshaw uimită.

- Mi-l puteți descrie pe bărbatul care a cumpărat sărurile și care a încercat să vă ucidă?

- Da, desigur, răspunse doamna Grimshaw. Încercă să se liniștească, cu un efort vizibil. Nu mi-a dat niciodată un nume, mi-a spus doar că fusese trimis să cumpere săruri și alte substanțe chimice rare la care doar eu am acces. Nu l-am plăcut niciodată, dar plătea mereu pe loc. Nu mi-a cerut niciodată credit. Nu putem fi prea pretențioși când vine vorba de clienți.

- Este adevărat, consimți Beatrice. Ce ne mai puteți spune?

- Oh, era un tip aparte. Un străin, fără îndoială. Vorbea engleza cu un accent puternic. Era înalt. Purta mereu o pălărie cu boruri joase, dar am putut să-mi dau seama că este chel. Avea o față ca un craniu și cei mai reci ochii pe care i-am văzut vreodată.

- Da, zise Joshua. Descrierea se potrivește asasinului profesionist.

Doamna Grimshaw se cutremură.

- Ia spuneți, credeți că se va întoarce când își va da seama că a dat greș?

- Nu, pentru că va ști că nu are rost să își asume acest risc, răspunse Joshua. Dar ca să fim siguri, am să îi cer unui fost asociat al meu să trimită câțiva oameni care

să vă supravegheze pe dumneavoastră și magazinul până se încheie întreaga afacere.

Ochii doamnei Grimshaw se lărgiră.

- Gărzi de corp vreți să spuneți?

- Da. Mi-am trimis vizitiul cu un mesaj acum ceva vreme. Băieții ar trebui să sosească în curând. Nu vă lăsăm singură până nu sosesc.

Doamna Grimshaw oftă de ușurare.

- Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule. Dar chiar nu înțeleg de ce acest domn Lancing de care vorbiți și-ar trimite servitorul să măucidă. V-am spus, sunt singura farmacistă din Londra care îi poate livra substanțele de care are nevoie.

- Cred că Lancing este convins că nu va mai avea nevoie multă vreme de aceste substanțe, zise Joshua. Cred că se apropie de finalul marelui său experiment.

capitolul 40

- Nu știam că mării infractori călătoresc cu atâta stil, remarcă Beatrice, uimită de trăsura elegantă ce se apropia de ei.

- Domnul Weaver controlează un domeniu extrem de profitabil al lumii interlope din Londra, răspunse Joshua. Este specializat în tripouri și taverne. Dar își oferă și serviciile financiare celor care nu pot obține astfel de credite din partea băncilor respectabile.

- La dobânzi destul de ridicate, presupun.

- Este un afacerist până în măduva oaselor, confirmă Joshua.

Privi trăsura neagră și lucioasă trasă de doi cai potri-viți, cu pasul săltat, oprindu-se în strada de la capătul Teaberry Lane. Doi bărbați coborâră din ea. Toți bă-tăușii lui Weaver arătau la fel, se gândi el. Erau mari, intimidanți, bine înarmați și îmbrăcați impecabil. Cra-vatele negre pe care le purtau la gât erau bine-cunoscute în lumea interlopă.

Cei doi priviră în direcția lui Joshua.

- Vă rog să o supravegheați pe spițeră și magazinul ei de pe această stradă, le spuse Joshua. Nu lăsați pe nimeni să intre pe ușa din față sau pe alee. Magazinul este închis până vă anunț eu. Sunt îngrijorat în privința siguranței patroanei.

- Avem noi grijă de ea, zise unul dintre bărbați.

Își atinseră pălăriile negre și înaintară rapid pe alee.

Un lacheu în livrea neagră sări să deschidă ușa de la trăsură și să coboare scările. Bărbatul masiv așezat în trăsură privi prin deschizătură.

- A trecut ceva vreme, Joshua, zise Weaver. Se uită la cicatrice și la baston cu o expresie gânditoare. Am auzit că ai avut un accident.

- Se vorbește despre asta, confirmă Joshua. Permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Lockwood, o foarte bună prietenă. Beatrice, acesta este domnul Weaver, un vechi asociat al meu.

Beatrice zâmbi.

- Domnule Weaver.

Joshua își ascunse rânjetul. Nu își putea imagina o altă lady din anturajul lui care să facă cunoștință cu un infractor notoriu cu atâta grație și farmec. Era clar din surpriza apărută în ochii lui Weaver că nici el nu era obișnuit să fie salutat cu atâta cordialitate de către un membru al clasei respectabile.

- O mare plăcere, domnișoară Lockwood, răspuse bărbatul. Privi spre Joshua, cu sprâncenele ușor ridicate și apoi făcu un gest cu mâna acoperită de mănușă. Sper că mă veți însoți în trăsură să discutăm. Statul în aer liber îmi afectează nervii.

Joshua o ajută pe Beatrice să urce și i se alătură.

Se așezară pe pernele din catifea neagră.

Beatrice îl studie pe Weaver cu o curiozitate mascată politicos. Avea multe de studiat, se gândi Joshua.

Bărbatul masiv ocupa aproape întreaga banchetă opusă. În ochii lui palizi se putea citi o inteligență rece,

calculată. Era bine îmbrăcat, la modă. Croitorul făcuse tot ce putuse pentru a masca trupul umflat al lui Weaver, dar nu reușise prea multe. Și nimic nu putea masca aura de boală care emana din domnul Weaver, se gândi Joshua. Culoarea lui nu era una sănătoasă, și respirația îi era mult mai găfâită decât fusese la ultima lor întâlnire.

- Trebuie să recunosc că sunt curios de motivul pentru care îmi ceri ajutorul după un an de tăcere, vorbi Weaver.

- Este o poveste lungă care nu s-a sfârșit încă, răspunse Joshua. Are legătură cu accidentul de care ai amintit. Cred că unul dintre oamenii despre care s-a crezut că a murit în accident este încă în viață. A devenit o problemă pentru domnișoara Lockwood.

- Înțeleg. Weaver înclină din cap spre Beatrice.

- Îmi pare rău să aud asta, domnișoară Lockwood. Se întoarse din nou spre Joshua. Sunt bucuros că pot să te ajut astăzi, dar aceste două gărzi de corp nu sunt suficiente ca să te răsplătesc pentru binele pe care mi l-ai făcut. Sper că-mi vei spune dacă îți mai pot fi de folos cu ceva.

- Mai am o întrebare, continuă Joshua. Ai auzit de un individ care operează de unul singur și ale cărui servicii includ răpirea și crima? Este străin și vorbește cu un puternic accent rusesc. Martorii spun că este în totalitate chel și că fața îi seamănă cu un craniu. Își spune Omul Oaselor.

- Sună ca un personaj dintr-un roman gotic. Weaver făcu ochii mici. Dar descrierea îmi este cunoscută. Acum aproape un an am auzit zvonuri despre un astfel de bărbat. Se vorbea că tocmai sosise în Londra și că este un profesionist cu experiență.

- Un profesionist în ce? întrebă Beatrice.

- În asasinat, îi explică Weaver cu blândețe.

- Oh, desigur, zise Beatrice.

- Am lăsat să circule vestea că aş fi interesat să angajez un astfel de expert, dar nu m-a contactat niciodată. De fapt, a dispărut aproape de îndată.

- A găsit un alt angajator, sugerează Joshua.

- Presupun că acest angajator este de pe lumea cealaltă, Joshua. Pentru că aş fi ştiut cu siguranţă dacă unul dintre rivalii mei l-ar fi angajat.

- Noul lui angajator este un nebun ce se numeşte Clement Lancing, îi explică Joshua.

Weaver dădu din cap.

- Presupun că ai un plan?

- Slăbiciunea Omului Oaselor pare să fie mândria lui profesională, zise Joshua. Intenţionez să mă folosesc de această vulnerabilitate pentru a-î întinde o capcană şi am nevoie de ajutorul tău.

- Desigur.

Joshua îi explică în ce consta cererea lui. Weaver înţelese de îndată.

- Nu va fi o problemă, îl asigură el. Voi face aranjamentele necesare de îndată ce revin la birou.

- Îţi mulţumesc, zise Joshua. Poţi să-ţi consideri datoria achitată integral.

Weaver mormăi:

- Nu voi reuşi niciodată să mă revanşez pe deplin.

Joshua deschise portiera trăsुरii şi coborî pe pavaj. Se întinse să o ajute şi pe Beatrice.

Împreună priviră echipajul strălucitor dispărând în ceaţă.

- Să îndrăznesc să te întreb despre favorul pe care i-l ai făcut domnului Weaver? întrebă Beatrice.

- Fata lui a fost răpită când era mică şi ținută pentru răscumpărare de către rivalii lui Weaver din lumea interlopă, zise Joshua. Eu am reuşit s-o găsesc şi s-o recuperez nevătămată.

- Înţeleg. De aceea simte că nu-şi poate achita datoria.

Era ceva în tonul ei care îl făcu să îşi dea seama că era preocupată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Joshua.

- Domnul Weaver este un om foarte bolnav, zise ea încet. Este pe moarte.

- De la inimă i se trage, mi s-a spus. De ani buni el este cel care a menținut armistițiul în lumea interlopă. Va fi interesant de văzut ce se întâmplă când nu va mai fi.

capitolul 41

Biblioteca lui Victor Hazelton era cufundată în energia întunecată, sumbră, a unei dureri de lungă durată. Mai era însă și altceva în amestec, gândi Beatrice - o furie tăcută, chinuitoare. Victor reușea să afișeze o expresie stoică, dar ea putea să îi vadă curenții întunecați în urmele pașilor. Bănuia că o mare parte din furia lui bine controlată era îndreptată spre el însuși. La urma urmei, el era legendarul domn Smith, însărcinat cu apărarea țării de trădători și complotiști. Dar nu reușise să își protejeze propria fiică de un nebun.

Victor era un bărbat ca un leu, cu o coamă argintie și cu ochi firoși, întunecați și o prezență impunătoare. Părea să aibă aproape șaiszeci ani, dar se mișca cu siguranța athletică a unei persoane mult mai tinere. Nu era dificil să ți-l imaginezi în postura de șef legendar al spionilor - părtaș al secretelor de la cele mai înalte niveluri ale guvernului și societății - trimițându-și agenții de încredere să ia urma trădătorilor și să zdrobească diferite conspirații.

Rămăsese, în mod cert, surprins să îi vadă când fuseseră conduși în bibliotecă, dar le urase bun venit. Beatrice simți o anumită stânjeneală între Joshua și Victor, dar putu să simtă și energia de neconfundat a unei legături adânci, de lungă durată.

Toți trei se așezară în bibliotecă, Victor în spatele unui birou masiv.

Încăperea cu tavan înalt era un altar dedicat Emmei Hazelton. Un raft alăturat era plin de caietele ei. Un altul cu jurnalele. Acuarelele ei înrămate erau aranjate pe mai mulți pereți. Portretul ei ocupa locul de onoare deasupra șemineului. Și totul era încadrat în catifea neagră.

Emma fusese extraordinar de frumoasă, gândi Beatrix. Strălucea în portretul ei. Cu trăsăturile ei fine, părul negru și ochii întunecați, ar fi întors capul oricărui bărbat. Dar artistul reușise să îi surprindă și inteligența, eleganța și farmecul.

-Trebuie să presupunem că Lancing este în viață, Victor. Joshua își împreună mâinile pe baston. Trebuie să fie nebun.

Victor rămase nemișcat. Sprâncenele lui argintii se strânseseră deasupra nasului acvilin.

-Crezi că a supraviețuit exploziei?

-Da. Știu că îți este dificil să auzi asta, dar cred că a reușit să recupereze și trupul Emmei.

Victor deveni palid. Inspiră adânc și își îngustă privirea.

-Ești sigur? întrebă el cu o voce răgușită.

-Cât de sigur pot să fiu, fără să am efectiv dovezi, răspunse Joshua.

-Dar am găsit două cadavre printre ruine, zise Victor. Un bărbat și o femeie.

-Atât de arși că nu mai puteau fi recunoscuți. Două victime ale experimentelor lui, presupun. Ține minte,

Lancing mă momise acolo în acea zi cu intenția de-a mă ucide și de-a distruge toate dovezile într-un mare incendiu. Cred că este posibil ca acele cadavre să fi fost

pregătite chiar înainte să ajung eu acolo.

Victor păru să se cutremure până în măduva oaselor.

-Și cu Emma ce mai vrea?

-Doar speculez, zise Joshua. Dar sunt aproape sigur că

conservat trupul într-un fel de amestec chimic.

-De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar face una

ca asta?

Maxilarul lui Joshua înțepeni.

- Știi de ce, domnule. Este nebun. A reușit să se convingă că o poate readuce pe Emma la viață.

Victor expiră îndelung și își închise ochii. Durerea lui se simțea ca o forță cruntă, tristă.

- Lancing a fost un om de știință genial, zise el. Își deschise ochii. El, dintre toți oamenii, ar trebui să știe ce e posibil și ce nu.

- Și acum este un om de știință genial, spuse Joshua. Dar asta nu înseamnă că nu este și nebun. Știi că era obsedat de Emma. Când ea a încercat să fugă de el, a ucis-o. Este posibil ca sentimentul de vinovăție și durerea să-l fi făcut să o ia razna. Apropo, am descoperit că are Ochii lui Anubis. Emma i-a găsit la puțină vreme înainte ca el să o ucidă. În ultimul an, Lancing a cumpărat săruri rare de la o farmacistă din Teaberry Lane, cele de care are nevoie pentru a pregăti rețeta pentru Apa Egipteană.

- Astea sunt vești uimitoare.

Victor se ridică și se duse să stea la geamul cu vedere spre grădină.

- Sunt șocat.

- Îmi pare rău, domnule, vorbi Joshua. Știu că este dureros pentru dumneata, dar mă tem că mai am și alte vești neplăcute. Domnișoara Lockwood se află în mare pericol.

Victor se întoarse cu fața spre ei, cu trăsăturile lui puternice, înțepenite într-o încruntătură sumbră.

- Din ce motiv?

- Lancing este evident convins că ea posedă talentul paranormal necesar pentru a activa puterile statuii, îi explică Joshua. Crede că are nevoie de ea pentru a-și completa marele experiment. Ne-a arătat foarte clar că va face orice să o răpească.

Victor o privi pe Beatrice cu o curiozitate autentică.

- Posedați abilități psihice, domnișoară Lockwood?

- Da, răspuse ea. Deși domnul Gage nu crede în paranormal, îmi spune că Clement Lancing crede.

- Fără îndoială. Victor își împreună mâinile la spate. Lancing era convins că există o întreagă varietate de forțe paranormale care se extind dincolo de normal. Da fapt, credea că și fiica mea posedă un astfel de talent. A fost unul dintre motivele pentru care era atât de obsedat de ea. Era sigur că ea are abilitatea de a declanșa efectele revitalizante ale Apei Egiptene.

- Dar acum că Emma este moartă, are nevoie de o altă femeie cu un astfel de talent, zise Joshua. A trimis un asasin profesionist care își spune Omul Oaselor să o răpească pe Beatrice.

Victor ridică o sprânceană argintie.

- Mă bucur să văd că încercările lui au dat greș.

Beatrice privi spre Joshua.

- Datorită domnului Gage.

Victor zâmbi îndurerat, un zâmbet de tată. Ochii lui se încălziră, plini de amintiri.

- Ai fost tot timpul cel mai bun agent al meu, Josh. Se pare că rănilile tale nu au schimbat acest lucru. Presupun că ai venit la mine pentru că ai un plan?

- Am întins o capcană pentru asasin, răspunse Joshua. Cu puțin noroc, va cădea în această capcană diseară. Între timp, ți-aș fi recunoscător dacă i-ai permite lui Beatrice să rămână aici, ca să știu că este în siguranță.

- Desigur, zise Victor. Spune-mi care îți este strategia.

capitolul 42

- Știu că nu crezi în paranormal, cu atât mai puțin în abilitatea de a prevedea viitorul, dar am căzut de acord că există ceea ce se poate numi simțul intuiției, zise Beatrice.

Erau singuri, plimbându-se prin marea seră anexată conacului lui Hazelton. În orice altă noapte, scena ar fi dus la romantism, se gândi Beatrice. Lumina lunii pătrundea prin pereții de sticlă și prin acoperiș, luminând o varietate impresionantă de plante, de la ferigi

și palmieri la orhidee de toate felurile. Era singura încăpere din întreaga casă care nu era cufundată într-o atmosferă sumbră. În acel loc viața prospera. Victor Hazelton ar fi trebuit să își petreacă mai mult timp acolo.

Cina fusese foarte tăcută. Salonul pentru cină, cu lambriuri întunecate, la fel ca biblioteca, era acoperit cu semnele doliului. Pereții erau decorați cu alte fâșii de catifea neagră. O fotografie cu Emma îmbrăcată într-o rochie elegantă privea de deasupra șemineului spre cei care mâncau. Lacheul cu fața serioasă care îi servea purta la rândul lui o banderolă neagră. Păstrase o tăcere mormântală venind și ducându-se la bucătărie.

Beatrice știa că nu i-ar fi priit masa nici dacă atmosfera ar fi fost una mai veselă. Sentimentul de neliniște nu-i dăduse pace toată după-amiaza, iar odată cu lăsarea serii nu făcuse decât să se intensifice.

- În ciuda aparențelor, pot să am singur grijă de mine, Beatrice, zise Joshua.

- Sunt perfect conștientă de acest lucru. Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să acorzi atenție intuiției. A ta ce-ți spune?

El se opri și se sprijini de un răzor de ferigi înălțat. Puse bastonul într-o parte și o trase în brațele lui.

- Ți-am spus, nu mai avem timp, răspunse el. Nu mai pot să-mi asum riscuri. Trebuie să-l găsesc pe Omul Oaselor în seara asta și să-l folosesc ca să ajung la Lansing. Nu mai am timp să fac alt plan.

Beatrice își dorea să îl contrazică, dar știa că nu avea nici un rost. Poate, dacă ar fi putut să îi sugereze o strategie alternativă, ar fi reușit să îl convingă, se gândi ea. Dar nu îi venea nici una în minte. Îl prinse de reverul hainei.

- Promite-mi că ai să fii atent și că te întorci la mine.

- Promit, zise el.

O strânse mai tare și o sărută. Neliniștea și teama pentru siguranța lui acționară ca un combustibil aruncat pe un foc mornit. Beatrice îl prinse de umeri și îi răspunse la sărut cu un sentiment de disperare,

de pe
nicioc
El r
amân
O t
dică f
caloni
de dor
ghidân
- Nu
de gatu
gele me
- E în
lubire
Și dec
adevărul
Dacă
cuprins d
Se adă
străni di
mîns, pe
e potolir
Se prăb
veniră la
pe saci și p
ilerei. Îi r
- Îmi cer
cepat. N-ar
mea.
Ea zâmbi
mîi, ochii l
- Vezi să t
vezi început
Vorbise pe
El nu răs
eta. În sch
pe ceaf
aproape

de parcă i-ar fi fost teamă că nu avea să îl mai vadă niciodată.

El răspuse cu un impuls de dorință care îi aruncă pe amândoi în mijlocul unui torent fierbinte de energie.

O trase pe un maldăr de saci din apropiere și îi ridică fustele până la talie. Îi găsi deschizătura din pantalonii și o mângâie până când o simți umedă și plină de dorință. Își desfăcu pantalonii, iar ea îl cuprinse, ghidându-l în ea.

- Nu mă pot opri, o avertiză el cu fața sprijinită de gâtul ei. Nu în seara asta. Ești ca o febră în sângele meu.

- E în regulă, șopti ea. E în regulă, iubirea mea.

Iubirea mea.

Și deodată ea știu, fără nici un dubiu, că acela era adevărul. Îl iubea pe Joshua.

Dacă el o auzise, nu reacționează la cuvintele ei. Era cuprins de febra pasiunii.

Se adânci mai mult și mai tare, de două ori, apoi scrâșni din dinți ca să nu urle triumfător. Ea îl ținu strâns, până când, într-un final, valurile eliberării se potoliră.

Se prăbuși peste ea o clipă. Când bătăile inimii îi reveniră la normal, mormăi și se rostogoli într-o parte pe saci și privi spre lună prin acoperișul de sticlă și oțel al serei. Îi ridică mâna și îi sărută palma.

- Îmi cer scuze, zise el după o vreme. Nu te-am așteptat. N-am putut. Nu a fost prea politicoasă din partea mea.

Ea zâmbi și se ridică în cot să îl privească. În lumina lunii, ochii lui străluceau plini de căldură.

- Vezi să te întorci în siguranță, ca să poți să termini ce-ai început în seara asta, îl avertiză ea.

Vorbise pe un ton jucăuș, tachinându-l.

El nu răspuse la încercarea ei de a înveseli atmosfera. În schimb, ochii lui deveniră foarte calzi. Îi puse mâna pe ceafă și o trase spre el până când gura ei fu foarte aproape de a lui.

- Îți jur, zise el.

O mai sărută o dată pentru a pecetlui acest jurământ.

Douăzeci de minute mai târziu, ea îl privi ieșind în noapte și urcând în trăsura anonimă care avea să îl ducă în adâncul străzilor întunecate ale Londrei. Când vehiculul dispăru în ceață, intuiția ei o avertiză în tăcere. Dar nu mai avea ce să facă.

Victor o apucă de braț și o conduse cu blândețe înapoi în casă. O privi, cu ochii plini de înțelegere.

- Nu-ți face griji, zise el. Josh a fost mereu cel mai bun agent al meu. Chiar și în starea lui actuală, sunt sigur că poate să aibă singur grijă de el.

capitolul 43

- Probabil această casă ți se pare un loc morbid, domnișoară Lockwood, zise Victor turnând coniac într-un pahar. Unii dintre vechii mei prieteni mi-au sugerat că sunt în doliu de prea multă vreme. Ei consideră că ar fi timpul să-mi văd din nou de viață.

- Știu că există reguli sociale atunci când vine vorba de doliu, răspunse Beatrice cu blândețe. Dar sunt de părere că fiecare trăiește durerea în propriul fel. Cu siguranță nu poate fi nimic mai teribil ca pierderea unui copil.

Se aflau din nou în bibliotecă. Menajera, îmbrăcată și ea în negru, adusese serviciul de cafea. Victor turnase cu grație două cești, adăugând un strop de coniac în fiecare, dar Beatrice nu o atinse pe a ei.

Devenise din ce în ce mai agitată de când Joshua părăsise conacul pentru a-l înfrunța pe asasin. Era trecut deja de miezul nopții. Se luptă să își controleze în continuare nervii. Din când în când se muștra singură, amintindu-și că Joshua știa ce avea de făcut. Dar sentimentul de frică devenea din ce în ce mai puternic.

-Doar pe Emma o mai aveam, după moartea mamei ei, îi explică Victor. Își sprijini un braț îmbrăcat în negru de polița de marmură albă a șemineului și ridică privirea spre portret. Societatea se așteaptă ca un văduv să se recăsătorească după numai câteva luni, mai ales dacă nu are urmași de sex masculin.

-Da, știu, zise Beatrice.

-Dar am iubit-o pe Alice și nu am putut să-i trădez memoria aducând o altă femeie în această casă. O aveam pe fiica mea frumoasă, genială, și era mai mult decât suficient pentru mine.

-Înțeleg.

Regulile și ritualurile doliului erau complicate, dar povara socială cădea mai ales pe femei. Totul, de la hârția cu chenar negru ce anunța decesul până la timpul cât trebuia să porți negru și, mai târziu, rochii gri, era o problemă de mare importanță. O femeie în doliu era privită cu mare atenție. Dar bărbații se limitau cel mai adesea la o panglică neagră la pălărie sau, cel mult, o banderolă neagră purtată pe braț câteva luni. Văduvele erau descurajate să se recăsătorească. Un al doilea mariaj implica o lipsă de sensibilitate. Bărbații însă erau încurajați să se însoare din nou cât de rapid posibil.

-Am mai avut în viață și doi tineri bărbați care mi-au fost apropiați, continuă Victor. Într-adevăr, momentul în care am fost cel mai fericit a fost atunci când Emma m-a anunțat că vrea să se mărite cu unul din ei.

-Clement Lancing, zise Beatrice.

-Da. Fiica mea era frumoasă. Ar fi putut să aleagă orice bărbat. Știam că și Joshua, și Clement o iubeau, dar într-un final am fost de părere că alegerea ei a fost cea bună, pentru că el împărtășea pasiunea Emmei pentru egiptologie. Maxilarul lui Victor se strânse. A fost unul dintre puținele momente din viața mea când am judecat greșit un om. Această greșeală m-a costat viața Emmei.

-Știați de această obsesie a lui Lancing pentru lichidul de conservare egiptean?

- Desigur, zise Victor. Emma era la fel de fascinată de asta. Am discutat despre el de mai multe ori. Erau foarte entuziasmați de posibilitatea ca străvechii egipteni să fi descoperit o metodă de a conserva un om care tocmai murise într-o stare de animație suspendată. Lancing era convins că în acel somn adânc, preparatul chimic avea un efect de vindecare asupra organismului. Când procesul era gata, individul putea fi readus cu succes la viață.

- Așa cum i-am spus și domnului Gage, am fost uimită că un om de știință genial, precum Clement Lancing, ar putea chiar să creadă în posibilitatea trezirii morților la viață, zise Beatrice.

- Acea graniță între genialitate și nebunie poate fi adesea greu de identificat. Mâna lui Victor se strânse în jurul marginilor poliței. Totuși, Lancing nu credea că Apa Egipteană poate funcționa asupra cadavrelor unor oameni decedați cu multă vreme în urmă, dar era convins că, dacă trupul unei persoane decedate recent era scufundat în acel lichid la câteva ore după moarte, exista o speranță. A început să facă experimente îngrozitoare.

- Domnul Gage mi-a spus despre această latură a poveștii.

- Când fiica mea a descoperit ce făcea el, a fost îngrozită. La înfruntat și, ei bine, cred că Joshua și-a povestit și finalul.

- Da.

Victor scutură din cap, iar gura i se strânse.

- Este oricum greu de înțeles cum a supraviețuit Lancing exploziei. Dar posibilitatea ca el să aibă corpul fiicei mele conservat într-o baie chimică este mai mult decât șocantă. După atâtea luni...

- Pot doar să-mi imaginez cât de tulburător trebuie să fie acest gând.

- Joshua nu a privit niciodată munca Emmei legată de Apa Egipteană ca fiind ceva serios, pentru că el nu crede în paranormal.

- Da, asta îmi este foarte clar.

Gura lui Victor se curbă ușor.

- Toți avem slăbiciunile noastre. Pentru Joshua, această slăbiciune este dorința lui de a trăi doar după logică rece și rațiune. S-a temut mereu că, dacă ar face în alt fel, s-ar risca sentimentul de control.

- Îl cunoașteți bine, domnule. Dar asta nu este o surpriză. Înțeleg că i-ați fost mentor într-un moment crucial al vieții.

- Am făcut ce-am putut, zise Victor. Țin foarte mult la Joshua. Ceea ce s-a întâmplat acum aproape un an ne-a rănit adânc pe amândoi. Știu că amândoi am suferit în ultimul an. Privind retrospectiv, probabil că ar fi trebuit să vorbim mai mult. Se uită la ceas. Va fi o noapte foarte lungă.

Beatrice fu străbătută de un alt fior de neliniște. Senzația de spaimă o făcu să se ridice în picioare. Dorea dintr-o dată să nu se mai afle în camera mortuară, în acest conac ca un mausoleu. Energia tristă care cuprinsese casa o făcea să nu își mai poată controla nervii.

- Var deranja dacă aș urca la etaj, în camera mea, să-l aștept pe Joshua acolo? întrebă ea.

Victor se încruntă.

- Te simți bine, draga mea? Pari cam palidă.

- Sunt tensionată. Mă tem că nu sunt o interlocutoare prea bună în acest moment.

- Da, desigur. Victor o studie cu îngrijorare. Văd că nu ți-ai băut cafeaua cu coniac. N-ai vrea un pahar de coniac simplu? Te va ajuta să-ți calmezi nervii.

- Nu este nevoie, mulțumesc. Vă rog să mă anunțați de îndată ce se întoarce Joshua.

- Ai cuvântul meu.

Victor îi deschise ușa, și Beatrice se grăbi să iasă pe hol și să se îndrepte spre scara cea mare. Ușurarea pe care o simți când ieși din bibliotecă se dovedi de scurtă durată. Un alt val de frică o străbătu când începu să urce scările. Până când ajunse la dormitor, era aproape înspăimântată. Era dintr-o dată disperată să respire aerul curat al nopții.

Trebuia să iasă din casă. Poate câteva minute în grădina aveau să îi ușureze respirația.

Deschise ușa de la dormitor, își luă pelerina și un sfeșnic și reveni ușor înapoi pe hol. Covorul lung îi amortiza pașii. Nu dorea să îl alarmeze pe Victor. Știa că s-ar fi îngrijorat dacă își dădea seama că ieșise la o asemenea oră.

Casa era cufundată în liniște. Puținii servitori coborâseră de multă vreme la parter.

Scările servitorilor de la capătul holului erau ruta cea mai rapidă spre grădini. Deschise ușa de la scări, încercând să facă cât de puțin zgomot posibil.

Auzi pașii lui Victor pe scara principală chiar când închise ușa în spatele ei. Aprinse lumânarea și începu să coboare. Spațiul strâmt al acestor scări îi făcu inima să bată mai rapid. Nevoie de aer proaspăt era copleșitoare. Se simțea ca și cum casa ar fi încercat să o sufoc.

Nu era nici o explicație logică pentru spaima pură ce o cuprinsese, dar supraviețuise prea multă vreme bazându-se doar pe intuiția ei pentru a ignora senzația.

Ajunse la parter și se opri să stingă lumânarea. Lămpile de pe pereți fuseseră date la minimum, dar era suficientă lumină pentru a scoate la iveală o ușă care arăta de parcă ar fi fost folosită drept ușă pentru furnizorii conacului.

Podelele de lemn de deasupra scârțâiră. Victor înainta pe hol spre dormitorul principal. Mormăitul slab al scândurilor nu ar fi trebuit să o îngrozească, dar o făcu. Amintirile nopții când stătuse lângă un Roland muribund, ascultând cum ucigașul acestuia se întorcea la scena crimei îi reveniră în minte. Teama sufocantă crescuse din nou în ea.

Dar nu Victor Hazelton îl ucisese pe Roland, gândi ea. De ce era atât de înspăimântată în această seară? Poate că evenimentele din ultimele zile fuseseră prea mult pentru nervii ei. Era puternică, dar toată lumea avea o limită la care ceda. Ajunsesese să tresară și la vederea unei umbre.

Se furișă în tăcere spre ieșire. Talentul i se aprindea ca reacție la teamă. În lumina slabă putea să vadă ceața psihică creată de urmele numeroșilor oameni care intraseră și ieșiseră pe acea ușă – furnizori aducând provizii pentru gospodărie, tâmplari și zugravi chemați pentru a face diferite reparații, vizitii, grădinari și toți cei veniți la acea ușă în speranța de a obține o slujbă la conac.

Deceniile de urme formaseră un strat mâlos de energie, care se învârtea pe podea. Dar o pereche de pași se distingea dintre toate celelalte. Acea pereche strălucea teribil. O recunoscuse de îndată.

Bărbatul cu față de craniu intrase pe acea ușă – nu o dată, ci de mai multe ori în ultimele luni.

Faptul că se folosise de acea ușă îi spunea tot ce trebuia să știe. Lucra pentru Victor Hazelton.

Se mai auzi o scârțâitură de la etajul de deasupra ei, urmată de o liniște cutremurătoare. Era imposibil să fie sigură unde se afla, dar intuiția îi spunea că Victor Hazelton se oprise la ușa dormitorului ei.

Își scoase pistolul de la jartieră și deschise ușa, așteptându-se pe jumătate să dea nas în nas cu asasinul. Dar de cealaltă parte era doar întunericul luminat de lună.

Joshua credea că întinde o capcană, dar se înșela. Intră el în una.

capitolul 44

Alergă pe străzile goale, cu simțurile în alertă. Fiecare prag și fiecare alee erau cuprinse de întunericul amenințător. Nu îndrăznea să o ia pe scurtătură prin parcuri. Pistolul ei mic ar fi fost inutil împotriva unei bande de tâlhari.

Părea să fi trecut o eternitate înainte să reușească să oprească o birjă. Știu la ce se gândi vizitiul când ea își ridică marginea fustei și pași în micul vehicul. Femeile respectabile nu călătoreau cu astfel de birje. Doar prostituatele își permiteau să fie văzute în ele. Și doar

o astfel de femeie ar fi avut un motiv să fie pe stradă la o asemenea oră a nopții.

- Lantern Street, spuse ea concis.

- Te așteaptă un client, da? întrebă vizitiul binedispus. Dar pocni rapid din bici și calul porni în galop.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră la ușa Flint & Marsh. Beatrice coborî scările trăsorii și plăti vizitiul. Birja porni mai departe în întuneric.

Urcă treptele din față ale agenției. Deloc surprinzător, luminile erau stinse. Bătu la ușă de câteva ori, dar nu veni nici un răspuns.

Instinctul o făcu să își scoată din nou pistolul de la jartieră. Cu precauție, încercă ușa și fu șocată să descopere că aceasta era deschisă. Doamna Beale nu uita niciodată să o încuie peste noapte.

Știu că făcuse o greșală teribilă, dar era deja prea târziu. Mirosul subtil de tămâie plutea în aerul nopții.

- Te-am așteptat, Beatrice, spuse Victor ascuns de umbrele din hol. Ți-a luat multă vreme să ajungi aici. E mereu greu să găsești o trăsură la ora asta, nu-i așa?

Ea făcu un pas în spate, intenționând să se întoarcă și să o ia la fugă.

- Dacă nu intri, le ucid pe toate, amenință Victor. Să știi că nu mai am nimic de pierdut. Dar, în acest moment, îți pot garanta că ele încă sunt în viață.

Aprinse lampa. Le văzu pe Abigail și pe Sara întinse pe podea în spatele lui. Ambele erau îmbrăcate în cămăși de noapte. Ambele erau inconștiente.

- Menajera este în cealaltă cameră, continuă Victor. Nu am de gând să le ucid, dar viața lor e în mâinile tale. Voi face orice e nevoie ca să-ți obțin cooperarea în această seară.

- Cerule, exclamă Beatrice. Chiar crezi că Clement Lancing va reuși să îți readucă fata la viață?

- Doar pe ea o am, zise Victor. Voi face orice ca să o salvez.

- Inclusiv să-l trimiți pe bărbatul pe care îl consideri aproape un fiu la moarte, ucis de un asasin?

- Nu-ți pierde speranța. Joshua ar putea totuși supraviețui. La un moment dat, era extrem de abil în astfel de lucruri. Este adevărat, și-a pierdut mare parte din viteză și agilitate, dar este în continuare un adversar formidabil. Dacă mi-ar plăcea pariurile, poate că aș pune banii pe el. Dar, într-un final, nu contează care dintre ei supraviețuiește.

- Pentru că tot ce contează este ca Joshua să fie ocupat cât timp mă răpești pe mine.

- Exact.

- Va supraviețui, zise Beatrice. Și va veni să mă caute. Găsește întotdeauna ceea ce caută.

- Te va găsi într-un final. Dar va avea nevoie de timp ca să o facă - câteva zile, cel puțin. Până atunci, nu voi mai avea nevoie de tine. Afacerile noastre se vor încheia până la răsăritul soarelui. Acum pune acel pistol ridicol pe consolă și întoarce-te.

- De ce să mă întorc?

- Fă-o!

Ea puse micul pistol pe masă și se întoarse încet. Victor se deplasă cu o viteză teribilă. Ajunse în spatele ei, o prinse de gât cu un braț și îi puse o cârpă peste nas și gură.

Beatrice simți mirosul de cloroform și încercă să nu respire, dar, într-un final, nu avu de ales.

Se lăsă cuprinsă de întuneric.

capitolul 45

Primele zvonuri străbătuseră taverna Câinele Roșu la scurtă vreme după miezul nopții. Joshua stătea singur într-un separeu din spate. Era îmbrăcat ca toți ceilalți clienți, în hainele aspre și cizmele grele tipice unui bărbat care își câștiga traiul într-un mod întunecat și periculos. Cicatricea se dovedise un real câștig în locuri precum Câinele Roșu, dar și în celelalte stabilimente pe care le vizitase în acea seară.

Auzi voci din alt separeu și fu sigur că auzise numele lui Weaver, dar nu putu auzi detaliile. Numele acestuia era mereu rostit doar în șoaptă.

Vizitase mai multe tripouri și taverne de lângă docuri, pregătind capcana. Auzise bârfe despre un ucigaș numit Omul Oaselor, dar nimic concret. Nimeni nu părea să cunoască identitatea angajatorului lui actual, dar se zvonea că lucrează pentru un șef al refractorilor în ascensiune care intenționa să atenteze la poziția lui Weaver și a celor din vechea gardă care controlau lumea interlopă.

Când chelnerița, o blondă atrăgătoare, dar rece, se apropie cu berea lui, Joshua mai scoase câteva mone-de și le puse pe masă. Femeia privi banii, interesată, dar precaută.

- Ce trebuie să fac ca să câștig atâția bani? întrebă ea.

- Spune-mi veștile despre Weaver.

Privi în jurul ei neliniștită și se aplecă să pună berea pe masă. Își coborî vocea:

- Nimeni nu știe cu siguranță, dar pe stradă se zvonește că ar fi murit.

Joshua îngheță.

- L-a ucis cineva?

- Nu, asta este partea ciudată. Umblă vorba că i-ar fi cedat inima.

Joshua se gândi la ceea ce îi spusese Beatrice în acea după amiază. „Este pe moarte.”

- Se zvonește și când anume a murit? mai întrebă Joshua.

- Este foarte ciudat. Din ceea ce se spune, a ieșit din casă și s-a întâlnit cu cineva mai devreme. Când s-a întors la biroul lui, lacheul a deschis portiera de la trăsură și l-a găsit aplecat, mort. Se zvonește că bătașii lui nu au anunțat, ca să poată să mai facă o vizită la localurile lui în seara asta și să strângă taxele de protecție.

- Pe care le vor ține pentru ei de această dată.

Joshua se ridică în picioare și își apucă bastonul. Își pierduse seara. Weaver nu trăise suficient de mult cât să întindă capcana.

-Și berea dumneavoastră, domnule? întrebă chelnerița. Joshua nu răspuse. Traversă camera aglomerată, disperat să ajungă la ușă. Mâna îi era strânsă în jurul bastonului. Trebui să se lupte cu frustrarea și cu furia rece care îl cuprinseseră. Era vag conștient că oamenii se fereau din calea lui, dar nu le dădea atenție, concentrat doar să iasă din încăpere.

Știa că tentaculele lui Lancing se strângeau în jurul lui Beatrice chiar în acel moment. Atâta timp pierdut. „Hazelton o va proteja”, se gândi el. Dar chiar când încerca să se liniștească, știu că nu mai putea să fie sigur de nimic. Greșise de prea multe ori în acest caz, și Beatrice urma să plătească prețul pentru asta.

Reuși în final să iasă pe stradă. Aerul rece al nopții și duhoarea râului îl ajutară să se concentreze. Se forță să își regleze respirația, o încetini, calmându-și emoțiile. Nu putea gândi cu claritate când creierul îi era cuprins de gânduri invocate de imaginația lui febrilă.

Nu mai avea rost să se gândească la orele care fuseseră pierdute. Strategia lui inițială nu mai era valabilă. Trebuia să gândească una nouă cât mai rapid, sau rămânea fără speranțe. Totul în el îi spunea că, de data aceea, timpul se scursese.

Coborî în stradă, îndreptându-se spre colțul unde Henry aștepta în trăsură. Bătaia ușoară a bastonului și ecoul erau sunetele cele mai clare ce răsunau în noapte.

Era atât de concentrat să gândească un nou plan, că nu simți prezența ucigașului până ce bărbatul cu față de craniu nu sări la el din alee.

Ar fi trebuit să fie o lovitură letală - ar fi fost o lovitură letală -, dar în ultimul moment auzi respirația grea a asasinului.

Vechile obiceiuri și antrenamentul preluară controlul. Instinctiv, Joshua se întoarse să-și înfrunte atacatorul. Mișcarea însă îl făcu să își piardă echilibrul. Piciorul rănit cedă sub el și se prăbuși la pământ, salvându-și astfel viața.

Schimbarea subită de poziție a victimei lui îl surprinse pe asasin. Împins în față de elan, trecu de Joshua, se opri și se întoarse să mai încerce o dată.

Joshua se luptă să se ridice în picioare. Își dădu seama că ținea în continuare bastonul. Lovi cu acesta, încercând să țină ucigașul la distanță.

Dar Omul Oaselor era pregătit pentru această mișcare. Pară lovitura de baston cu piciorul.

Șutul asasinului făcu bățul din oțel și fildes să zboare din mâna lui Joshua. Căzu pe pavaj zdrăngănind.

Ucigașul se avântă spre el. Ochii îi erau ca două orbite pline de noapte. Lama din mână îi strălucea întunecat în lumina unui felinar din apropiere.

Nu observă micul pumnal pe care Joshua îl scosese din baston și îl azvârlise până când acesta nu i se înfipse în gât.

Mormăi și se opri pe loc. Sângele începu să îi bolborească în gură. Îl privi pe Joshua nevenindu-i să creadă.

Se lăsă în genunchi, căzu într-o parte și apoi rămase fără suflare cu fața în sus.

Strada fu cuprinsă din nou de liniște. Joshua se adună și se ridică în picioare. Schiopătă spre locul de pe pavaj unde i se afla bastonul, se aplecă și îl ridică.

Continuă spre corpul întins la pământ și se folosi de baston pentru a îndepărta Omului Oaselor lama din mână. Nu avea rost să riște.

Sprrijinindu-se în baston, se aplecă și scoase micul pumnal din gâtul mortului. Șterse lama de hainele acestuia și o strecură înapoi în partea de sus a bastonului.

Înaintă spre trăsura mică și rapidă de la colț, gândindu-se la una dintre maximele pe care le învățase de la Victor: „Toată lumea are o slăbiciune“.

- Tu ai fost slăbiciunea mea, Victor.

capitolul 46

Nelson se afla în birou, cu un pahar de coniac pe masa de lângă el. Își pierduse de multă vreme interesul

țina de cartea pe care o citea și trecuse la subiectul lui preferat: contemplarea viitorului său plictisitor. Mica îmbocătură din viața de investigator pe care o gustase recent nu făcuse decât să îi trezească apetitul. Era ca și cum și-ar fi găsit menirea. Dar nu era suficient de naiv să creadă că Joshua avea să îi ceară să îl ajute în scrijel de lucruri pe viitor. La urma urmei, unchiul lui se retrăsese.

Lua în calcul o vizită în vestul american, unde, conform presei, aventura îi aștepta pe cei dornici, când bătaia de la ușă trezi casa din liniștea ei nocturnă.

Se gândi dacă să deschidă sau nu ușa. Vizitatorul putea să fie unul dintre prietenii lui care se îmbătase și care își dorea un tovarăș pentru o vizită într-un cartier rău famat. Pentru prima oară în multe luni, perspectiva unei nopți de beție petrecute în tripouri nu părea să fie răspunsul potrivit.

Bătaia se auzi din nou, de data asta mai tare. Mormăi și se ridică în picioare. Coborî în hol și deschise ușa de la intrare.

- Ești de unul singur în seara asta, zise el. Nu am chef să...

Se întrerupse când îl văzu pe Joshua pe trepte.

Înfățișarea unchiului său îl lăsă fără cuvinte câteva secunde. În ochii lui Joshua strălucea o lumină teribilă. Nelson se întrebă dacă acesta nu avea cumva febră. Dar asta nu explica energia întunecată ce părea să emane din el. Era de parcă Joshua tocmai s-ar fi întors dintr-o călătorie în iad și se aștepta să se întoarcă acolo cât de curând.

- Unchiule Josh. Nelson înghiți din greu. Te simți bine?

- A răpit-o, anunță Joshua. Este vina mea. Am încălcat prima regulă a unei investigații. Am avut încredere în cineva care are legătură cu cazul.

- Stai puțin, vorbești despre domnișoara Lockwood? Cine a răpit-o?

- Hazelton. A lucrat cu Lancing de la început. O să încerce să o readucă pe Emma la viață, și cred că au nevoie de Beatrice ca să o facă.

- La naiba! Au înnebunit amândoi, deci?

- Este singura explicație, zise Joshua. Am nevoie de ajutorul tău.

- Da, desigur, dar de unde știi că Victor este în cărdășie cu Lancing?

- Ia-ți pistolul și vino cu mine. Îți explic totul pe drum.

Avu nevoie doar de un moment pentru a-și lua pistolul din sertarul biroului. Îl apucă și o luă la fugă pe hol. Se urcă în mica trăsură și se așeză lângă Joshua. Își dădea seama de focul ce îl cuprinsese. Entuziasm, hotărâre și un simț al scopului cum nu mai simțise niciodată. Nu mai pornea spre o seară inutilă de beție și pariuri. Urma să facă într-adevăr ceva cu adevărat important. Urma să salveze o lady.

Henry pocni din bici și calul porni în grabă.

- Întâi, spune-mi cum ai aflat că Hazelton este implicat în afacere, zise Nelson.

- A trimis asasinul după mine în seara asta, îi răspunse Joshua. A bănuț că, dacă voi supraviețui, voi da vina pe propriul meu plan și că nu-l voi bănuț niciodată pe el. Nu avea de unde să știe că Weaver nu urma să trăiască suficient ca să întindă capcana. Hazelton era singura persoană, cu excepția lui Beatrice, care știa că urma să fiu la Câinele Roșu în seara asta. Este singurul care ar fi putut să-l anunțe pe Omul Oaselor.

- A adus un străin care să răpească și să ucidă pentru el - o persoană pe care o cunoștea din anii lui ca domnul Smith - pentru că știa că dacă ar fi folosit un om din lumea interlopă din Londra, una dintre cunoștințele lui din lumea criminalilor care îți datorează ție o favoare fie te-ar fi avertizat, fie ar fi rezolvat problema de unul singur.

-Exact, confirmă Joshua. Victor mă dorea scos din joc, dar nu dorea să riște să încerce să măucidă. Dacă eu, nu mai avea speranțe să o învie pe Emma.

-El este cel care te-a antrenat, zise Nelson. Îți respect și în continuare abilitățile, în ciuda rănilor tale.

-Așa se pare. Dar în final, nu conta dacă trăiam sau muriam în seara asta. Nu dorea decât să mă țină ocupat suficientă vreme cât să o poată înșfăca pe Beatrice.

-Dar o să o găsim, nu-i așa? întrebă Nelson.

-Da. Dar întâi trebuie să ne oprim acasă pentru niște echipamente pe care le-am depozitat acolo acum mulți ani.

-Unchiule Josh, nu vreau să fiu pesimist în privința șanselor tale de succes, dar n-ai cum să știi unde a dus-o Victor pe domnișoara Lockwood. Cum o să o găsim?

-Cautând-o în locul potrivit.

capitolul 47

Se trezi în miros de moarte și de substanțe chimice puternice. Preț de o clipă, rămase nemișcată, temându-se să se miște, să își deschidă ochii, înfricoșată de ce avea să vadă.

-Cred că musafira noastră s-a trezit.

Vocea bărbătească îi era necunoscută, dar nu avea cum să nu identifice șoapta de încântare bolnăvicioasă care o străbătea ca un filon întunecat.

-Da, s-a trezit, confirmă Victor. Putem măcar să-i oferim o ceașcă de ceai puternic ca stimulent, să o ajutăm să-și revină din efectele drogului.

Își dădu seama că era întinsă pe un pat de campanie. O letargie ciudată îi afecta simțurile. Avea un sentiment ușor de greață. O scenă încetșată îi jucă prin fața ochilor ca o imagine dintr-un vis. Le văzu în trecere pe doamnele Flint și Marsh întinse la podea, inconștiente,

în holul din față. Își aminti mirosul copleșitor de cloroform.

Instinctiv își ascuți simțurile, încercând să depășească senzația de greață și de amețală ce o cuprinsese.

Deschise ochii și văzu cerul nopții printr-o cupolă de sticlă și oțel. O lună albă înghețată, parțial ascunsă de nori, strălucea deasupra lor. Cupola avea o structură modernă, felinarele erau la rândul lor moderne, dar pereții de piatră din jurul ei erau foarte vechi.

O siluetă se interpuse între ea și cerul nopții. Nu îl întâlnise niciodată, dar știu că nu putea să fie decât un singur om.

- Clement Lancing, zise ea.

Îi fu greu să îi pronunțe numele. Vocea îi sunase pe jumătate adormită sau poate ușor beată.

- Ceaiul duminical, domnișoară Lockwood, anunță Clement. Ne-ai provocat mari dificultăți. Am fost nevoiți să muncim serios ca să putem mâna pe dumneata, dar ești în sfârșit aici. Doar asta contează.

Clement Lancing era un bărbat remarcabil - înalt, cu umeri largi și un fizic athletic. Părul lui șaten-închis era demodat prin lungimea sa excesivă, de parcă nu s-ar mai fi oboșit să treacă pe la frizer în ultimele luni. Îl purta dat pe spate pornind de la un V bine definit din mijlocul frunții. Acest stil încadra o frunte înaltă, un nas de aristocrat și ochi cenușii pătrunzători.

- Cât de ciudat, șopti ea cu vocea afectată de drog. Nu arăți ca un nebun.

Se așteptase ca această remarcă să îl înfurie. În schimb, el o sperie cu zâmbetul lui trist, conștient.

- Asta ți-a spus Gage? întrebă el. Că sunt nebun? Ei bine, ce altceva ar putea să spună? El este nebunul din întreaga afacere. El a ucis-o pe frumoasa mea Emma.

- Prostii. Tu ai ucis-o.

Ochii lui Clement se aprinseră cu o lumină ce nu avea nimic omenesc în ea.

- Asta este o minciună.

-Suficient, amândoi! răbufni Victor. Nu avem mult timp. Trebuie să încheiem această afacere în seara asta.

Beatrice se ridică ușor în capul oaselor și își coborî picioarele peste marginea patului de campanie. Instinctiv, căută sursa puternicului miros chimic și văzu sarcofagul masiv din capătul încăperii. Știu de îndată că mirosul provenea de acolo. Un fior înghețat de groază o străbătu. Din străvechea cutie de cuarț se scurgea însăși moartea. Putea să o simtă din cealaltă parte a camerei.

O statuie înaltă a lui Anubis, cu trup de om și cap de șacal, se afla lângă sarcofag. Un fir de aur era înfășurat în jurul gâtului zeului. Ochiul de obsidian ai statuii străluciau orbitor. Putea să simtă energia paranormală prinsă în ea.

Cu excepția sarcofagului antic și a statuii, restul încăperii semăna tulburător de mult cu laboratorul din subsol al doamnei Marsh. Mese de lucru acoperite cu diferite aparate pentru experimente chimice erau aranjate în jurul camerei. Rafturile de pe pereți erau pline de cutii și de borcane în care își dădea seama că se află substanțe chimice.

Se strădui să își folosească talentul, și parte din lertargia ei neobișnuită scăzu. Rochia îi era mototolită, și cineva îi luase pelerina, dar fu ușurată să observe că măcar era în continuare îmbrăcată. Când își coborî privirea, văzu că legătura de chei de care erau agățate sărurile speciale de mirosit ale doamnei Marsh dispăruse.

Talentul i-o luase razna din cauza diferiților stimuli, dar reuși să vadă urmele fierbinți ce acopereau podeaua încăperii.

Îl privi pe Clement.

-Poate crezi că ești cel normal la cap în întreaga afacere, dar îmi este clar din urmele tale psihice că ești nebun de legat.

Un alt licăr ciudat apăru în ochii lui Clement, dar reuși să se stăpânească până la un punct.

Victor fu cel care îi răspunse la afirmație:

- Ți-am spus, granița între genialitate și nebunie poate fi greu de detectat, zise el încet. Crede-mă, domnișoară Lockwood, eu încerc să o găsesc de un an de zile. Într-un final, se pare, putem conta doar pe credință.

Clement întinse o cană.

- Bea niște ceai. Te va ajuta să te calmezi, domnișoară Lockwood.

- Nu, mulțumesc, refuză ea. Cred că veți înțelege când vă spun că am dreptul să presupun că orice ceai făcut de voi este unul otrăvit. Privi spre sarcofag. Ca toate celelalte lucruri din această încăpere.

- Te înșeli, domnișoară Lockwood, o contrazise Clement. Nu există otravă în această încăpere. Dimpotrivă, vei fi martora unui triumf al științei chimiei. De fapt, vei fi mai mult decât o simplă martoră a înfăptuirii istoriei în această seară. Îți vei aduce o contribuție importantă la triumful nostru.

Ea privi în jurul camerei.

- Joshua avea dreptate. Mi-a zis că, dacă mai ești în viață, te afli într-un laborator.

- Gage mă cunoaște foarte bine, consimți Clement. N-a fost ușor să mă ascund de el în anul care a trecut. Am avut noroc că a ales să trăiască izolat pe domeniul lui după ce a ucis-o pe iubita mea, dar, dintr-un anumit punct de vedere, și eu, la rândul meu, am trăit ca într-o închisoare pentru că n-am îndrăznit să părăsesc acest loc. Dar asta s-a terminat. Acum contează că ești în sfârșit aici, în laboratorul meu. Te caut de luni întregi.

- De ce pe mine? întrebă Beatrice.

- Pentru că doar o femeie cu un talent paranormal autentic poate elibera energia din statuia lui Anubis, explică Clement.

- Sunt mii de parapsihologi în Londra.

- Dar majoritatea sunt escroci, răspunse Clement. Eu am nevoie de o persoană cu un talent autentic.

- Cum m-ai identificat pe mine ca fiind persoana de care ai nevoie? întrebă ea.

- Victor este cel responsabil de asta, zise Clement.

Victor arinse cu venerație capacul sarcofagului.
-Deveniserăm desperați. Știam că trebuie să-mi asum
un risc. Am folosit-o pe Hannah Trafford ca să dau
de tine.

-Nu înțeleg, zise Beatrice.

-Hannah s-a considerat mereu o studentă a para-
normalului, explică Victor. Josh n-a crezut niciodată
în sciel de lucruri, așa că a desconsiderat mereu inte-
resul surorii lui. Eu, pe de altă parte, sunt conștient
de existența paranormalului. Am și eu un oarecare ta-
lent psihic.

-Talentul strategiei, poate? întrebă ea cu răceală.
Victor dădu din cap.

-Într-adevăr. Din cauza asocierii mele de durată cu
Josh, știam multe despre familia lui. În timpul anilor
mei ca domnul Smith, mi-am propus să aflu cât mai
mult despre viețile personale ale agenților mei.

-Cu alte cuvinte, ți-ai spionat propriii spioni.

-Desigur. Hannah este o expertă în ceea ce privește
paranormalul, deși nu sunt sigur că este conștientă de
asta. N-aș fi surprins să aibă și ea talent. După ce a
participat la seminariile lui Fleming de la Academia
pentru Științe Oculte și a fixat câteva întâlniri cu tine,
mă informat pe membrii micii ei asociații de cercetă-
tori că ești cu adevărat talentată, că posezi abilități
psihice autentice.

-L-ai angajat pe Omul Oaselor să mă răpească, zise
Beatrice. De ce Dumnezeu ai ordonat uciderea lui
Roland Fleming?

-Moartea lui Fleming este regretabilă, dar n-am avut
de ales. Știam că, dacă ai fi dispărut pur și simplu, Fle-
ming s-ar fi dus la poliție cerând o anchetă.

Beatrice se ridică în picioare.

-Așa că i-ai spus Omului Oaselor să-l reducă la
tăcere.

-Dar ai dispărut în acea seară, continuă Victor.
La început, n-am crezut că îmi va fi dificil să te gădesc,

dar într-un final mi-am dat seama că ai dispărut pur și simplu. A fost... uimitor, ca să fiu sincer.

- Omul Oaselor a găsit materialele de șantaj ale lui Roland în acea seară, nu-i așa? întrebă Beatrice.

- Da. Mi le-a adus mie. N-am fost interesat de ele la începutul afacerii, dar, mai târziu, când mi-am dat seama că nu pot să te gășesc, mi-am asumat cel mai mare risc posibil.

- Ai șantajat-o pe Hannah, făcând să pară că totul ar fi opera unui șantajist. Știai că asta avea să-l pună pe Joshua pe urma vânatului.

Victor oftă.

- La acel moment eram de-a dreptul disperat. Mă temeam că urma să nu te mai gășim niciodată.

- Exista ceva referitor la Hannah în colecția de materiale pentru șantaj a lui Roland?

- Nu. Dar Hannah și Josh nu aveau de unde să știe asta.

- Știai despre bărbatul care a murit în bucătăria lui Hannah, zise Beatrice. Dar cum ai aflat despre asta?

- Josh a păstrat secretul, chiar și față de mine, singura persoană din afara familiei în care avea încredere. Dar, așa cum am spus, îmi făcusem un obicei din a-mi supraveghea agenții. Nu aveam cum să plasez un spion în casa lui Josh, dar menajera lui Hannah mi-a devenit informator fără să-și dea seama. A fost prezentă în acea noapte și întregul episod a afectat-o. A mărturisit cele întâmplate surorii ei, care îmi era angajată încă de când începusem să-l antrenez pe Josh. La acea vreme, nu m-a interesat deloc incidentul.

- Dar când ți-ai dat seama că îl va trimite pe Josh să mă caute, ai știut că ai momeala perfectă, completă Beatrice. Să o șantajezi pe Hannah chiar tu, însă ar fi fost prea periculos.

- L-ar fi atras pe Josh direct spre mine, confirmă Victor. Aveam nevoie de o distragere care să fie credibilă.

- Ai găsit un infractor ieftin, destul de neprețut, mai mult decât fericit de ocazia de a stoarce bani

de la oameni bogați. Ai falsificat câteva pagini dintr-un jurnal care nu a existat niciodată, dând indicii despre crima din bucătăria lui Hannah.

- Prostul a trebuit îndrumat pas cu pas, dar, într-un final, strategia mea a funcționat, încheie Victor.

- L-ai ordonat apoi Omului Oaselor să-l ucidă pe șantajistul tău la Alverstoke Hall.

- Nu puteam să-l mai las în viață după ce-și atinsese scopul, se justifică Victor. Vezi tu, știa prea multe. Există mereu posibilitatea ca, deși fusesem atent să nu-mi arle identitatea, Josh să reușească să facă legătura între mine și el.

- Îți dai seama că Josh mă caută chiar în acest moment, îl avertiză Beatrice.

- Presupunând că supraviețuiește întâlnirii cu Omul Oaselor, replică Victor. Dar totul se va termina până atunci. Fata mea va fi trezită la viață.

- Nu aveți unde să fugiți ca să scăpați de Joshua, trebuie să știți asta.

- Nu intenționez să fug. Victor își coborî privirea spre sarcofag. Nu-mi pasă decât de Emma.

Clement pufni.

- Te asigur eu, Gage nu va supraviețui următoarelor douăzeci și patru de ore. Chiar dacă ar scăpa de cuțitul Omului Oaselor, va muri în această casă, dacă vine să te caute.

- Ai mai încercat să îl ucizi și ai dat greș, îi aminti Beatrice. Ce te face să crezi că poți reuși de această dată?

Ochii lui Clement se umplură de o nebulă sălbatică.

- În datele precedente, nu controlam lucrurile în totalitate. Dar dacă Josh vine din nou să te caute, va fi pe domeniul meu.

Ea privi din nou în jurul camerei.

- Te referi la această încăpere?

- Pe scările și pe holul care duc la laborator există mai multe capcane. Fiecare capcană conține un recipient cu vaporii mei care cauzează coșmaruri. Doar eu și Victor cunoaștem drumul sigur spre această încăpere. Orice

altă persoană care ar încerca să urce pe scări va avea parte de o moarte lentă și agonizantă.

- De ce nu-mi spui ce anume vrei de la mine? întrebă ea.

- Da, zise Victor pe un ton mai tăios. A sosit vremea.

- Vino cu mine, domnișoară Lockwood, o îndemnă Clement.

Se întoarse și o conduse prin încăpere, spre sarcofag. Ea îl urmă încet, luptându-se să își supprime simțurile. Dar indiferent cât de mult încerca să își înfrâneze talentul, nu putea evita în totalitate urmele degradării și ale morții care umpleau atmosfera din jurul străvechii lui coșciug.

Clement înconjură sarcofagul și se întoarse cu fața la ea de cealaltă parte a acestuia.

- Privește-o pe iubita mea, zise el. În această seară, o voi trezi.

Beatrice încercase să se pregătească pentru ce avea să vadă când dădeau capacul sarcofagului la o parte. Se temea de priveliște, dar își aminti că nu avea să fie primul cadavru pe care îl vedea.

Dar nu era pregătită să descopere că în capacul sarcofagului exista un panou mare și transparent de cristal. Sub acesta, corpul perfect conservat al unei femei plutea într-un lichid incolor. Era îmbrăcată într-o cămașă albă de noapte. Tivul rochiei îi era legat de glezne ca să nu i se ridice deasupra genunchilor. Părul negru îi plutea în jurul feței frumoase. Ochii îi erau închiși.

Beatrice se opri la mică distanță și se chinui să respire.

- Doamne, șopti ea. Este Emma.

- Da, zise Victor. Este cufundată în somn. Acum înțelegi de ce-am făcut eforturi atât de mari ca să o trezesc.

Clement își coborî privirea spre femeia moartă.

- Este frumoasă, nu-i așa?

Beatrice înghiți în sec, încercând să alunge senzația de greață care îi cuprinsese stomacul. Nu doar frumusețea Emmei fusese conservată cu atâta talent. Vânățiile

din jurul gâtului erau la fel de intense, de parcă ar fi fost strangulată cu doar o zi în urmă.

-A fost, într-adevăr, foarte frumoasă, zise Beatrice încet.

Ochii lui Clement se aprinseră din nou.

-Este frumoasă.

-Este moartă, îl contrazise Beatrice sec. Nici eu și nici altcineva nu poate să mai facă nimic să o readucă la viață.

Ochii lui Victor deveniră întunecați de disperare, umplându-se de o hotărâre sumbră.

-Nu este moartă.

-Doarme, șuieră Clement. Un somn foarte, foarte adânc, dar o stare de somn. Se numește animație suspendată.

-Recunosc că sunt uimită de efectele de conservare ale lichidului pe care l-ai folosit pentru a-i face corpul să arate așa de însuflețit, dar moartea este moarte, continuă Beatrice.

-Naiba să te ia, răbufni Clement. Veni spre locul unde stătea ea. Nu ești om de știință. Nu știi nimic despre chimie.

Se întinse spre gâtul ei cu mâinile tremurându-i de furie. Ochii îi luaseră foc.

Beatrice se dădu în spate și călcâiul i se prinse în tivul rochiei. Căzu la podea.

Victor se mișcă rapid, interpunându-se între ea și Clement.

-Termină cu nebunia asta. Ai uitat că avem nevoie de domnișoara Lockwood în experimentul nostru?

Clement se opri dintr-odată. Clipi de câteva ori de parcă ar fi fost amețit, inspiră adânc și se adună cu un efort de voință vizibil. Focul nebuniei i se domoli în ochi, dar nu și în aură.

-Da, desigur, zise el cu o voce răgușită.

Beatrice se ridică în picioare. Nu doar Clement se lupta să respire. Inima ei bătea îngrozită.

Se îndepărtă de cei doi bărbați și se lovi cu putere de o masă de lucru. Auzi instrumentele metalice zângănind în spatele ei, dar ignoră sunetul, concentrată să găsească o ieșire din încăpere.

Dar singura ieșire era ușa din cealaltă parte a camerei. Victor și Clement îi blocau accesul. Singura ei opțiune reală era să continue să tragă de timp, pentru ea și pentru Joshua. Asta însemna să nu mai provoace furia ucigașă lui Clement.

Clement era din nou stăpân pe sine.

-Ai dreptate, Victor. Nu o voi ucide pe domnișoara Lockwood acum. Voi avea această plăcere mai târziu.

-Nu e nevoie să moară nimeni în seara asta, zise Victor.

Vorbise pe un ton liniștitor, de parcă ar fi fost un îngrijitor la un azil de nebuni încercând să calmeze un pacient. Era evident că nu era prima oară când îl liniștea pe Clement după un astfel de acces de nebunie.

Beatrice se gândi la zângănitul metalic pe care îl auzise când se lovise de masa de lucru. Privi peste umăr să vadă ce provocase acel zgomot.

Un mare număr de instrumente chirurgicale - bisturie, cleme și seringi - erau așezate pe masă. Un rând de borcane de sticlă cu șobolani morți care pluteau în lichid erau așezate pe un raft din apropiere.

Victor îl calma în continuare pe Clement. Trebuia să riște. Poate că era singura ei șansă. Întinse o mână în spate și pipăi cu atenție. Degetele i se închiseră în jurul mânerului unui bisturiu. Strecură lama într-un buzunar ascuns al rochiei, cel menit pentru batistă.

Clement își îndreptă umerii. Era din nou calm, dar ochii îi erau în continuare arzători.

-Am pierdut destul timp, anunță el. Înaintă spre statuia aflată lângă sarcofag. Adu-o pe domnișoara Lockwood la mine, Victor.

Victor o privi pe Beatrice apologetic și porni spre ea.

-Nu va fi nevoie să-ți pui din nou mâinile pe mine, zise ea pe tonul cel mai glacial de care era în stare.

Victor se opri, așteptând. Ea înaintă încet spre sarcofag.

- Tot nu înțeleg cu ce credeți că pot eu să vă ajut în această nebunie, zise ea încet.

- Sunt doi pași în procesul de trezire, explică Clement. Acum suna ca un profesor la o prelegere. Primul necesită ca puterea prinsă în statuie să fie eliberată. Săltă capătul firului de aur înfășurat în jurul gâtului statuii. Asta este sarcina ta. Energia va fi apoi condusă prin acest fir spre Apa Egipteană. Asta va provoca o reacție chimică ce va inversa starea de animație suspendată.

Beatrice se gândi să îi spună din nou că este nebun, dar își aminti că nu reacționase bine în ocazia precedentă, așa că probabil că nu era o idee bună să o facă din nou.

- Iar al doilea pas al procesului? întrebă ea.

- Odată ce Apa Egipteană a fost aprinsă, va fi necesar să adăugăm sânge proaspăt la substanțele chimice pentru a putea continua procesul suficient de mult cât să înfăptuim trezirea. Frumoasa mea Emma era o femeie înzestrată. Este evident că cea mai bună sursă de sânge ar fi tot o femeie cu abilități psihice puternice.

Beatrice privi spre instrumentele chirurgicale așezate pe masa de lucru.

- Eu, zise ea.

El zâmbi.

- Da, domnișoară Lockwood, dumneata.

Victor se încruntă.

- Clement mă asigură că procesul nu necesită o cantitate mare de sânge, doar puțin pentru a declanșa energia din Apă. Nu vei fi sacrificată, domnișoară Lockwood.

Ea privi ochii nebuni ai lui Clement.

- L-ai mințit pe domnul Hazelton în privința acestui aspect, nu-i așa? Ai de gând să mă ucizi în această seară.

- Prostii, răspunse Clement. Așa cum a spus și Victor, procesul necesită doar o cantitate mică de sânge.

Mințea în mod evident, dar nu avea rost să îl contrazică.

- Și dacă nu reușesc să o trezesc? întrebă ea.

- Atunci nu voi mai avea nevoie de tine, nu-i așa? Vei trăi doar cât îmi vei fi utilă. Ajunge! A sosit vremea. Victor, ajută-mă să scot capacul sarcofagului.

Victor înaintă, se aplecă și își puse ambele mâini pe marginea capacului. Clement făcu la fel. Împreună îl împinseră într-o parte, punându-l astfel încât să se sprijine de baza sarcofagului.

Mirosul puternic de substanțe chimice deveni și mai intens. Beatrice tresări și făcu un pas în spate. Corpul ce plutea în lichid părea ireal, o păpușă frumoasă de ceară făcută după asemănarea unei femei adormite.

Clement își trase o pereche de mănuși de piele pe mâini și prinse capătul firului de aur. Apoi îl scufundă în lichidul de conservare.

- Atinge ochii statuii și eliberează energia, îi porunci el.

Beatrice cercetă statuia lui Anubis.

- Ce anume vrei să faci?

- Ți-am spus, atinge ochii. Odată ce stabilești contactul fizic cu pietrele de obsidian, vei simți energia prinsă în ele. Până și eu o pot simți. Simțurile mele paranormale nu sunt suficient de puternice ca să o eliberez. Să sperăm că ale tale sunt, altfel nu mai am nici un motiv să te țin în viață.

Victor se încruntă.

- Ajunge, Clement. N-ai nici un motiv să o ameninți pe domnișoara Lockwood.

Beatrice se apropie de statuie. Precaută, ridică o mână și atinse ochii de obsidian cu vârful degetului. Un fior de gheață o străbătu. Tresări și luă rapid degetul de pe statuie.

- Nu este o idee bună, zise ea.

- Fă-o! ordonă din nou Clement.

Își pierdea din nou cumpătul, își dădu ea seama. Atinse cu atenție unul dintre ochi cu vârful a două degete și își activă talentul. Energia începu să prindă viață în statuie. Puterea se ridică în atmosferă. Intuitiv, încercă

și găsească o modalitate să canalizeze acea energie. Era ceva, descoperi ea, ciudat de seducător în încercarea de a controla curenții. Își înțeți simțurile și mai mult.

Se concentra atât de tare asupra statuii, că nu își dădu seama că ceva se întâmpla cu lichidul de conservare până îl auzi pe Victor vorbind pe o voce joasă.

- Privește Apa, zise el.

- Funcționează, răspunse Clement. O satisfacție feroce răsună din cuvintele lui. Funcționează. Funcționează.

Ținându-și mâinile pe ochii statuii, Beatrice își întoarse capul pentru a privi sarcofagul. Lichidul căpătase o nuanță stranie de violet și începuse să facă bule. Putea simți curenții paranormali ieșind acum din el.

Clement îi aruncă o privire nerăbdătoare.

- Atinge și celălalt ochi, femeie proastă! Grăbește-te. Degetul Emmei a zvâcnit. Se trezește.

- Emma, șopti Victor. Doamne, Emma. Trezește-te, draga mea fetiță.

Beatrice privi mâna moartei. Degetele i se mișcau ușor, dar știa că nu erau semnele vitalității. Micile mișcări erau provocate de bulele din apă. Clement și Victor se păcăleau singuri. Dar în statuie se acumula un soi de energie, iar ea era sigură că era o energie periculoasă. Nu avea de unde să știe ce se întâmpla dacă o provoca și mai tare, dar se putea dovedi distragerea de care avea nevoie ca să evadeze. Se concentrează pe energia în creștere din pietre.

Clement strigă îndurerat.

Beatrice își luă degetele de pe statuie și se întoarse ca să vadă ce se întâmplase. Clement scăpase firul în Apă și își scotea mânușile de piele.

Victor îl privi iritat.

- Ce s-a întâmplat?

- Prea puternic, mormăi Clement. Se holbă la propriile degete. E prea puternic. Nu mai îndrăznesc să țin firul. Mânușile nu sunt o protecție suficientă. Voi lăsa firul în Apă și mă dau la o parte cât este generată energia. Se dădu în spate. Din nou, domnișoară Lockwood.

Nu avea să se sfârșească bine, se gândi ea. Dar nu avea nimic de pierdut.

Se folosi de întreaga forță a talentului ei pentru a agita energia din obsidian. Apa Egipteană se învolbură, se tulbură și clocoti. Corpul din recipient se cutremură și zvâcni, dar Beatrice știa că mișcările nu indicau viață. Corpul era împins dintr-o parte în alta de agitația lichidului.

Energia din statuie se amplifică rapid. Nu era sigură că o mai controla.

Explozia nu veni de la statuie, așa cum se așteptase Beatrice. Veni de deasupra. Un panou mare de sticlă din acoperiș se zdrobi și cioburile căzură în încăpere.

Timp de câteva secunde, Clement și Victor nu înțeleseră ce se întâmplase. Până să își dea seama că sursa cioburilor era acoperișul, era deja prea târziu.

Un inger al răzbunării îmbrăcat în negru, înarmat cu o sabie din oțel și fildeș în forma unui baston se prăbuși în mica anticameră a iadului.

Joshua.

capitolul 48

Evaluase situația înainte să descindă în încăpere. Victor era prima și principala amenințare, concluzionase Joshua.

Ateriză lângă una dintre mesele de lucru, așa cum plănuiise să o facă. Primi mare parte din lovitura căzăturii în piciorul sănătos și apucă marginea bancului pentru a echilibra și restul.

Dădu drumul capătului scării de frânghie pe care Nelson o ținea pe acoperiș și avu doar o secundă să își recapete echilibrul. În acel moment îl văzu pe Victor înghețat și incredul. Era, își dădu seama Joshua, singura șansă de care avea să aibă parte.

Victor se dezmetici de îndată și băgă mâna în haină.

Joshua se sprijini de marginea mesei de lucru și lovi circular cu bastonul. Bățul lung de oțel și lemn îl izbi pe Victor în antebraț. Auzi oasele bărbatului zdrobindu-se. Pistolul pe care tocmai îl scosese din buzunar îi căzu din mână și se prăbuși în genunchi.

Nelson strigă de la marginea cupolei.
- Josh, a pus mâna pe ea.

Joshua se întoarse și se folosi din nou de masă pentru a se stabiliza. Văzu că Clement o apucase pe Beatrice și îi pusese o mână în jurul gâtului ei. Îi ținea un bisturiu la gât.

- Văd că nu ți-ai pierdut îndemânarea cât ai stat la țară, zise Clement. Dar te sfătuiesc să-i spui tovarășului tău de sus să rămână acolo sau îi tai gâtul domnișoarei Lockwood.

Joshua o privi pe Beatrice. Brațele îi erau lângă corp. Părea calmă - nefiresc de calmă. Nimeni nu putea rămâne stăpân pe sine când un nebun îi ținea cu bisturiu la gât. Beatrice era într-adevăr o actriță excelentă.

- Ești teafără? o întrebă el.

- Da, zise ea, cu o voce remarcabil de uniformă.

Făcu o mică mișcare din mână. Degetele îi apărură din spatele faldurilor rochiei. Joshua văzu strălucirea bisturiului de metal. Ea îl informa astfel că și ea era înarmată.

Nu avea nevoie decât de o distragere, se gândi Joshua.

Privi spre sarcofag. Lichidul continua să se umfle și să se agite. Văzu că Emma părea aproape vie. Părul îi plutea în jurul feței. Măinile i se legăneau ușor.

- Naș fi crezut-o niciodată, zise el. Dar văd că ai reușit. Ochii i s-au deschis. Ar fi bine să o scoți din lichid înainte să inspire și să se înec.

- Emma, șopti Clement.

Începu să o tragă pe Beatrice spre sarcofag. Atenția îi era îndreptată spre femeia moartă.

- Scoate-o din apă, naiba să te ia, Gage!

- Doar dacă îi dai drumul lui Beatrice.

- O omor dacă nu o scoți pe Emma din apă, jur că o fac.

- Se pare că avem amândoi câte un ostatic, zise Joshua. Sugerez să facem schimb.

- Dacă îi dau drumul domnișoarei Lockwood, o să mă ucizi.

- Nu, promise Joshua. Nu te ucid în seara asta. Dacă tu îți ții partea de înțelegere, mi-o țin și eu pe a mea. Eu și Beatrice vom pleca la fel cum am sosit, prin cupolă. Poți să rămâi aici cu iubita ta. Știi că mi-am ținut mereu cuvântul dat.

Victor nu mai zise nimic. Rămăsese în genunchi, ținându-se de brațul zdrobit. Privea cu disperare la corpul fiicei lui. Joshua știa că Victor înțelegea în sfârșit adevărul. Emma era moartă.

Fața lui Clement se contorsionă de durere și indecizie. O împinse violent pe Beatrice, azvârlind-o departe de el. Se grăbi spre sarcofag și apucă trupul scufundat în lichidul de conservare.

Joshua o prinse pe Beatrice.

- Urcă tu prima pe scara de frânghie.

Ea aruncă micul bisturiu, își ridică fustele și începu să urce.

O urmă pe scară, folosindu-și mâinile acoperite cu mănuși pentru a se prinde mai bine. Putea să pună doar atâta greutate pe piciorul rănit cât să urce scara, dar nu îi era ușor.

Când ajunseră pe acoperiș, Nelson o ajută pe Beatrice să își recapete echilibrul la marginea cupolei.

- Sunteți teafără, domnișoară Lockwood? întrebă el.

- Acum da, mulțumită ție și domnului Gage, răspunse ea. Presupun că folosim aceeași scară și ca să coborâm de pe acoperiș?

- Din fericire, nu va fi nevoie, zise Nelson, trăgând scara înapoi. Unchiul Joshua a găsit o scară veche în unul dintre turnuri.

-Clement Lancing a zis că scările și holul care duc spre laborator sunt pline de capcane, îi avertiză Beatrice.

-Așa am presupus și eu, îi spuse Joshua. De aceea am intrat pe acoperiș. Nimeni nu se așteaptă vreodată ca adversarul să vină de deasupra.

-Altă zicală a domnului Smith? întrebă Beatrice.

-Da, de fapt, confirmă Joshua. A uitat una dintre propriile reguli. Dar apoi, toată lumea are un punct vulnerabil. Să plecăm de aici. Inspectorul Morgan este prin apropiere, se va ocupa el de arestări.

-Dar gazul, zise Beatrice. Cum va intra poliția în laborator?

-Așa cum am intrat și noi, la nevoie, dar nu cred că va fi cazul. Victor îi va lăsa să intre. Știe că s-a terminat totul.

Atunci începură strigătele. Urletul de furie și de nebunie al lui Clement Lancing răsună în noapte. Fu întrerupt de un singur foc de pistol.

Joshua privi sub el. Victor stătea deasupra corpului lui Lancing cu pistolul în mână. Își ridică privirea spre Joshua.

-Ai fost mereu cel mai bun agent al meu, spuse Victor.

capitolul 49

-Serios, Josh, cum m-ai găsit tu și Nelson? întrebă Beatrice. Și, te rog, scutește-mă de povestea aceea cu căutatul în locul potrivit. Vreau detalii.

Ea, Joshua și Nelson erau așezați în jurul mesei cu Sara și Abigail în căldurosul salon de dimineață din Lantern Street. Din fericire, Sara și Abigail păreau nefectate de întâlnirea lor cu drogul pe bază de tămâie. La exterior, Joshua era la fel de stăpân pe sine ca întotdeauna, dar, de fiecare dată când privea spre Beatrice, ochii lui spuneau o poveste diferită. Pe de altă parte,

Nelson era în continuare cuprins de entuziasm. El fusese cel care le dezvăluisese fiecare detaliu al operațiunii de salvare lui Sara și Abigail.

Doamna Beale își revenise și ea de pe urma ceții halucinozene și le servise o porție consistentă de ouă, cartofi și pâine prăjită. Toți aveau în fața lor căni mari de cafea tare pentru că nici unul nu dormise. Beatrice se îndoia că vreunul dintre ei, cu excepția lui Joshua – care evident intra în transă de fiecare dată când și-o dorea –, era capabil să doarmă. Erau toți cuprinși de surescitarea ce urma mereu evenimentelor violente.

- A fost vorba doar de logică, zise Joshua.

Mai luă o bucată de pâine prăjită și întinse gem pe ea.

- După ce mi-am dat seama că Victor este implicat în afacere, am pus cap la cap toate piesele. Știam că, dacă îi făcuse lui Lancing un laborator cu toate cele necesare, acela urma să se afle într-un loc considerat sigur și sub controlul lui de Victor. Trebuia să fie în apropierea Londrei, deoarece Victor și-ar fi dorit să îl viziteze frecvent pentru a se asigura de progresul făcut și ca să se asigure că fiica lui era, în aparență, vie.

Sara privi gânditoare.

- Trebuia să fie o locație convenabilă și ca să ajungă la doamna Grimshaw, farmacistă din Teaberry Lane.

- Da, confirmă Joshua. Am ajuns în mod firesc la concluzia că locul cel mai evident este castelul Exford. Apartine familiei lui Victor de generații.

Beatrice își ridică ochii spre tavan spunând parcă „Dă-mi răbdare cu acest bărbat“.

- Firește.

- Victor știe cum gândesc, spuse Josh încet. De aceea era mereu cu un pas în fața mea. Dar și eu îl cunosc. Odată ce mi-am dat seama că el făcea strategia, am reușit să-i prevăd mișcările.

Abigail se încruntă.

- Ce Dumnezeu se întâmplă cu acea statuie a lui Anubis? Avea într-adevăr puteri paranormale?

-Nu, răspuse Joshua sec.

-Da, zise Beatrice în același timp.
Toți o priviră. Ea își lăsă ceașca jos și se gândi la cele

întâmpate în laboratorul lui Clement Lancing.
-Statuia este un fel de motor, continuă ea încet, si-

milară cu un generator de curent, cred. Are nevoie de
abilități psihice pentru activarea forțelor, dar puterea
eliberată din ea este doar atât - energie în stare pură.

-Precum energia eliberată de un motor cu aburi
sau un generator, interveni Nelson. Poate fi folosită la
învoarcerea unei roți sau la aprinderea unei lămpi, dar
nimic mai mult.

-Exact, confirmă Beatrice. Energia din statuie cu si-
guranță nu este una magică. Nu are proprietăți speciale.
Curenții conduși în lichidul de conservare au tulburat
Apa Egipteană, dar nu au putut să facă mai multe.

-Mi-aș dori foarte mult să pot cerceta statuia, spuse
Sara cu entuziasm.

-Este a dumneavoastră, i-o oferi Joshua. Conside-
rați-o un cadou de mulțumire pentru tot ce-ați făcut
pentru mine.

Sara făcu ochii mari.

-Este foarte generos din partea dumitale, domnule.

Gura lui Josh se strâmbă.

-Credeti-mă când spun că nu am nici o intenție să
instalez vechitura aceea în casa mea.

-Înțeleg. Oftă. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, îmi
pare rău pentru Victor Hazelton. În toate aceste luni, a
trăit cu speranța falsă oferită de un nebun. Într-un final,
durerea l-a înnebunit și pe el.

-Cât de adevărat, zise Abigail. Și cât de trist. Mă în-
doiesc că va ajunge la închisoare. Probabil că va fi decla-
rat nebun și își va petrece restul zilelor într-un azil.

-Nu, spuse Joshua. Vocea îi era sigură. Victor n-ar
putea suporta viața la azil. Și acum că știe că Emma a
fost moartă tot timpul, nu mai are motive să trăiască,
așa că nu cred că va mai supraviețui multă vreme.

Nelson ridică speriat privirea de la ouăle pe care le mânca.

- Crezi că va muri de durere?

- Într-un fel, da, îi răspunse Joshua.

Beatrice înțelese. Își dădu seama din tăcerea lor că și Sara și Abigail o făcură. Doar Nelson avu nevoie de mai mult timp pentru a înțelege ce voia să spună Joshua.

- Înțeleg, zise el într-un final. Te aștepti să se sinucidă. Dar nu poți fi sigur...

- Îl cunosc, zise Joshua. Știu cum gândește.

"Pentru că tu crezi că Victor gândește ca tine", reflectă Beatrice. Dar nu o spuse cu voce tare. În acel moment, Joshua îi întâlni privirea, și ea știu că el era conștient de gândurile ei.

- Te înșeli, să știi, zise ea simplu. Sunteți doi bărbați foarte diferiți, în ciuda pregătirii voastre filosofice și a cunoștințelor de arte marțiale. Tu nu ți-ai fi permis niciodată să crezi în ceva imposibil. Și nu ai fi ucis niciodată oameni care nu-ți făcuseră nimic doar pentru a-ți atinge scopul. Ai fi găsit alte modalități.

Sprânceană lui Joshua se ridică.

- Pentru că sunt un om al logicii și al rațiunii?

Ea zâmbi.

- Nu, pentru că ești un om bun, un om decent.

Sara chicoti.

- Încearcă să îți spună că ești un erou, domnule Gage, și eu cred că are dreptate.

- Nu există eroi, spuse Joshua. Doar cei care încearcă să facă alegerea corectă atunci când au de ales.

Nelson rânji.

- Alt citat din Hazelton?

Joshua îi surprinse pe toți zâmbind.

- De fapt, pe acesta l-am inventat chiar eu.

Beatrice îl privi.

- Ce vei face acum?

Zâmbetul lui Joshua dispăru.

- Voi face singurul lucru pe care pot să-l fac pentru Victor.

- Înțeleg. Pot să vin cu tine?
- Ești sigură că vrei să mă însoțești?
- Da, zise ea. Vreau să fiu cu tine când îți iei rămas-bun de la amândoi.

capitolul 50

După micul dejun, Joshua o însoți pe Beatrice acasă în trăsură și apoi se duse să vorbească cu unul dintre asociații lui misterioși de la Scotland Yard. Nelson se duse cu el.

Casa răsună de pustietate. Clarissa era în continuare în misiune în țară. Doamna Rambley lăsase un bilet în care spunea că plecase să o viziteze pe sora ei rămasă de curând văduvă.

Beatrice făcea baie când fu în sfârșit copleșită de epuizare. Căscând, ieși din cadă, își luă capotul și se duse în dormitor să doarmă.

Fu trezită de zgomotul ploii bătând în geam și de cel al unei persoane bătând la ușă. Se ridică din pat și se duse la geam pentru a privi în stradă.

Joshua se afla în fața ușii. Purta o haină neagră lungă și o pălărie care să îl protejeze de ploaie. Trăsura în care sosise dispărea în ceața gri.

Beatrice își strânse capotul mai bine și se grăbi să coboare, nerăbdătoare să afle detaliile discuției lui cu poliția. Când deschise ușa, știu de îndată, din energia ce umplea atmosfera și din felul feroce în care strângea bastonul, că doar acel băț îl mai ținea pe picioare.

- Joshua, zise ea. Făcu un pas în spate. Intră.

- Îmi pare rău că te-am trezit.

- Este în regulă. Tocmai mă trezeam.

Roși. Capotul era unul care nu dezvăluia prea mult, dar deveni dintr-odată conștientă că nu mai purta altceva pe sub el.

- Și tu arăți de parcă nu ți-ar strica să dormi.

- Mă duc acasă și mă culc de îndată de termin aici.

„De îndată ce termin aici” nu suna promițător. Un mic fior de nesiguranță îi străbătu simțurile, stărnindu-i intuiția. Oricare ar fi fost motivul vizitei lui, acesta era în mod evident o problemă extrem de serioasă pentru Joshua.

Făcu un pas în spate. El trecu pragul și își scoase haina udă. Ea atârână veșmântul pe un cârlig de perete și îi puse pălăria la uscat pe masă.

Era ciudat să își dea seama că era doar a doua oară când el îi intra în casă. La urma urmei, ea nu fusese niciodată la el. Știa de atât de puține unul despre celălalt, și totuși aveau o legătură atât de intimă. Dar așa se petreceau lucrurile cu cei care aveau aventuri amoroase, își reaminti ea. Singurul lucru pe care astfel de cupluri nu îl puteau împărtăși era un cămin.

O notă de melancolie se trezi în ea.

- La ce te gândești? întrebă el încet.

Speriată, ea se folosi de talentele ei actricești și reuși să zâmbească strălucitor.

- Mă gândeam că, în anumite feluri, suntem în continuare doar niște străini. Ne-am petrecut întreaga perioadă în care ne-am cunoscut având de-a face cu răpitori, ucigași și cu unul sau doi nebuni.

El o privi cu o intensitate netulburată.

- Am așteptat întreaga mea viață să te cunosc, Beatrice.

Ea își calmă respirația. Câteva secunde rămase nemișcată. Instinctul ei îi spunea să se arunce în brațele lui. Dar logica îi amintea că energia întunecată și pasională pe care ea o simțea în el putea fi explicată cu ușurință și de evenimentele recente și de emoțiile puternice prin care trecuseră împreună.

Pentru a-și ascunde confuzia, îl conduse în micul salon.

- Ai vrea niște ceai? Menajera mea este plecată, dar sunt în stare să pun ceainicul pe plită și singură.

- Nu, mulțumesc.

- Picioarul pare să te deranjeze astăzi. Nu este o surpriză după cele întâmplare noaptea trecută. Am o sticlă

cu băutura tonică a doamnei Marsh la etaj, în dormitor.
Mă duc repede și îți aduc.
Porni pe scări.

-Nu. El făcu o pauză. Îți mulțumesc.

Ea își aminti că el trecuse prin multe în ultimele douăzeci și patru de ore.

O urmă în salon, dar nu se așeză. În schimb, se sprijini cu ambele mâini în mânerul bastonului și nu își desprinse ochii de la ea.

-M-am oprit aici înainte să mă duc acasă, pentru că trebuie să-ți spun ceva foarte important, zise el. Am vrut să-ți spun asta înainte să mă culc.

Ea fu cuprinsă de teamă. Micul salon păru să se întunece. Încercă să se pregătească pentru orice ar fi urmat. Poate că acesta era momentul în care el îi explica cu blândețe că ținea la ea, dar că o căsătorie între ei nu era posibilă. Dorea să continue legătura lor clandestină? se întrebă ea. Da. Dar o astfel de legătură putea să dureze doar până când el își găsea o soție. Nu putea să fie amanta unui bărbat însurat.

Dar Joshua nu avea să îi ceară niciodată așa ceva, își spuse ea. Nu ar fi putut să înșele o nevestă. Era, mai presus de orice, un bărbat onorabil.

-Înțeleg de ce amândoi au făcut ceea ce-au făcut, începu el.

Cuprinsă de fanteziile ei despre viitorul lor sau lipsa acestuia, Beatrice nu înțelese de îndată despre ce vorbea el.

-Ce? întrebă ea, neînțelegând nimic.

-Înțeleg de ce Clement și Victor au făcut ceea ce-au făcut.

Ea își adună gândurile împrăștiate. Era vorba despre încheierea cazului, nu despre legătura lor personală. Într-adevăr, la ce se gândise? Normal că el își dorea să închidă întâi cazul, înainte să se gândească la latura personală.

- Da, desigur, zise ea ferm. Durerea unui tată și sentimentul de vinovăție al unui iubit sunt ambele motive puternice.

- Nu cred că înțelegi ce vreau să-ți spun, Beatrice. Știu de ce au depus atâtea eforturi, de ce și-au permis să se mintă singuri și de ce-au ajuns la nebunie. De ce erau dispuși să ucidă ca să o readucă pe Emma la viață. Înțeleg acele lucruri în întregime și complet pentru că și eu sunt la fel.

- Poftim?

Din nou, nu mai înțelegea despre ce vorbea el.

- Aș face orice ca să te salvez, spuse el.

Ea inspiră adânc și se relaxă.

- Da, știi, zise ea. Te-ai născut ca să-i protejezi pe alții. Dar ai găsi un alt mod de a rezolva lucrurile.

- Poate, consimți el. Dacă există un alt mod. Dar, într-un final, ar fi nevoie de orice. Te iubesc, Beatrice.

Ea era atât de uimită, că nu putu decât să se holbeze la el câteva secunde. Spuse primele cuvinte care îi trecură prin cap:

- Chiar vrei să spui că tu crezi în iubire? întrebă ea. O formă de energie pe care nu poți să o vezi, sau s-o măsoari, sau s-o testezi?

- Cu siguranță nu cred că iubirea este o formă de energie paranormală, clarifică el, foarte serios deja. Și voi recunoaște că până să te cunosc pe tine nu mai simțisem genul de emoții pe care le simt în preajma ta. Dar cu siguranță nu mă îndoiesc de acest sentiment. Este ca și cum m-aș îndoii de adevărul unei raze de soare. Doar pentru că există forțe puternice care nu pot fi testate sau măsurate, asta nu înseamnă că trebuie să recurgem la explicații paranormale.

Ea rămase dintr-odată fără respirație. Auzea un uruit în ureche. Lumea din afara salonului încetă să mai existe. Încercă frenetic să rămână ancorată în realitate.

- Ei bine, mai sunt și alte explicații pentru pasiunile puternice, zise ea precaut: atracția fizică și intelectuală, efectul stimulator al unui pericol înfruntat împreună,

admirația reciprocă, acel an foarte lung pe care tu l-ai petrecut la țară...

- Mă iubești? întrebă el. Ai putea să mă iubești?

La această întrebare, ea dădu la o parte ultimele rămășițe de rațiune care îi rămăseseră. Râsul se lupta cu lacrimile. Se aruncă în brațele lui. El se clătină sub impact, dar reuși cumva să își apuce bastonul, să o prindă și să își păstreze echilibrul în același timp. Ea își puse brațele în jurul gâtului lui.

- Oh, Joshua, da, da! exclamă ea, cuprinsă de bucurie. Desigur că te iubesc. Cu siguranță știai asta.

El inspiră adânc și apoi expiră lent.

- Am învățat că anumite lucruri au nevoie de cuvinte.

Ea zâmbi.

- Vrei să spui că nu totul poate fi dedus prin logică și observație?

- Va trebui să te ascult cum mă tachinezi pentru restul vieții?

- Depinde. Vorbim despre restul vieții?

El se încruntă.

- Tocmai ai spus că mă iubești. Și eu te iubesc. Asta înseamnă că ne vom căsători.

- Nu m-ai cerut. Unele lucruri au nevoie de cuvinte.

El zâmbi cu zâmbetul lui senzual, cel care îi dădea ei toate simțurile peste cap.

- Te măriți cu mine ca să poți să mă tachinezi la nesfârșit despre felul cum trag concluzii?

- Cum să refuz așa o ofertă spectaculos de atrăgătoare? Își sprijini palmele pe pieptul lui. Da, Joshua, mă mărit cu tine.

Ochii lui străluceau întunecat, plini de ceva ce semăna cu bucuria.

- Voi avea bine grijă de tine, jură el.

- Așa cum o să am și eu tine, promise și ea.

El își prinse bastonul cu o mână și o trecu pe cealaltă în jurul ei, după care o sărută. Fu un sărut legământ, un sărut care promitea viitorul.

Era, se gândi, Beatrice, sărutul pe care îl așteptase toată viața ei.

capitolul 51

Ziua următoare, Joshua stătea lângă Victor în ploaie. Priviră împreună coșciugul cu trupul Emmei coborând în mormânt. Un preot murmură cuvintele obișnuite.

„Țărână ești și în țărână te vei întoarce...”

Picioarele lui Victor erau prinse în cătușe. Brațul drept îi era bandajat. Trei polițiști așteptau respectuos în apropiere. O trăsură neagră de poliție aștepta la porțile de fier ale cimitirului. Dar, în ciuda tuturor lucrurilor, Victor stătea mândru și drept, în continuare o siluetă impunătoare, în continuare genialul și misteriosul domn Smith.

Beatrice și Nelson așteptau puțin mai departe. Un participant sumbru la înmormântare ținea o umbrelă deasupra capului lui Beatrice.

Când slujba solemnă se termină, Victor își întinse mâna liberă și apucă un pumn de pământ umed. Îl aruncă pe coșciug. Se îndreptă, își închise ochii rugându-se în tăcere și apoi îl privi pe Joshua.

- Îți mulțumesc, zise el. Ar fi trebuit să îmi iau rămas-bun de la ea cu multă vreme în urmă. Acum totul s-a terminat și sunt liber să-mi găsesc pacea.

Joshua nu vorbi. Nu avea ce să mai spună.

Victor privi spre Beatrice. Un zâmbet melancolic îi apărură în colțul gurii.

- Te felicit pentru că ai găsit o femeie care îți va cunoaște mereu inima. Ești un bărbat norocos.

- Sunt conștient de asta, zise Joshua.

- Nu ți se pare ironic că nu ai fi găsit-o niciodată dacă nu eram eu?

- Da, consimți Joshua, este ironic.

- Nepotul tău îmi amintește de tine la vârsta lui. Deștept, rapid, talentat. Se așteaptă la sfaturi din partea

ta, acum că devine bărbat. Ai o sarcină de îndeplinit. Știu că nu vei da greș în asta.

- Tot ce-am învățat despre a fi bărbat știu de la tine, mărturisi Joshua.

- Nu. Victor scutură din cap. Ai devenit ce ți-ai dorit să devii. Nu am făcut decât să te ajut să descoperi puterea din tine și să te învăț disciplina și controlul de care aveai nevoie pentru a o stăpâni. Dacă acea putere a spiritului n-ar fi fost acolo de la început, nici eu, și nici altcineva nu ar fi putut să facă nimic ca să-ți ofere acele calități.

- Îmi vei lipsi, Victor.

- Tu ești fiul inimii mele, zise Victor. Sunt foarte mândru de tine.

- Ai intrat în viața mea când am avut nevoie de tine. M-ai salvat de mine însumi. Nu te voi uita niciodată.

Victor era destul de mulțumit.

- Este bine de știut. La revedere, fiul meu.

- La revedere, domnule.

Polițiștii îl conduseră pe Victor spre trăsură și îl băgară în cușca de oțel. Joshua privi până când trăsură dispăru în ploaie.

După o vreme, își dădu seama că Beatrice venise să stea lângă el.

- Ne-am spus la revedere, explică Joshua. Mi-a zis că își va găsi pacea în această seară. Până dimineață nu va mai fi.

- Așa încătușat cum este?

- Va găsi el o cale, zise Joshua. El este domnul Smith.

O prinse pe Beatrice de braț. Împreună pășiră prin ploaie spre locul unde îi aștepta Nelson.

capitolul 52

- Nelson mi-a spus că intenționează să înceapă meditația și antrenamentul în arte marțiale sub îndrumarea ta, vorbi Hannah.

Părea resemnată, se gândi Joshua, dar în același timp părea să accepte. Se aflau în biroul lui. El se sprijinea de marginea biroului, cu bastonul la îndemână. Hannah stătea la geam, privind spre mica grădină. Sosise la ușa lui mai devreme. O singură privire spre fața ei îi spusese lui Joshua că Nelson o informase despre planurile lui.

- I-am spus foarte clar că va trebui să te informăm despre decizia lui de îndată ce începem lecțiile, zise Joshua. Dar a fost decizia lui, Hannah.

- Știu asta. Am știut-o dintotdeauna. Am vrut să-l protejez.

- Înțeleg. Dar a devenit bărbat. Nu-l mai poți proteja.

- Ai dreptate, desigur. Hannah se întoarse cu fața la el. Am discutat cu Beatrice. Mi-a spus că cel mai generos cadou pe care aș putea să îl fac lui Nelson ar fi să ridic lanțurile de vină pe care le-am pus asupra lui. Când mi-a spus decizia lui, am încercat să fac asta. Am spus că înțeleg și că are binecuvântarea mea.

- Sunt sigur că a apreciat asta.

Hannah zâmbi slab.

- I-am spus și că nu mă pot gândi la un mentor și un profesor mai bun ca tine.

Joshua ezită.

- Sunt surprins să aud asta.

- Beatrice mi-a indicat ceea ce era evident. Mi-a spus că Nelson a moștenit talentul Gage și că lucrul cel mai prudent care poate fi făcut cu acest talent este să înveți să îl controlezi și să îl canalizezi într-o manieră respectabilă.

- Nelson nu a moștenit talentul Gage. A moștenit temperamentul Gage.

Hannah zâmbi.

- Spune-i cum vrei, dar cu siguranță nu-mi doresc ca Nelson să continue drumul pe care l-a urmat în ultimele luni, pariind și bând în exces.

- Știi despre asta, deci?

- Desigur. Este fiul meu. Așa cum începuse, avea să sfârșească rău, ca *papa*.

Femeia misterioasă

-Nelson nu este ca tatăl nostru, Hannah. Este un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Trebuie să descopere pentru ce s-a născut.

-Și anume?

-Nici eu nu știu, răspuse Joshua. Dar, cu timpul, își va găsi propriul drum.

Hannah se întoarse de la geam.

-Tu ți-l vei găsi pe-al tău, acum că Victor Hazelton nu mai este?

El își împreună degetele, întrebându-se cât de mult să li spună. Merita adevărul, gândi el.

-Am fost abordat de oamenii cărora le raporta Victor la un moment dat, zise el, oameni de la nivelurile cele mai înalte ale guvernului.

Hannah era îngrozită.

-Doresc ca tu să-i iei locul?

-Da.

Hannah își închise ochii.

-Înțeleg.

-După ce-am discutat problema cu Beatrice, am refuzat oferta. Nu vreau să mă întorc la o viață trăită în umbră. Vreau să mă bucur de lumina soarelui alături de Beatrice și, dacă avem noroc, de copiii noștri.

Hannah se încruntă.

-Cumva, nu mi te pot imagina renunțând la lucrul pe care îl faci cel mai bine - să găsești ceea ce e pierdut.

El se aplecă.

-Beatrice a spus același lucru. Aveți amândouă dreptate, desigur. Intenționez să devin consultant privat specializat în găsirea persoanelor și a lucrurilor dispărute. Dar îmi voi alege clienții cu mare atenție. Nu toți cei pierduți vor să și fie găsiți.

capitolul 53

Petrecerea de nuntă avu loc la Crystal Gardens. Era a doua oară în decurs de câteva luni când Sara și Abigail

erau invitate la nunta unei foste angajate. Evangeline Ames - acum soția lui Lucas Sebastian, proprietarul de la Gardens - fusese prima mireasă care se măritase acolo. Ca una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Beatrice, insistase să organizeze recepția pentru Beatrice și Joshua. Clarissa Slate, după ce încheiase cu succes ultimul ei caz, era domnișoara de onoare.

Ziua era însorită și călduroasă. Pe lângă Evangeline, Lucas și Clarissa, Hannah Trafford și fiul ei, Nelson, se aflau și ei printre invitați.

Terenul misteriosului domeniu arăta mult mai puțin amenințător decât ultima oară când se adunaseră cu toții acolo, se gândi Sara. Nivelul de energie paranormală fusese redus cu siguranță, deși Lucas îi explicase că datorită proprietăților străvechiului izvor subteran din centrul grădinilor, nimic nu avea să fie vreodată normal la plantele ce creșteau acolo.

Nu puteai să faci decenii de experimente paranormale bizare, așa cum făcuse unchiul lui Lucas, și să nu te aștepti să obții rezultate periculoase. În lumea botanică exista o cantitate teribilă de energie psihică.

Sara stătea cu Abigail lângă masa cu bufetul și îi privea pe Beatrice și Joshua discutând cu Lucas și Evangeline lângă fântână. Joshua și Lucas deveniseră în mod evident prieteni. Poate pentru că semănau atât de tare la caracter și temperament, se gândi Sara. Amândoi ar fi făcut orice era nevoie pentru a-i proteja pe cei dragi. Mai împărtășeau și altceva. Joshua era în continuare șovăitor în a crede în paranormal, dar ea era ferm convinsă că el poseda un anumit talent în acea sferă.

- Beatrice a noastră efectiv radiază, nu-i așa, Abby? Sara scoase o batistă pentru a-și șterge o mică lacrimă ce îi apăruse în colțul ochiului. Și uite cât de aproape stă Joshua de ea. Se poate vedea legătura puternică dintre ei. Ar coborî și în iad ca să o protejeze.

- Ești așa o romantică, zise Abigail, ronțâind o tartină cu homar. Dar ai dreptate. Rănile lui Joshua l-au făcut să se izoleze o vreme, dar nu i-au înfrânt spiritul.

Barbatul acela este făcut din oțel. Mă bucur să văd că umbrele care îl înconjurau mereu au dispărut.

- Datorită puterii vindecătoare a dragostei.

- Mă bucur pentru amândoi, desigur, zise Abigail scurt. Mai luă o tartină. Dar îmi trece prin minte că dacă o să continuăm să pierdem agente în ritmul acesta, Flint & Marsh va intra curând în faliment.

- Vom găsi alte agente, o liniști Sara, netulburată. Și nu este ca și cum nu ne mai putem folosi de ele. Toți patru ne-au spus clar că suntem dispuși să ne ajute în cazuri viitoare.

- Prostii. Poate că ar trebui să închidem agenția și să ne apucăm de altceva.

- Cum ar fi?

- Pețitoria. Sara chicoti. Ne-am descurca destul de bine, nu-i așa?

- Evident, dar investigațiile sunt mai profitabile.

- Adevărat.

Sara îl privi pe Nelson, care discuta animat cu fratele lui Lucas, Tony, și cu sora acestuia, Beth.

- Mi-a trecut prin minte că, în loc să ne reinventăm ca pețitoare, poate că ar trebui să ne gândim să extindem serviciile de investigație ale Flint & Marsh, spuse Sara.

- Ce vrei să spui?

Sara bătu cu degetul masa cu bufetul.

- Tânărul Nelson pare să fi moștenit talente similare cu cele ale unchiului său. Au existat momente când ar fi fost util să avem o gardă de corp în preajmă pentru a ne proteja agentele expuse la riscuri în timpul unei anchete. Mă întreb dacă Nelson ar fi interesat de așa ceva.

Abigail făcu ochii mici.

- De ce să nu-l întrebăm?

Beatrice își privi fostele angajatoare apropiindu-se de Nelson, Beth și Tony.

- Hm, zise ea.

Evangelina, Joshua și Lucas își întoarseră cu toții capetele să vadă ce îi atrăsese atenția.

- Ce crezi că vor să facă doamnele Flint și Marsh? întrebă Evangeline. Par să fi pornit în misiune.

- Da, zise Lucas. Au un aer foarte hotărât.

- Dacă este un lucru pe care l-am aflat despre doamnele Flint și Marsh, este că sunt femei de afaceri excelente, observă Joshua.

Era imposibil să audă conversația ce avea loc de cealaltă parte a tufelor de trandafiri, dar nu era dificil de văzut ce se întâmplă. Nelson era foarte atent la ceea ce spuneau doamnele Flint și Marsh. Cu cât ele vorbeau mai mult, cu atât mai entuziast părea el.

- Ceva îmi spune că Nelson va fi angajat în curând la Flint & Marsh observă Beatrice.

- Cred că în sfârșit este pe punctul de a-și găsi o carieră. Hannah va fi încântată.

Beatrice se înfioră.

- Mă îndoiesc.

- Sigur va înțelege, zise Joshua. Așa eram și eu la vârsta lui.

capitolul 54

Își petrecură noaptea nunții la Fern Gate Cottage. Micuța și plăcuta casă îi aparținea lui Lucas Sebastian și se afla chiar lângă Crystal Gardens.

Beatrice purtă frumoasa cămașă de noapte pe care i-o dăduseră Sara și Abigail. Așteptă în pat, ascultându-l pe Joshua cum verifică metodic toate încuietorile și geamurile din casă. Zâmbi pentru sine. Când el ajunsese în prag, se opri privind-o curios.

- Te amuză ceva? întrebă el.

- Mă gândeam la cât de atent ești tu la detalii.

Joshua își propti bastonul de noptieră și începu să își desfacă încet cămașa.

- Detaliile sunt ca niște găuri mici în fundul unei bărci. Dacă le astupi, barca va continua să plutească.

Ea își ridică sprâncenele.

- Unul dintre propriile tale citate?
El zâmbi.

- Mă tem că da.

- Covinte de ținut minte, sunt sigură.
Ea își umflă pernele din spate și îl privi cu plăcere pe
Joshua scoțându-și cămașa.

- Dar nu poți anticipa totul în viață.

- Știu asta foarte bine.

Joshua termină să se dezbrace, stinse lampa și se băgă
în pat lângă ea. O strânse la piept.

- De exemplu, sunt sigur că nu te-am anticipat nici-
odată pe tine, iubirea mea. Mi-am încălcat majoritatea
regulilor din cauza ta.

Ea savură căldura din ochii lui.

- Doar majoritatea? Nu toate?

- Nu, nu toate.

Gurile li se atinseră și el îi prinse șoldul cu mâna lui
puternică.

Ea simți energia fericirii și a iubirii și pasiunea ce o
umplea, dar se retrase ușor și își puse degetele pe buzele
lui pentru a-l opri să o sărute.

- Așteaptă, zise ea. Trebuie să aflu care este regula pe
care nu ai încălcat-o.

El îi zâmbi în lumina lunii, iubirea crescând în
ochii lui.

- Cea care spune că doar pentru că ceva nu poate fi
explicat, asta nu înseamnă că acel lucru nu există.

- Cerule, domnule, îmi spui că ai început să crezi în
existența paranormalului?

- Nu voi merge atât de departe, zise el. Dar îți jur,
cred în iubire. Și te voi iubi, mereu și pentru totdeauna.

Beatrice își aminti ce îi spusese Abigail și Sara des-
pre el în noaptea în care ea le povestise despre întâlnirea
ei cu misteriosul mesager al domnului Smith - „Oricine
a avut de-a face cu el știe că dacă el a făcut o promisiune,
acea promisiune va fi respectată.”

Atinse fața lui Joshua cu vârful degetelor.

- Ajunge pe moment.

El îi acoperi gura cu gura lui și în sărutul lui aprins exista o promisiune: Mereu și pentru totdeauna.

Poate că Joshua nu era convins că iubirea este energie paranormală, dar era capabil de iubire și o iubea la fel de mult cât îl iubea ea pe el. Mai mult decât suficient pentru acea seară.

Mai mult decât suficient pentru o viață întreagă.

Sub ținuta cenușie și simplă, domnișoara Beatrice Lockwood are mereu la îndemână un pistol. Căci Beatrice este o doamnă de companie cu o misiune secretă – și un trecut la fel de misterios – care trebuie să fie pregătită în orice moment să-și apere viața.

Totuși, este luată pe nepregătite de intervenția unui necunoscut care îi sare în ajutor într-o situație mai puțin obișnuită. Dar Joshua Gage are propriul interes, căci fostul investigator în slujba Coroanei este nevoit să iasă din izolarea pe care și-a impus-o după un caz tragic, pentru a-l descoperi acum pe cel care îi șantajează sora. Și toate indiciile duc spre Beatrice. Însă când se convinge că ea nu este nici pe departe vinovată de șantaj, furt și crimă, ba chiar este ținta unui nebun periculos decis să o găsească, Beatrice și Joshua se decid să-și unească eforturile pentru a elucida misterul celor două cazuri care par legate prin nenumărate fire. Interesul și curiozitatea profesională se transformă rapid într-o pasiune neașteptată, dar căreia nu pot să i se împotrivescă. Și brusc viitorul devine pentru amândoi mult mai luminos... dacă trecutul nu îi va ajunge din urmă.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-417-2

9 786067 414172